

Acest fișier include toată proza SF
extrasă din
Almanahul Anticipația 2014 Atlantyckron 25

DRUM CĂTRE LUMI IMPOSIBILE

Alina Dragomir

Dinspre dealurile îndepărtate prinse a se înfripa trupul șerpuit al unei noi caravane. Poate că era din cauza întunericului, care cădea brusc sau, poate, de vină era numai depărtarea... Elna n-ar fi știut exact să spună din ce cauză caravana i se păruse ciudată și nici n-ar fi avut timp să stea prea mult pe gânduri. Elizabeth o strigă din bucătărie, cu voce furioasă. Clienții începuseră să înjure în așteptarea bucatelor.

Apoi, fruntea neagră a caravanei izbi în pieptul văii, întunecând orizontul. Bărbații pitici din neamul Kowa călăreau încruntați pe mufloni, ținând lăncile la îndemână. Spre una din margini, se zărea trăsura albă cu blazonul regesc al familiei de Kowa. Și, dacă Elna ar mai fi rămas câteva clipe, ar fi văzut, pentru prima oară în viața ei, cum arată o prințesă de dincolo de munții Vie.

Când ultimul muflon pătrunse în curtea rotundă, lumina albă a felinarului de la prova bacului o înștiință pe Elizabeth că soțul ei lega frânghiile de ancorare la ponton, încheind ultima traversare a fluviului. O strigă pe Elna să se grăbească, dar vocea ei se pierdu în gălăgia ultimilor sosiți. Renunță și se grăbi către ușa grajdului, încercând să se lămurească dacă

muflonii mai aveau loc alături de struții cu mustăți și de lăcustele urlătoare. Comandantul caravanei, un pigmeu cu barbă fosforescentă, o asigură prin semne că și-au găsit deja loc de întins corturile și că animalele de povară, care nu mai avuseseră loc înăuntru, urmau să fie păscute peste noapte de călăuzele oarbe.

Elizabeth se întoarse în bucătărie și se așază obosită pe un scaun, în mod normal, era un moment în care clienții nu se prea înghesuiau cu comenzi.

Acum însă sosiseră kowienii cu necunoscuta lor prințesă, în fața căreia se azvârliseră cu toții la pământ, când coborâse scara de argint a trăsorii și se îndreptase către cortul instalat în spatele hanului.

Elna intră cu o privire absentă. Îi făcu semn să se apropie și șușotiră câteva clipe cu frunțile lipite, apoi Elna ieși, fără să spună vreun cuvânt de aprobare. Elizabeth știu că îi va îndeplini întocmai poruncile, deși îi văzuse strâmbătura de nemulțumire.

Când Ora Sângelui prinse să se cearnă peste fire, podarul pătrunse printre porțile întredeschise ale curții și se îndreptă cu pași grei către cămăruța de la etaj. Veniseră clipele în care nu avea voie să-l deranjeze nimeni, când semnul de plumb al neființei se înstăpânea peste el, împietrindu-l. Peste han se lăsa liniștea, curmată doar de zbierătele sugrumate ale muflonilor flămânzi.

*

Simțise că trebuie să-i vorbească, să se

apropie în vreun fel de ea. Oare numai pentru că era drăguță sau dincolo de ținuta sfidătoare pâlپاia ceva la care simțise că nu are acces? Se apropie de Vincent, retras într-un colț al încăperii pentru a-și aprinde o țigară.

— Nu mi-o prezinți și mie pe frumoasa aia?

Vincent nu răspunse. Își aprinse liniștit țigara și aruncă bățul de chibrit chiar sub tăblița pe care scria „Fumatul interzis” și îl fixă câteva clipe. Se întoarse spre tânără și o strigă pe nume:

— Anabelle! Vrei să vii puțin?

O prinse după umeri și îi șopti ceva la ureche.

— Sora mea, neurologul Sebastian Carlos. Șeful meu, spuse cu obrăznicie, sau cam așa ceva.

Carlos se înfurie pentru că nu suporta ironia, iar mai tânărul său coleg îi prinsese slăbiciunea și se amuza să o speculeze. Închise ochii și renunță la replica usturătoare.

— Ai o soră încântătoare, spuse zâmbind.

Soneria țârâi strident sfârșitul pauzei. Lumea renunță la serviciile bufetului, grăbindu-se înspre ușile îmbrăcate în piele. Vincent își luă rămas-bun.

— Ai grijă, surioară. E un tip galant, dar cam periculos. Să nu uiți ce am discutat, da?

— Îmi face o reclamă deosebită fratele dumitale. Sper să nu-l iei prea în serios.

Încet-încet, holul se goli. Rămaseră aproape singuri. Fata de la bufet trase perdeluța și întoarse cartonul cu programul.

— Timidă? Vincent nu mi-a vorbit niciodată despre sora sa mai tânără. Porumbița închisă în cușca aurită...

— Chiar așa, răs ea, privindu-l ciudat. Carlos

simți iar imboldul acela neînțeles, care îl împingea să întindă mâna și să o atingă, să se convingă că există. Este o întâmplare că m-a adus astăzi în această sală de proiecție. Nu mi-a vorbit niciodată despre munca sa. Constat că este deosebit de interesantă. Filmul mi s-a părut convingător, deși, evident, nu era făcut pentru nespecialiști.

Vincent simțea că se înăbușă.

— Nu crezi că un hol este un loc impropriu pentru o discuție interesantă? Peste drum este o cafenea.

Anabelle zâmbi aprobator. Ieșiră. Afară continua să burnițeze. Mașinile își aprinseseră farurile de ceață. Portarul de la „Aiigato” se înclină respectuos și le deschise ușa de sticlă. Cafeneaua era aproape goală. După teigheea, doi bărbați discutau aprins, lovind-o cu palmele și făcând să zdrăngăne paharele. Pe una din mese, un ziar de după-amiază anunța opțiunea partidului conservator în vederea apropiatelor alegeri.

— A început lupta electorală, spuse Carlos neutru, împingând ziarul cu degetul. Ce ne facem dacă reușesc ecologiștii?

— Nu înțeleg.

— Filmul. N-ai reținut că suntem în plin experiment pe creier? Indivizii ăștia susțin că se ocupă cu protecția naturii. Prevăd că, așa cum au reușit să oprească vivisecțiile, ne vor opri și pe noi. Din păcate. Te plictisesc?

— Poate că nu, zâmbi tânăra. Aș bea o cafea.

*

Noaptea își țâra trupul obosit pe boltă. Ora Cameleonului se apropia de sfârșit. Podarul se

ghemui și își prinse genunchii în brațe. Prințesa îl atinse pe umăr. Tresări.

— Cum i se spune ținutului de dincolo?

— Cei de pe malul acesta îl denumesc Tara Fericirii.

— Dar cei de Dincolo?

O ceață gălbuie se înălța din smârcurile ce împrăstiau mirosuri fetide. Fluviul își sticlea trupul transparent, răsucit în jurul colinei. Zidurile scunde ale hanului se zăreau nu departe și Levi înțelese că, de când fusese aici ultima oară, Pământurile Mișcătoare mal înaintaseră cu câțiva pași. Oftă, Trecuseră ani de când mlaștina se retrăsese mult către interiorul ținutului, părăsind malurile joase ale apei. Dar asta fusese demult, tare demult...

— Cine îi știe pe cei de Dincolo? murmură. Meseria mea este să îi trec peste apele fluviului pe cel care vin din Ținut, de dincolo de lanțul munților Vie. Cei ca tine, prințesă. Să-i trec și să nu întreb niciodată nimic. Iar cei care se duc nu mai revin.

În tăcerea înfiorată a nopții, țistuitul șobolanilor zburători se auzi sinistru. Brusc, valul de miresme deveni insuportabil. Mlaștina gemu prelung, ca o ființă vie și se contorsionă. Anabelle alunecă spre dreapta și se sprijini de umărul podarului.

„O femeie va veni dintr-o țară necunoscută și te va strivi cu frumusețea ei. Așa cum strivind între degete petalele grele ale florii de Karma, te pierzi în Lumea Făgăduinței, tot așa parfumul ei te va rătăci într-una din Lumile Imposibile”. Și

ghicitoarea chicotise arătând cu degetul scheletic spre Elizabeth, care își făcea de lucru prin preajmă. Îi păruse rău că nu găsisese curajul să o alunge.

Acum parfumul necunoscutei îl îmbăta, amintindu-i de plutirea unui fluture zăpăcit de prea multă lumină. Un fluture la prima încercare de zbor.

— Nu mi-ai spus nimic despre copilărie. Poate că nu-ți amintești...

— Poate. Ar fi vrut să tacă, dar ceva era altfel. Altcum. Tot ce pot spune este că am fost dintotdeauna aici și că ceea ce trebuie să fac este să-i trec dincolo pe călători. Dincolo.

— Ai fost vreodată Dincolo? Privirea prințesei de Kowa sclișea. Stelele sclișeau. Fluviul sclișea. Numai noaptea tăcea solitară, împrăștiindu-se nevăzută pe boltă. Oamenii spun că rămâi mereu neschimbat. Că ești același încă dintru începutul Amintirilor.

Podarul răsese și se ridică. Îi întinse mâna, pentru a o ajuta să se ridice la rându-i.

— Cum să-ți explic? E ca o vrajă. Poate chiar este o vrajă. O floare de Karma se deschide, parfumul te trimite într-o lume imposibilă. Cine? Floarea? Parfumul?

Mlaștina se umplu de misterioase forme transparente care se fugăreau prin aerul de var. Ora Cameleonului se risipise. Ar fi trebuit să fie deja în spatele perdelelor, la adăpostul zidurilor.

— Mă aflu aici pentru a menține legătura între două Lumi Imposibile. Tot felul de ființe necunoscute vin la mine, grăbite să ajungă

Dincolo. Aici se află singurul vad de traversare a fluviului. Am mers multe zile și nopți în susul și în josul lui, i-am întrebat pe cei care soseau: nimeni nu cunoaște altul. Am înțeles că trebuie să fie un punct de filtru. Eu sunt o simplă supapă, prințesă. Iar o supapă nu pune întrebări. Se deplasează doar într-o parte și în alta. Înțelegi? Ar fi mai bine să ne întoarcem acum. Am intrat în Ora Spaimei și Elizabeth trebuie să fie îngrijorată.

— Elizabeth e soția dumitale?

Levi se răsuci uimit și fluviul uită să mai clipească pentru o clipă.

— Așa ai crezut? Nu, nu... Elizabeth mi-e soră.

*

Pe ecranul televizorului de la bar apăru chipul crainicului de la ora trei, anunțând o emisiune de dezbateri politice.

— Înnebunesc! râse cu acreală Carlos. Acasă, politică... pe stradă, afișe politice... la slujbă, discuții despre alegeri... Tu cu cine votezi?

Discuția de după teigheea încetă și privirile celor doi barmani se fixară asupra mesei lor.

— Nu fac politică. Dar Vincent e pentru republicani.

Convorbirea din fața raftului de sticle reîncepu. Ușa se deschise și o femeie, îmbrăcată într-un pardesiu negru, coborî treptele de la intrare. Fiindcă gluma lui Carlos despre pasionații de discuții inutile nu o amuză pe Anabelle, îi propuse să îi povestească despre proiectul la care lucrau de aproape un an.

— A fost o idee mai veche a lui Vincent, recunosc el. Un aparat de captare a viselor,

numit Oneiros. El era cel pasionat de domeniul oniricului. Contribuția sa a fost hotărâtoare. Documentarul pe care l-ai urmărit, de fapt partea preliminară a experimentului propriu-zis, este realizarea sa.

— Vincent nu mi-a povestit niciodată.

— Munca de cercetare nu este întotdeauna un lucru plăcut. Trebuie să ai darul povestirii pentru a-i atrage pe necunoscători cu niște date, de multe ori seci. Vincent este un foarte bun cercetător, dar nu are răbdare să-i facă și pe alții să-i înțeleagă intențiile.

Femeia de la masa vecină le aruncă o privire rece și o senzație neplăcută îi dădu fiori lui Carlos. O cunoștea de undeva? Ochii aceia de pește mort... își scutură capul.

— S-a întâmplat ceva? Anabelle îl privi îngrijorată. Vrei puțină apă?

— Nu. Închise ochii o clipă. O mai întâlnise undeva? Nu, nu s-a întâmplat nimic. Sper! Știi, ți se întâmplă uneori să-ți descoperi o amintire pe care nu ai avut-o niciodată. Un chip, o imagine... Le-ai mai întâlnit undeva sau nu? Grea întrebare. Memoria refuză să te ajute, înțelegi? Există se pare un punct-cheie în creier, un pasaj de trecere prin care pătrund în viața noastră de zi cu zi informații stranie din subconștient. Conștientul și subconștientul, pricepi? Două lumi imposibile și, teoretic, incompatibile. Dacă am reuși să rupem cumva această barieră...

Vocea îi înțepeni. Tuși și se aplecă peste masă.

— Amintirea cred că este, de fapt, a ta. O cunoști pe doamna de alături? Anabelle îi aruncă o

privire nepăsătoare și clătină din cap. Ciudat, acum realizez că nu pe mine mă fixa. Cred că ar fi mai bine să mergem. Vincent trebuie să fi terminat și îi prindem în pauză. Numai bine am timp să mă pregătesc. E obligatoriu să convingem pe cine trebuie. E ultima șansă înainte de alegeri.

Lăsă banii pe masă, se ridică și trase galant scaunul Anabellei. În timp ce se îndreptau spre intrare, auzi în spate pașii înfundați ai unuia dintre chelneri. Înainte de a închide ușa, simți în ceafă fierul înghețat al privirii moarte al celeilalte.

„O singură femeie poate privi astfel, gândi. Dar, Dumnezeuule, Elna nu e decât o ficțiune, un program biocibernetic încă nepus în practică! Delirez oare?”

Afară se întunecase și mai mult. Burnița se transformase într-o ploaie deasă și numai silueta polițistului din colțul străzii spărga iluzia monotoniei.

*

Pe fețele bărboase din jur, focul arunca lumini și umbre ciudate. Bătrâna vrăjitoare Rowena își agita brațele descărnate deasupra vetrei, aruncând în foc pulberi ce iscau chipuri terifiante în oglinda pâlpâitoare. Elna se furișă lângă zid, până în apropiere de cortul cel mare. Pigmeii din neamul Kowa se strânseseră toți împrejurul vetrei și incantau alături de vrăjitoare.

Elna se târî și mai aproape. Unul dintre bărbații pitici își luă avânt și înfipse sulița în inima focului. Se lăsă o tăcere de moarte și femeia auzi distinct cuvântul magic: Karma. Apoi, Rowena coborî brațele și Elna putu să o vadă pe Anabelle,

așezată comod într-un jilt din piele albă. Pigmeii se lăsaseră în genunchi și plecaseră capetele, ascultând cuvintele stăpânei. Prințesa îi cerea vrăjitoarei să-i prezică viitorul. Elna se apropie și mai mult, riscând să fie descoperită. O crenguță trosni, făcând-o să tresară. Fața zbârcită a Rowenei se strâmbă într-o grimasă dureroasă.

— Flăcările nu vor să spună nimic, prințesă. Puterea mea de predicție nu se întinde decât pe malul acesta al fluviului. Atâta vreme cât stă deschisă corola florii de Karma. Acum floarea este deschisă (și bătrâna ridică de jos o tulpină lemnoasă, în vârful căreia ardea sângerieu caliciul unei flori enorme). Dar viitorul tău nu vrea să se dezvăluie. Poate că el se află dincolo de apele fluviului, în Țara Fericirii.

— Viitorul meu este mereu cu mine, spuse încet prințesa. Bătu din palme și unul dintre pitici se târî până în dreptul ei. Îi șopti ceva și el se făcu nevăzut în spatele corturilor. Rowena, știi ce caut eu aici, în acest han de la marginea Lumii imposibile?

— Un om, răspunse vrăjitoarea și aruncă floarea în foc. Se auzi un sfârâit strident și mirosul greu se răspândi peste tot, făcându-i pe pitici să tușească. Un om care poate să treacă Dincolo și, însoțindu-te, să deschidă împreună cu tine Drumul dintre lumi.

— Levi? întrebă încet prințesa și Elna simți cum sunetele îi ard urechile, asurzind-o. Vru să strige, dar gura îi rămase încleștată.

— Levi, stăpână. Stă scris în Ordinea Dintâi a acestei Lumi că, într-o noapte de cenușă, o femeie

va trece Dincolo cu podarul, deschizând porțile. Porțile dintre orizonturi, pe care Zeii le-au închis, după cele șapte zile ale începutului, punând paznic la ele într-o veșnicie. Înainte de a se întoarce în Cerurile lor, în Stelele din care au venit, au pus semn că nimic din vrerea lor nu va fi altminterea. Și de atunci, floarea de Karma înflorește, ținând lumile sub vraja ei.

Unul câte unul piticii se rostogoliră greoi într-o parte și rămaseră nemișcați. Focul fulgera palid, făcând să sticlească dinții albi ai lăncilor înfipți în pământ. Elna vru să se îndepărteze, dar corpul refuza să se supună.

— A sosit vremea Lucrurilor Dintâi, stăpână. Vrăjitoarea înălțase un braț deasupra flăcărilor. Pentru prima oară, de la începutul timpului, floarea de Karma nu se va mai deschide. Toți vor încremenii în somnul greu al morții, ia-l pe Levi și treci fluviul Dincolo. Dacă Ora Șobolanului te va prinde încă aici, barierele se închid pentru încă o Eternitate.

Elna nu mai văzu, dar bănuia gestul Rowenei, care arunca deasupra focului cenușa florii de Karma, închizând vraja. Se prăbuși, înainte de a se strecura pe poartă, către bucătăria unde Elizabeth încremenise cu capul rezemat de tăblia mesei. „Nu te voi lerta în nicio Lume, prințeso!”, vru să gândească, dar gândul i se risipi într-o ploaie de cioburi colorate și Elna se prăbuși în neființă.

*

Degetul lui Carlos atinse un punct al sinopticului și computerul desenă un cerc roșu în jurul locului. Imaginea se întunecă preț de câteva

clipe, apoi punctul apăru mărit de o mie de ori: un fel de crevasă între două dealuri cenușii, străbătut de o rețea de canale subțiri.

— Aici se află canalul lui Wesenberg, explică el, făcându-i semn lui Brent să introducă programul suplimentar în calculator. O zonă descoperită întâmplător, în deceniul trecut. De curând, am aflat că desparte Conștientul de Subconștient. Nu cunoaștem felul în care fluxul de informație trece dintr-o parte în alta, dar știu că ele sunt sub controlul unui câmp bioelectric complex ca o barieră: ceea ce străbate dintr-o parte în cealaltă e filtrat după un cod prestabilit.

Anabelle dădu din cap în semn că a înțeles. Își frecă palmele una de alta și Carlos pricepu că era emoționată. „Oare a înțeles ceva? Nu cumva Vincent...? Alungă ideea, cu o fluturare de mână. Pe monitor, imaginea se mări din nou. Dealurile dispărură, locul lor fiind luat de o dungă groasă, vineție, care zvâcnea puternic, la intervale neregulate.

— Zona subcorticală 3, indică Brent. De aici, Angel vă va conduce singur.

— Cuplează-l la sistem și așteaptă semnalul. Se răsuci către Anabelle. Continuăm? Sper că nu te-am plictisit prea tare! E o poveste veche. Bătu cu degetul iar în ecran. Veche de aproape un miliard de ani. Niște indivizi, poate asemănători nouă, poate diferiți, încă nu știu, ne-au făcut o vizită de protocol, coborând din stele, din stelele de atunci, iar la plecare ne-au lăsat un semn al trecerii peaceste locuri. L-au pus în singurul punct unde știau că nu vom avea acces, până când nu

vom ajunge cel puțin la fel de evoluți: în creier. Inteligent, nu?

Se așază pe scaun și o prinse de mână. Femeia îl privi surprinsă, dar nu reacționează. Brent porni ventilatorul și se cufundă în studierea unuia din dosare.

— Locul acesta, punctul acesta, înțelegi? Canalul Wesenberg... e păzit de o entitate bioenergetică de tip necunoscut, denumită de noi, provizoriu, Levi. Levi, într-o limbă străveche, definea meseria de podar. Pentru a avea acces la uriașă cantitate de informații stocată în subconștient, care este pentru om un domeniu interzis, trebuie deblocat acest punct. Șters de pe hărțile creierului canalul Wesenberg.

— Și dacă nu se poate face acest lucru? Anabelle își retrase mâna și o puse pe masă.

— Ba da, tocmai pentru asta a fost creat proiectul Oneiros, dar...

— Dar...?!

— Este necesar un pion de intervenție, în șah poartă numele de „piesă de sacrificiu”.

— Cred că înțeleg, încercă să zâmbească femeia. Mâna îi tremura pe masă și fu obligată să o ascundă la spate. Vincent a hotărât asta, nu? El știa totul dintru început, de asta m-a adus la institut în ziua proiecției filmului.

— Nu, Vincent n-a avut niciun amestec. Inițial. De vină, dacă e să se caute un vinovat, este Angel. Dumneata, Anabelle, ești singura persoană, din cele peste 18 milioane testate, care posedă o matrice energetică decriptoare, capabilă să străpungă zona canalului Wesenberg. Încă nu știi prin ce mijloace, dar o poți face. Asta afirmă

logica lui Angel!

— Sunt unică? Și nu era nici ironie, nici mândrie în vocea înghețată brusc.

— Posibil. Dar nu cred. Oricum pentru noi, da. Deoarece timpul ne presează fără milă, alegerile politice bat la ușă, iar experimentul trebuie validat până în ziua fatală.

— De ce tocmai eu? Se ridică în picioare. Asta se cheamă destin? Mai modern, soarta se compune pe computer?

*

Lumea încremenise în cele mai caraghioase poziții. Muchii, cei cu picioarele scurte și solzi pe creștet, stăteau îngrămădiți unii în alții, cu ochii larg deschiși. Un Vern albastru se rezemase de peretele fântânii și coborâse găleata până aproape de sol. Din buza răsrântă a vasului de lemn picurau fire purpurii, făcându-i o baltă la picioare.

Levi atârna greu ca un butuc, dar prințesa nu renunța. Până dincolo de poartă, s-a încăpățânat să nu îl lase deloc din brațe, apoi a trebuit să cedeze din ce în ce mai des, încât la un moment dat a avut impresia că Ora Șobolanului prinsese să se cearnă. S-a strecurat din groaza nesfârșită a clipei și l-a târât mai departe. Ajunsă pe puntea bacului, se prăbuși alături de Levi și zăcu nemișcată un timp pe care nu știu să-l determine. Deasupra, constelațiile încheiate în ramificații misterioase, sclipeau vag și se perindau către zenit. Desfăcu legătura de la ponton și lăsă vasul în voia curentului.

Când lumina albă de la fereastra hanului prinse să pălească, Levi se mișcă, deschise ochii și

mormăi ceva ininteligibil. Ora Șobolanului năvăli pustiitoare peste ei, strivindu-i. O stea plesni deasupra, într-o infinitate de cioburi sclipitoare. Levi începu să se zbată violent. Legăturile de la picioare cedară.

— Înțelege, odată! strigă Anabelle, exasperată că sunetele păreau că se îngroapă într-o vată pufoasă, nevoind să alunece spre podar. S-a schimbat totul. Floarea de Karma nu s-a deschis. Dorm cu toții somnul morții. Singur spuneai că va trebui să se schimbe ceva în mod iremediabil... Mă auzi? Mă înțelegi?

Un val lovi bacul și prințesa își pierdu echilibrul. Căzu și se lovi cu tâmpla de găleata de tablă. Pe deasupra capetelor lor trecu greoaie o pasăre albă. Fâlfâitul aripilor ei le umbri chipurile o clipă, apoi bacul se izbi de mal, înțepenind pe o limbă de nisip. Un sunet strident le izbi urechile, făcându-i să se zvârcolească. Anabelle își duse mâinile la cap și degetele i se umplură de sânge. În tâmple simțea o durere ascuțită.

— Levi, Ora Șobolanului ne va sfărâma sub tăvălugul ei! Mă auzi? Trebuie să mă ajuți să ajungem pe malul celălalt. Dincolo. Auzi? Dincolo... Rolul tău a luat sfârșit. Somnul... nu pricepi? Ceva, uite, se schimbă definitiv, irevocabil, sub ochii noștri. Privește fluviul, Levi, sângele apei...

Podarul făcu semn că a auzit și se rostogoli către marginea vasului. Întinse mâna, dar nu simți unda rece. Sub sclipirile palide ale constelațiilor ce coborau cu repeziciune spre linia îndepărtată a orizontului, apa purpurie se furișa șuierând în

crăpăturile albiei. Treptat, puntea se înclină într-un unghi ascuțit, iar obiectele libere se rostogoliră către cabina scundă, Anabelle țipă scurt și dispăru dincolo de copastie. Lumina hanului clipi și se stinse. Pe celălalt mal se așternu bezna. Solul se cutremură, gemând dureros.

*

Carlos deschise ochii și clipi de câteva ori nervos. Deasupra sa, Brent desfăcea, cu ajutorul unei pensete, circuitele rețelei neurocrinice de pe casca metalizată. Vincent îi atinse ușor umărul și își sticli dantura în lumina puternică a becului de deasupra patului de experiență.

— Cum îți merge, bătrâne? Vreau să cred că totul este OK!

Pacientul dădu din cap afirmativ. În ochi, îi lucea o luminiță stranie.

— Carlos, dacă nu poți să vorbești încă, folosește tastatura, așa cum am hotărât inițial, îți reamintești semnele.

Arătătorul lui Carlos pipăi dispozitivul de comandă.

— Da, răspunse vocea ușor vibrantă a computerului. Simt o oarecare neplăcere în zona coardelor vocale. În rest, cred că totul este în regulă. Am reușit?

Vincent râse și înclină din cap.

— Cred că da. Fizic, cel puțin, da. Fiarta cerebrală indică dispariția zonei Wesenberg. Un soi de resorbție. Tu ar trebui să știi cel mai bine. Însă. Ești primul om care are acces la informații. Nu simți că ești extraordinar?

Vocea lui Angel hârâi ceva ce semăna a răs.

— Nu simt nimic. Mi se pare doar că pot să-ți ghicesc gândurile înainte de a le formula.

Brent deconectă aparatura medicală de control și porni televizorul de pe birou. Se retrase într-un colț, împachetând instrumentarul. Din când în când îi arunca priviri furișe lui Carlos.

— Premoniție? Cred, mai degrabă, că gândești mai repede decât un om obișnuit. Știi cine a câștigat alegerile? Bătu cu degetul în ecranul pe care apăruse chipul crainicului de la emisiunile politice.

— Sper că nu verzii! Carlos se ridică în capul oaselor. Starea de amețeală dispăru. Unde e Anabelle?

Brent se uită semnificativ la Vincent.

— Carlos, nu realizezi încă? Prințesa a fost doar un element din neuroprogram. Vocea îi suna blând. Un factor de suprastructură. A dispărut odată cu zona. Creierul tău a resorbit-o în aceeași manieră în care a și emanat-o.

Bărbatul duse mâna la frunte, apoi se lăsă din nou pe spate.

— Ți-e rău? se îngrijoră Vincent. Brent, cheamă asistenta!

Carlos făcu semn că nu era nevoie. Pe ecran, apăru o femeie îmbrăcată în verde. Bărbatul tresări violent și sări în picioare.

— Elna! Elna... Vocea lui Angel se zvârcolea, neizbutind să prindă nuanțe. Vincent, acum înțeleg: bariera nu mai există în ambele sensuri. Drumul către ambele lumi s-a deschis. Ei vin acum aici, tot așa cum noi ne vom duce, în curând, Dincolo. Nu mai există nicio piedică.

— Ești sigur? Vincent zâmbi trist. Totul e încă o frumoasă utopie, bătrâne. Verzii sunt încă la putere și nu ne vor permite nimic. Bătu cu degetul în ecran. Trebuie să găsești o soluție. Ești singurul om care poate.

În acel moment, femeia de pe ecran se răsuci spre Carlos și rosti straniu de limpede în tăcerea de o clipă a încăperii:

— Carlos, alungă-l pe Levi! Cât încă nu e prea târziu! X

CUMULONIMBUS
ATLANTIDEI
Aurel Cărașel

DEASUPRA

Acum cinci ani, am avut o intuiție. Parcă așa-i spune, nu? M-am apucat să studiez istoria meteorologiei. De la însemnările destul de constant făcute pe papirusuri de către egipteni, până la adnotările fragmentare scrijelite pe oase de animale, realizate în urmă cu mai bine de 30.000 de ani. Nu-i așa că e intuiție?

Își linse buzele și se aplecă deasupra tăbliei mesei.

— Până în urmă cu 12.000 de ani, niciuna dintre însemnări nu pomeneste despre existența norilor. Niciuna. Despre furtuni, cutremure, marea, secete, soare, lună, stele – da, dar... nu despre nori. Pentru că, pur și simplu, până în urmă cu 12 milenii, atmosfera Terrei a fost limpede, cu excepția formațiunilor gazoase și a cenușilor azvârlite de vulcani.

Tăcu o clipă și turnă iar vodcă în pahare. Howard îl privea atent, dar nu îndrăznea să-l întrerupă.

— M-am specializat în fotografierea norilor, reluă Lemark, punând sticla pe masă. Am făcut zeci de mii de expuneri, pentru ca să realizez, într-un târziu, ceea ce un altul pricepuse pe timpuri mult mai rapid și fără sprijinul niciunui sistem tehnic sofisticat: că structurile noroase nu au forme întâmplătoare, ci încearcă să sugereze ceva. Insul acela demult dispărut purta numele de Noe.

Howard oftă și clătină din cap, Afară, vântul

începuse să izbească în geamuri cu degete ascuțite de gheață. Bătrânul adăpost scârțâia din toate încheieturile.

— Nu m-am scrântit, zâmbi subțire Jean-Baptiste Lemark. Atâta doar că mă aflu în posesia unei taine îngrozitoare și nu știu ce să fac.

Howard aruncă o privire scurtă dincolo de geamurile înalte. Cel puțin 24 de ore, elicopterul urma să rămână blocat în locul ăsta afurisit. Dincolo de cabana meteorologică se ridica peretele abrupt al muntelui.

— Ha-ha, i-ai văzut și tu! Cumulonimbuși de tip **nicovală**: „Capillatus”. Pe vremuri, profesorul Landsberg avea un curs, în care se ocupa în exclusivitate cu problema lor. La naiba, a trecut ceva timp de atunci, în curând, vom avea o furtună îngrozitoare. Prima, dintr-un șir impresionant.

Vorbești în parabole, Oricum, nu mă interesează. Vreau să știu ce caut eu în toată povestea asta. În toată aiureala asta...

Jean-Baptiste Lemark se ridică din fotoliu. Încăperea de primire a cabanei era lungă și întunecoasă. Se apropie încet de ecranul mat al computerului.

— Nu-i o aiureală. Am sortat peste 180.000 de fotografii: nimbostratuși, cumulostratuși, altocumuluși, stratocumuluși... Un fel de puzzle. Computerul le-a memorat pe toate și a completat elementele absente. A reieșit un fel de mesaj simbolic, asemănător criptogramelor din peșteri.

Howard clătină din cap. Își aminti că telefonul blestemat îi întrerupsese singurul concediu pe care-l crezuse la adăpost de ochii iscoditori ai

presei. De când intrase în viața politică nu mai reușise să găsească nicio clipă de relaxare în deplină izolare.

— Am străbătut aproape 700 de kilometri, ca să aflu că tu faci experiențe cu norii! Nu, zău, Jean-Baptiste, chiar crezi că nu am altceva mai bun de făcut decât să...

— Nu fi imbecil! Este vorba de Atlantida. S-a scufundat exact cu 12.000 de ani în urmă. Crezi că a fost o întâmplare? Mulți cercetători afirmă că atlânții au pierit în catastrofă; alții că ar fi plecat în spațiu, cu nave sofisticate; alții, că s-au răspândit pe întregul pământ, ducând cu ei elemente civilizatorii. Eu sunt de părere că scufundarea insulei a fost numai un semn. Semnul că au atins un alt stadiu evolutiv: cred că știința le-a permis să se rupă de materialitate și să migreze în cer. Scufundarea Atlantidei pe care trăiseră până atunci nu a fost decât o rezultantă secundară a uriașelor energii dezlănțuite în urma actului de sublimare.

— OK! Lucke Howard își încrucișă răbdător brațele. OK! Să presupunem că te cred și că nu mai consult programul. Și cu Noe ce este?

— Starea de vapori bănuiesc că reprezintă un stadiu intermediar către existența în stare energetică pură. Au căutat o cale de a o atinge și, la un moment dat, li s-a părut că au reușit. A urmat potopul. Abia au avut timp să-și anunțe adoratorii de la sol. Noe a fost unul dintre ei. Cel mai norocos. Mult dorita trecere nu a avut însă loc. Acum, Noe sunt eu. Dacă nu vom reuși să părăsim zonele joase în 48 de ore, vom pieri într-

un potop fără precedent. Sau, poate, vom muri într-un fel fără precedent, nu știu exact Mesajul este multiinterpretabil, ca orice simbol. Energia reziduală a transformării va schimba complet fața Terrei. Ascultă Lucke, ești unul dintre puținii oameni care au drum oricând la Președinte. Convinge-l să declare, imediat, starea de necesitate.

Howard îl privi cu milă, apoi pufni.

— Chiar crezi că mă voi folosi de prerogativele pe care le am pentru...

Lemark deschise gura, ca să-l întrerupă, dar nu mai apucă: brusc, trupul i se înmuie, deveni fluid, apoi transparent, apoi se transformă într-o suviță de vapori, care se ridică spre tavan.

Howard urlă și se repezi spre telefon. X

UNIVERS ALEATOR CU UZO ȘI SIRTAKIS

Aurel Cărășel

Marea foșnea stins la picioarele noastre. Cu o zi înainte, fusese furtună în larg și țărmul era înțesat cu scoici, alge și crabi morți. Soarele țesea printre norii subțiri o pânză cerată, aburind lumina zilei. Parcă ne găseam într-o poză îngălbenită, cu domni în pantaloni de baie până la genunchi și domnișoare cu costume ce nu le lăsau decât brațele și pulpele goale.

— Am spus-o și lui Eduard, iar acesta a dat absent din cap. Pe nisip, până în depărtare, nu se zărea nimeni, în afara noastră.

Ne aflam de mai multe zile pe plaja strânsă ca într-un clește de brațele golfului, încercând să scăpăm de agitația și de stresul cotidianului de pe continent. Jucam interminabile partide de șah, înotam până departe în larg, acolo unde culoarea albă devenea azurie, făceam gimnastică aerobică, apoi ne lăsam arși de soarele începutului de toamnă, regretând absența femeilor.

— Nicio femeie! decretase ferm Eduard. Nu te lasă o clipă să te bucuri de frumusețile naturii. Li se pare că sunt mai grozave decât ea.

Așa că eram singuri. Beam bere și aruncam cu sticlele goale după albatroșii prea obraznici. Plaja era numai a noastră, proprietarul închiriindu-ne-o la un preț de nimic.

Serile, mergeam la restaurantul pescăresc din celălalt capăt al insulei și Stavros, grecul cu ten măsliniu și păr cârlionțat, ne servea cu specialitățile ciudate ale adâncurilor albastre, de

existența cărora nu știusem niciodată. Lui Eduard începeau să-l sclipească ochii după cea de-a doua măsură de uzo și-i chema pe lăutari lângă el, să-i facă **un** sirtaki la ureche. Când ritmul atingea paroxismul, sărea pe masă și dansa, ținându-și coatele strâns lipite de trup. Izbea cu tocurile în pânza apretată și chiuia. Nu mai avea nicio picătură de sânge în el, doar alcool, așa că nu conteneam să mă mir, mai ales când se lăsa pe vine și-și lua paharul, închinând în direcția mea:

— Henry, îmi ești prieten bun, așa că pot să-ți spun: las-o naibii de civilizație, că și-așa o s-o la dracu' curând. Vino și joacă lângă mine, cât se mai poate. Cât încă fața lumii mai arată așa.

Cuvinte de om beat, pe care le uita cu regularitate a doua zi. Îl căram, ajutat de Stavros grăsanul, până la birjă, iar acasă îl întindeam îmbrăcat pe pat. Mă azvârleam, la rându-mi, într-al meu și ascultam, cu mâinile sub cap, cum sforăie, abia acoperind vâjâitul stins al brizei de sub ferestre.

Uneori, proprietarul ne căuta pe plajă și ne lăsa corespondența într-un coș de răchită, pe fundul căreia descopeream și bucăți parfumate de oneki, prăjitura cu portocale, specifică insulei. Scrisori primea mai mult Eduard: de la laborator, de la poligonul de experiențe. Mie-mi veneau vederi de la Paris, de la Londra sau de la Roma, capitalele prin care rătăcea cu trupa ei de **mascalzoni** mucoasa de fiică-mea.

Eduard le citea mormăind înjurături în surdină, apoi le rupea în bucățele. Vântul le ridica și le risipea până departe în larg, punctând

albastrul zării. Eu

așezam vederile în coș și acasă le puneam, teanc, peste celelalte, de pe noptieră.

Eduard își termină de băut ultimele picături din sticlă și o azvârli către tufele de mirt din spate. Medită câteva clipe, apoi mătură cu palma piesele de pe tablă. La câțiva pași, marea clipoceă leneș, îmbrăcând în spumă stânca verzuie, în formă de cap **de cal**.

— Nu ți-am povestit niciodată cu ce mă ocup acolo... spuse răgușit și arătă cu bărbia spre larg.

Gestul său vag accepta mai multe înțelesuri pentru acest *acolo*: continentul, institutul, lumea obișnuită. Mințea. Fără să mai știe. Îmi spusese de nenumărate ori, dar, de fiecare dată, lăsa Impresia că a uitat. Ca și acum.

În larg, două bărci de pescuit își ridicau pânzele albe pentru a profita de briză. Știam totul, până în cel mai mic amănunt: Institutul, cu cercetările sale teoretice în domeniul fizicii temporale, ecuațiile circulare de dispersie, zonele de vacuum cronologic, formulele de bază pentru timpul standard...

Eduard le citea mormăind înjurături în surdină, apoi le rupea în bucățele. Vântul le ridica și le risipea până departe în larg, punctând albastrul zării. Eu

Aiureli! Dintotdeauna fusesem de acord cu buna, solida și străvechea soluție temporală oferită de Heraclit, cel ce asemuise timpul cu un râu, în apele căruia...

Una dintre bărci dispăruse. M-am frecat la ochi, dar pe oglinda mării lumina cerată nu

contura decât o singură velă.

— Regnurile, spunea Eduard, examinându-și unghiile, regnurile nu se deosebesc între ele decât prin timpul lor individual. Timpul în sine este o structură formată dintr-un număr finit de linii, care pot fi combinate într-o infinitate de moduri. Din această cauză, există o multitudine de forme ale timpului. Ceea ce ne diferențiază pe noi de plante sau de minerale nu este structura materiei în sine, ci aceea a timpului.

În noi curg timpuri diferite. De aceea, unele ființe trăiesc mai mult, altele mai puțin. Și poate că și piatra își duce propria existență, dar timpul ei de manifestare este mult prea lent ca să devină perceptibil.

În poligon, se realiza chiar în acea dimineată o experiență de destructurare cronologică. Formulele matematice nu le-am înțeles, dar am priceput comparațiile: era vorba de ceva asemănător cu extragerea apei dintr-un recipient. Umplându-l apoi cu un alt lichid, forma acestuia urma să se modifice după profilul ocupantului.

— Nu există călătorie în timp, pentru că nu există un singur timp, spuse Eduard și se ridică încet de pe cearșaf. Există numai timpuri individuale. Memorii cronobiologice, care coboară până la rădăcinile Clipei Dintâi. La ele ne străduim să ajungem.

Stăteam în picioare pe o plajă pustie. Lângă o mare albastră și pustie. Nicio pânză. Nicio pasăre. Cerul și apa, două azururi indolente.

Am revenit acasă, cu mâinile în buzunare. Seara, ne-am dus să mâncăm specialități marine și

să bem uzo la restaurantul lui Stavros. De cealaltă parte a țărmului se găsea însă un bulevard, care străbătea podul suspendat și se înfigea departe, în burta continentului.

În apropiere de centru, ne-am holbat uluiți la clădirile scunde, cu aspect futurist.

Nimeni nu auzise de Stavros sau de restaurantul său. Îngrijitorii de la pompele de vacuum ne priveau serioși, cu șepcile albastre date pe ceafă și ridicau din umeri. Ei nu puteau să ne indice altceva decât orarul curselor directe către Fonawryetta, baza Intermediară din drumul spre Oslo. Dacă ne terminaserăm excursia, ne puteam întoarce oricând.

Excursia? Eduard a ridicat din umeri, cu un zâmbet strâmb. Ne-am întors la vilă, ocolind dâmburile și tăind chiar prin inima tufișurilor de leandru.

În locul căsuței cu verandă și cu acoperiș de olane viu colorate, ne aștepta un tub uriaș, cu diametrul de vreo 15 metri, înconjurat de un gard metalic de protecție. Pe o plăcuță metalică scria cu litere galbene: „Punct spațial de cercetări cronozofice. Universuri posibile în trei dimensiuni”.

M-am răsucit către Eduard, să-l surprind privirile, dar lângă mine nu se afla nimeni. Universuri posibile în trei dimensiuni... Hmm!

M-am îndreptat spre țărm, în lumina cerată, cu un gust de fiere sub limbă. Doamne Dumnezeule, ce-aș mai fi băut un uzo și ce-aș mai fi jucat un sirtakis, domnule Stavros, pentru că nu-i așa? – nici Londra, nici Paris, nici Roma nu

reprezintă altceva decât proiecții posibile în trei dimensiuni.

Acolo unde ar fi trebuit să se lege oglinda vălurită a mării, creștea spinarea molcomă a unei câmpii. Stânca cu formă de cap de cal se legăna în vântul subțire al pusteii, gata s-o pornească la păscut.

RĂZBOIUL TOCMAI A AVUT LOC

Cristian Panfilov

Aeroglisorul înainta cu rapiditate pe deasupra firului magnetic al drumului. Grupul de excursioniști ațipise, în frunte cu ghidul, care dormea de-a binelea. Cei câțiva rebeli care se străduiseră să reziste tentației atrași de plăcerea unei partide de pocher digital, renunțaseră în cele din urmă, sub influența sforăiturilor subțiri ale vecinilor de scaun.

— Hai, gata cu somnul și trândăveala! strigă brusc în microfon conductorul, reușind să-și trezească încărcătura. Am ajuns.

Ghidul, care deschisese ochii cam prea brutal, mormăi câteva cuvinte nu tocmai potrivite cu statutul său social în privința mitocanilor de la Transporturi, însă se stăpâni când își aduse aminte că va trebui să se întoarcă în același aeroglisor. Coborâra din aparat și aerul rece de afară îi făcu să-și ridice gulerele.

— Cam pe acolo se află ținta călătoriei noastre, spuse ghidul, arătând vag în direcția unuia dintre piscurile înzăpezite din zare.

Se auziră câteva murmure de îngrijorare.

— Tocmai acolo trebuie să urcăm? veni și

inevitabila întrebare.

— Chiar acolo. Poftiți, vă rog, pe cărare și încercați să nu vă abateți de la indicațiile mele, care sunt aceleași cu cele din prospectul pe care l-ați primit la plecare.

Și, cu toate că la început li se părea că va dura o veșnicie, urcușul nu le-a luat prea mult timp. Dorința de a vedea ceva cu totul inedit le dădea aripi. Cu toții auziseră câte ceva despre Centrul de Vizionări Temporale, situat chiar pe vârful îmbrăcat în albul imaculat al zăpezilor veșnice. De aici, **cei care** își permiteau luxul, puteau să vadă pe *viu* imaginea defileului și a Văii de la poalele muntelui, în ce perioadă temporală și-ar fi dorit. Un fel de călătorie în timp, la urma urmei.

Pășiră cu oarece sfială pe coridoarele Centrului. Din loc în loc, terminale abil mascate în console de plastic le furnizau informații cu privire la drumul străbătut până acolo, la ultimele realizări în domeniul chirurgiei temporale, la serviciile pe care Compania se angaja să le **ofere în prețul** biletului de excursie.

Ajunseră fără peripeții în sala de vizionare. Pe un imens Ecran hemisferic licărea stins conturul Văii.

— Bine ați venit! le ură o voce plăcută, coborâtă din tavan. Sunt operatorul principal al Centrului WELLS II. Misiunea mea este de a vă ajuta să vă hotărâți în privința opțiunilor de călătorie și de a vă satisface orice curiozitate legată de acest lucru. Dacă veți privi la ecranele plate, amplasate pe pereții din dreapta și din stânga ușii prin care ați intrat, veți vedea imagini

dinamice din diferitele epoci la care are acces aparatul nostru de călătorie. După ce vă veți consulta și veți opta pentru unul dintre trasee, îmi veți comunica hotărârea. Trebuie să adaug și faptul că nu veți avea dreptul la mai mult de trei trasee. Așa încât opțiunile pe care le veți face vor trebui să fie cele mai adecvate posibil. Plângerile sau solicitările ulterioare de modificare de traseu nu vor fi luate în considerație.

— Ceea ce vom vedea pe Ecran, când va începe călătoria propriu-zisă, va fi o imagine creată cu ajutorul computerelor sau în exteriorul sălii va exista cu adevărat spațiul și timpul pentru care am optat?

— Va fi o călătorie, în adevăratul sens al cuvântului. Clădirea Centrului are o puternică funcție de protecție pentru călători, deoarece în exterior va exista cu adevărat perioada în care se călătorește.

— E ca un fel de navă cosmică, interveni și ghidul. Și, pentru că prima opțiune aparține din oficiu Biroului de turism, așa cum este menționat și în contract, aș dori să vedem Valea, în timpul unei glaciațiuni.

În față, se deschise dintr-odată o priveliște înghețată.

Sub razele unui soare enorm, aproape portocaliu, zăpada strălucea orbitor. Undeva, în laptele condensat al depărtării, vântul ridica trombe enorme de zăpadă către cerul siniliu. Nicio vietate nu se mișca pe albul imaculat.

— Și vreți să spuneți că așa este, într-adevăr, în acest moment, în exterior, dincolo de ziduri?

— Dacă doriți, puteți să ieșiți, ca să vă convingeți. Centrul însă nu răspunde de eventuala dumneavoastră recuperare.

— Mulțumesc, prefer să stau aici, la căldură, se strâmbă imprudentul.

Imaginea încremeni pentru câteva clipe, apoi se stinse.

— Prima călătorie, în valoare cronozofică de 5 minute standard, s-a încheiat. Ce perioadă vizează cea de-a doua, vă rog?

După câteva minute de consultare și de ciorovăială, se hotărâră că ar fi extrem de interesantă o călătorie în Cretacicul Superior. Pe ecran, se învâртеji o nebuloasă verzuie, care își desfășură treptat volutele, cuprinzând ecranul pe diagonală.

O vegetație luxuriantă invadă Valea și spinarea aspră a muntelui, în nuanțe de la verde închis, la verde-smaragd. Un lac întins și îngust domina partea inferioară a Văii. Deasupra apei, la mică înălțime, pluteau pteranodon uriași, care își afundau din vreme în vreme ciocurile în apă, după pradă. În stânga, aproape de linia pădurii tropicale, un thyranosaur smulgea cu smucituri puternice bucăți din trupul unui stegozaur răsturnat, ale cărui picioare se mai agitau încă. Ghidul le explică, pe un ton scăzut, că aceste animale cu sânge rece mor mai încet, deoarece imensa șiră a spinării joacă rolul unui al doilea creier, iar semnalele biochimice care pornesc de acolo către organele periferice au un drum mai lung de străbătut.

Chiar în momentul în care își încheie

explicația, imaginea de pe ecran începu să fugă către colțuri, sfârșind într-un vârtej de linii verzi, iar vocea operatorului le anunță sfârșitul celei de-a doua călătorii și le solicită cea de-a treia destinație.

— Dacă nu mi-o luați în nume de rău, spuse o femeie scundă și grasă, care nu scosese niciun cuvânt până atunci, aș dori să știu dacă putem călători și în viitor.

— Se poate, răspunse vocea operatorului.

— Asta înseamnă că dumneavoastră, lucrătorii Centrului, cunoaște-ți viitorul.

Vocea șovăi o clipă.

— S-ar putea spune și așa. De fapt, nu cunoaștem viitorul în ansamblul său, ci numai pe acela al Văii. Exact atât cât poate cuprinde raza de convertire cronozofică a aparatului.

— Și știți, continuă femeia, ca și cum nu l-ar fi auzit, dacă în acest viitor va exista un război mondial. Un război nuclear, vreau să zic.

— Va exista, răspunse vocea, după încă o clipă de ezitare.

— Sunt sigură că tovarășii mei de excursie nu ar avea nimic împotriva unei călătorii în viitorul acelui război nuclear, încheie femeia, cu un licăr de triumf în priviri.

Ghidul nu avu nimic de obiectat. La urma urmei, era obișnuit cu clienții ale căror dorințe erau dintre cele mai ciudate. Operatorul le comunică să-și potrivească ceasurile după cel de pe monitor și să ia loc pe fotoliile acoperite cu huse de protecție. Călătoriile în viitor erau mai complicate decât cele în trecut și solicitau

respectarea unor altfel de condiții.

După ce și-au aplicat cu toți pe ochi lentilele de protecție, pe Ecran a apărut o lumină orbitoare, care s-a destruc^{cturat} într-un joc halucinant de culori, apoi s-a încenușat pentru multă vreme. Priveliștea era terifiantă: defileul și valea, altă dată acoperite de verdeață și de păduri veșnice, arătau acum asemenea unui peisaj selenar, peste care plutea un strat gros de nori. Crăpături imense brăzdau pământul, iar lava rocilor topite acoperea o mare parte din suprafața coșcovită a muntelui. Ningeă cu fulgi cenușii, rari.

— În viitor, se pot face excursii în exterior, anunță cu o voce limpede Operatorul. Pofțiți, vă rog, echipamentul antiradioactiv vă așteaptă în sasul de ieșire. Trebuie să reveniți în interior în maximum 60 de minute. Dacă veți întârzia peste această limită, vă veți expune iremediabil la radiații, care vor determina apariția de cancere de tip A în corpurile dumneavoastră. Vă mulțumesc pentru atenție și vă doresc excursie plăcută!

Lumea se îngrămădi în direcția sasului. Când zgomotul vocilor se stinse, ghidul se apropie cu pași rari de aparatul temporal. Din ochiul stâng, îi aluneca o lacrimă: se aflau în viitor. Același mileniu, același secol, același an, aceeași lună, aceeași zi.

Cu o oră mai târziu, doar. X

Parabola melcilor de pe insulă

Dan Merișca cu mai există nimic din ceea ce odinioară mi se păruse a fi universul existenței mele: nici Tycho, nici naveta, nici baza de pe Clavius, nici Marea Umezelii... Doar cerul de deasupra capului, în continuă schimbare, și Sfinxul ca o poartă spre eternitate.

Meicii de pe insula noastră, pe care îi reîntâlnim an de an, atunci când venim în tabără, sunt altfel decât îi știm noi. Ei încearcă să scrie ceva cu cochiliile lor, așezându-se într-o anumită ordine pe fundul apei, atunci când se pregătesc să moară. Apa Dunării apoi scade ușor, iar el rămân aliniați, într-un pattern complex, numai de ei ghicit, pe nisipul insulei. Nimeni nu știe, dar, pentru asta, unii melci vin de la distanțe imense, de la poli sau de la ecuator, doar pentru că e nevoie de culoarea lor într-un loc sau altul al uriașului și secretului mesaj acvatic. Ei vor să transmită astfel toată știința, civilizația vremii, urmașilor lor, indiferent cine vor fi aceștia. Aflăm așadar că melcii insulari erau atât de avansați încât și-au dat seama că într-o bună zi vor decădea și vor dispărea de pe planetă, fiind întrecuți și înlocuiți de alții, și de o nouă Lume. Așadar, un dublu proces. Plin de speranță. De involuție, pe scara speciei – și de Evoluție, pe nivelul următor.

Dar mesajele compuse din cochiliile

generațiilor se intersectează, se suprapun iar cei de după – adică noi, insularii secolului XXI – nu mai putem înțelege nimic – totul, tot acest aranjament creat în secole și milenii de trudă, ne pare un haos, un labirint de cochilii sparte pe nisip, o dezordine/ordine fractalică.

Mesajul melcilor mezozoici, atât de important pentru ei, la expeditor, atât de important pentru noi, ca posibili destinatari, nu mai poate fi descifrat de superiordinatoarele noastre pentru că:

- Vor să spună prea multe, și prea complex;
- O spun prea subtil pentru superficialii care suntem noi și care, fără să le preluăm civilizația, preluăm ștafeta evoluției pe această insulă de nisip, iarbă și cochilii sparte de timp și de tălpile noastre. x

NOAPTEA SFÂNTĂ A LUI 0 ȘI 1

Printr-un punct exterior unei drepte se poate duce o singură paralelă

Lucian Merișca arlid și Mora aveau o mare iubire pentru roboți. De „Ziua Noii Recunoștințe”, Carlid îl demonta bucățică cu bucățică pe Freddy, îl ștergea cu o cârpă înmuiată în ulei mineral și îl monta la loc. Freddy chiar părea mulțumit și recunoscător după această operațiune și îi surâdea cum putea și el, clipocind din ochii galbeni.

Când plecau în vacanță și îi lăsau acasă, Mora așeza pe el un milieu din acela frumos, cu maci, executat de bunica ei, care mai prinsese vremea lui Ceașcăcel Mare.

Toți roboții casnici erau fabricați după cunoscutele Legi ale roboticii: 1) să fie foarte ieftini; 2) să fie multifuncționali și 3) să aibă o perioadă de garanție cât mai mare; astfel că fiecare familie care locuia în noile sau chiar în vechile blocuri își putea permite să aibă în debara un asemenea mic prieten pe care să-l trimită cu gunoiul sau până la „NON-STOP” ca să ia tampoane, ori pur și simplu ca să se joace țâncii cu el, pentru că știa o mulțime de probleme de matematică distractivă, era complet inofensiv și se strica destul de greu (mai ales modelele moldovenești), oricât ar fi tras copiii de el.

Freddy, în particular, îi iubea pe cei mici, iar copiii, Manu și Lavinia, îl știau în casă de când se știau și pe ei – așa că Freddy le fusese doică, educatoare, servitor și câine de companie.

„Da, domnișoară!”, „Nu, domnișorul!” articula el dând ușor din bărbuța lui caraghioasă și era foarte simpatic și util, iar noile mode de Feți-frumoși și llene-cosânzene siliconate, de când se renunțase la impunerea legii cu aspectul standard al roboților casnici, așadar noile figuri perfect umane ale roboților de ultimă generație – nu-i impresionau pe Carlid și Mora, care își doreau, în continuare, un robot de stil vechi.

Dar în seara aceasta era momentul sfânt al învierii și toată casa strălucea de curățenie, iar bucătăria era plină de mâncăruri dintre cele mai

gustoase.

Tata și mama, băiatul și fetița, se uitau cu toții, fiecare la televizorul lui, la programul lui: fie la un film despre creșterea cățeilor, fie un interesant concurs de tip „Cine știe câștigă” din lumea misterioasă a Bibliei, fie lupte cu roboți gladiatori, care nu aveau voie să aibă forme umane, pentru a nu impieta dezvoltarea etică a noii generații, fie – cea mică privea un frumos și colorat desen animat despre viața, moartea și învierea lui Mickey Mouse.

Tata râdea de zor cu paharul în mână, mama avea și ea dreptul să se relaxeze, după o zi de efort – pentru că mâncărurile pretențioase de Paște nu le putuse lăsa pe mâinile lui Freddy care era foarte sigur în respectarea rețetelor programate, dar cam lipsit de imaginație atunci era vorba de o sărbătoare atât de mare.

— Mamă-mamă! strigă Lavinia – noi când aprindem lumânarea cu Iepurașul?

Într-adevăr, se luaseră cu televizorul și, iată, era 12 și 20 și ar fi trebuit să aprindă și el lumânarea de Paște din mijlocul bunătăților de pe masă, din care nu numai că se înfruptaseră, dar de care se cam săturaseră deja. Dar roboțelul Freddy nu venise încă să aducă lumina de la biserica din cartier și, atunci, tata ieși afară pe balcon să vadă zecile și sutele de luminițe ale roboților trimiși să aducă lumina de la biserică – și să încerce să identifice care e al lor, în acea mulțime de punctulețe galbene, ca o noapte *second-hand* găurită de stele.

Dar strada era pustie.

Luminată de neoanele argintii, însă plină deântuneric.

„Neașteptat – gândi tatăl. Cum de n-au apărut încă?” Merse la vecinul Alexeevici și îl întreabă dacă al lui venise până la această oră, dar nici aici, și nici la Cozma, de dedesubt, nu apăruse niciunul cu lumina.

În mod spontan, oamenii se adunară ca pentru o ședință de bloc și începură să vocifereze – mai ales că băuseră suficiente pahare în această noapte sfântă de sărbătoare. Unii cereau să fie anunțată poliția, alții – firmele de întreținere a roboților, alții voiau să afle care este video-mobilul popii pentru a face legătura și a vedea pe el dacă roboții pe care îi trimiseseră mai erau încă în incinta bisericii sau nu.

Desigur, niciunul dintre el nu era convins, chiar dacă orele de religie fuseseră de mult declarate obligatorii, de miracolul învierii – dar e frumos să respecti toate obiceiurile și să poți pune pe masa de familie, alături de tava cu mielul fript și de cozonacul cu stafide și rahat, o lumânare pe care știi că ai adus-o de la biserică.

Și apoi, roboții aceia costaseră niște bani – ce naiba! Unde dispăruseră cu toții, tocmai acum?...

Ce-i drept, nu se plictiseau nici fără ei. Unii își aduseseră și ceva de băut ca să-și servească vecinii la această inedită ședință de bloc pascală, alții își aduseseră nevasta, alții – chiar ouă roșii și murături. N-o duceau ei chiar așa de rău pe câte se părea și, chiar dacă preferai să duci ouăle care erau puțin crăpate sau vinul ușor acru de anul trecut, nu se putea spune că se murea de foame în

țara asta.

Manu îl trase de mână pe taică-su - „Ce vrei, mă?” - până ce îl scoase din ciorchinele uman creat pe scara dintre etajele Iliși iv.

„L-am văzut! Hai să ți-i arăt”.

„Stai așa, că sunt doar în papuci - să-mi pun baremi pantofii”. „Să vedem ce spui tu acolo”.

Coborând cu liftul, Carlid crezu că o să primească vreo explicație suplimentară, dar copilul tăcea, neașteptat de îngândurat.

Îl scoase pe taică-său afară din bloc, trecură printr-o spărtură în gard și ajunseră, tiptil, lângă fosta fabrică de confecții metalice, la doar o aruncătură de băț de bloc.

Acolo se găsea acum un depozit de her vechi și, apropiindu-se, prin geamurile zăbrelite, putură vedea licărul zecilor de lumânări pe care le pierduseră în această noapte... Erau strânși cu toții sau, mă rog, o mare parte dintre cei dați dispăruți erau acolo, printre mormanele de șpan ascuțit și carcase de metal contorsionat și, în mare parte, ruginit.

Nu făceau nimic sau cel puțin nimic din ceea ce putea să se vadă. Stăteau, în cercuri concentrice, ținând lumânările care se topiseră deja, dar mai ardeau încă pe mâinile lor metalice.

În mijlocul cercurilor, îl recunoscă pe Freddy al lor și fu cât pe ce să-l strige, dar apoi avu o idee. Se apropie de prima slugă robot care îi ieșea în cale și o întrebă: „Ce faceți voi aici?”

„*Am luat lumina*” răspunse robotul și ceilalți se întoarseră și ei să vadă cine a mai venit, dar fără niciun semn de ostilitate.

„Îmi dai și mie?” „Da, frate” - veni răspunsul, iar tatăl scoase din buzunar o lumânare frântă, pe care o aprinse din palma în flăcări a robotului.

Se apropie cu greu, făcându-și loc printre corpurile reci, aplecate, care umpluseră vechea hală - până la Freddy...

„Freddy!”

„Ce e, *frate*? *Ai venit și tu Io no/*?” îi răspunse. Curios! De obicei, i se adresa cu „Da, stăpâne!”

„Acasă trebuia să aduci lumina, nu aici!” zise Carlid.

„Do, frate”.

„Vino acasă - și spune-le tuturor să se întoarcă la casele lor”.

„La frații lor?”

„Nu! La stăpânii lor! Nu știu ce Dumnezeu ați făcut voi aici, între voi, v-ați virusat cu ceva, dar mai bine te resetez eu și transmite-le și lor să-și dea singuri reset când ajung acasă!”

„Bine, frate”.

„Și încetează să mai vorbești așa cu mine! Spune-mi ca până acum „Da, stăpâne!”

„Do, stăpâne, *focă-se voia* tal”.

Tata îl luă de mână, se fripse de ceara care ardea încă pe degetele lui înnegrite de fum și de muncă și suflă, ca să stingă falangele metalice în flăcări. Din păcate, lumânarea pe care Carlid o luase de acasă căzuse pe jos și probabil că tot el, din greșală, o călcase în picioare.

Adus acasă de mână, ca un copil rătăcit, Freddy fu aclamat de toată familia. Mama îl șterse pe mâini de ceara topită, iar Lavinia îi puse la gât o fundiță roșie, ca să semene cu un pionier, ori cu

un iepuraș de Paști - nici ea nu era prea sigură.

După ce îl butonă puțin, tata măncă o nouă porție de miel și bău o bere - mergea de minune, mama se culcase deja, liniștită, iar Freddy duse farfuriile murdare la bucătărie și le spălă din tot sufletul. Ca întotdeauna, într-adevăr, proaspăt resetat, uitase complet ce anume făcuse, ce misiune cod *mașină* avusese acolo, în întunericul depozitului, împreună cu ceilalți roboți de cartier care fuseseră trimiși să aducă Lumina.

A doua zi, Manu merse din nou în depozitul de fier vechi și descoperi neatins, în mijlocul cercurilor concentrice lăsate de picioarele roboților, jos în praf, desenat un *1 mic*, într-un o *mare*. Îl șterse cu piciorul și privi extaziat, pe geamul zăbrelit, la soarele care asfințea, parcă prea repede și parcă într-alt loc decât cel pe care îi știa, de obicei. Dar i se păruse numai. X

ZIDUL

Daniel Ninoiu

~~Februarie 2019~~

Astăzi a fost mg. Mult mai frig decât ieri, iar apa a înghețat la mal. Am spart gheața cu cangea și am lansat barca.

intenționez să pescuiesc. Mai precis, să prind ceva hrană. N-am reușit. Mult mai simplu ar fi fost să caut peștii deja morți în gheața spartă de la mal.

Dar am și eu autoritatea mea de patrician. Plus că eu aveam barca. Resturile de la mal sunt pentru cei ce fac parte din plebe, nu îmi permiteam să mă amestec cu ei.

Mă voi rezuma la conservele și pesmeții pe care i-am salvat atunci.

~~15 Ianuarie 2025~~

Astăzi a apărut soarele, pentru o jumătate de oră, pe la prânz. Iubita mea Caroia mi-a amintit că azi se împlinesc 205 ani de la nașterea lui Eminescu și că trebuie să o sărbătorim.

Festivitatea am organizat-o în fosta clădire a primăriei. Mai exact, în ceea ce mai rămăsese din clădire. Câteva pături puse în dreptul ferestrelor ca să înșelăm frigul, iar Vietățile Noptii să nu poată dibui Lumina.

Seara a fost frumoasă, reușită chiar. M-a felicitat fostul director al Liceului teoretic, spunând că nici atunci când preda el nu i-au reușit astfel sărbătoarea nașterii Poetului.

Împreună am hotărât ca, de acum încolo, cea mai importantă distincție pentru serviciile aduse comunității noastre să poarte numele lui Eminescu.

~~15 Ianuarie 2025~~

De trei zile ninge în continuare, fără oprire. Altă dată, când eram copil, m-aș fi bucurat. Acum și aici nu mai are cine să se bucure de zăpada înșelătoare.

Ieri, Mișa mi-a povestit că acum câțiva ani auzise un drumeț venit de niciunde și plecat spre un se știe unde că, pe undeva, ar putea exista comunități ca ale noastre și că el, drumețul, va călători până le va găsi. Presupunerea lui era logică, m-am gândit, nimeni nu putea concepe că noi am fi singurii din lume, ar fi o prea mare irosire de spațiu; dar când l-a întrebat „unde”, călătorul s-a mulțumit să ridice din umeri.

Presupun că a ajuns acolo unde își dorea, întrucât nimeni nu l-a zărit întorcându-se.

Am căzut de acord cu Mișa ca să ne gândim la aspectul ăsta atunci când va sosi vara.

8 februarie 2055

Ieri am fost să vânăm șobolanii ce atacaseră magazia cu alimente. Unul din muncitorii de la întreținere s-a trezit cu un șobolan care i-a sărit pe față dintr-un dulap, însă a reușit să eschiveze în ultimul moment, alegându-se cu mâna sfârtecătă.

A sângerat apoi mult, luptându-se din greu cu jivinele, asta până când ne-am dat seama de gravitatea rănii și am încercat să îi punem un garou. Prea târziu, din păcate, viața se scursese de tot din el. Am mai ucis câțiva șobolani ce se retrăgeau cu greutate și le-am privit trupurile. Grase, mari. Cât au putut crește șobolanii de atunci, e de necrezut.

25 februarie 2055

S-au împlinit cinci ani de atunci. Este un fel de sărbătoare și asta: aniversarea unei zile ce a schimbat ireversibil viața tuturor. Chiar dacă pentru unii a fost prea târziu, iar alții nici n-au mai apucat să-și dea seama de schimbare.

Am vărsat pentru ei ceva din vinul pe care, ca prin minune, l-am găsit întreg în beciurile Prefecturii.

18 martie 2055

Deja soarele e mult mai puternic, semn că perioada friguroasă se apropie de final. Zăpada de pe dealurile dimprejur începuse să se topească de zile bune, formând pârlăiașe mici ce se vărsau în altele mai mari, și tot așa până când am realizat că

apa de lângă rămășițele orașului vechi a crescut foarte mult, amenințând să ne inunde docurile. Am fost nevoit să mut ambarcațiunea la loc ferit, departe de ruinele ce deja erau potopite de apă.

Mișa mi-a propus să folosim barca mea atunci când va fi posibil să plecăm în expediție. Zicea el că ar trebui să ne intereseze ceea ce s-a întâmplat cu Glenn, drumețul ce plecase în lumea mare ca să își grăbească destinul. Și el pornise cu barca în josul apei în urmă cu aproape doi ani, iar de atunci nu mai exista decât în amintirile celor rămași în urma lui. Poate că ajunsese acolo unde își dorise mereu și se bucura de viață printre ceiaidoma lui.

Într-un final, scepticismul meu a fost înfrânt și am concluzionat că ar trebui să refacem drumul acestuia. Chiar dacă astfel ne-am folosi de singura barcă existentă **m** (fostul) oraș.

~~SECRET~~

Un nou eveniment. De data aceasta avem parte de unul plăcut: Ingrid a născut. Nu contează faptul că micuțul are o membrană ca de găscă între degetele sale micuțe, contează că este viu. Trăiește, țipă, face pe el... dar vestea asta a bucurat foarte mult întreaga comunitate, și mulți au vrut să îl propună cetățean de onoare, alături de moașa ce o ajutase pe Ingrid la naștere.

Este primul copil născut viu după accident. Împreună cu primarul am hotărât ca micuțul să poarte numele Nichita, în timp ce maică-sa, emoționată, îl adormea cântându-i „Tellme, if *f* *cought* you one day ond kissed the sote of your foot/ wouldn't you timp a tittle then, of mici to

crush my kiss?"

~~14 April 2055~~

Ne-am hotărât să mergem în recunoaștere. Un fel de expediție. Fără barcă însă; am socotit că ar fi fost mult mai bine așa, deși ar fi fost utilă.

Voi pleca împreună cu Hans și Mișa.

~~29 April 2055~~

Am plecat deja de două zile. Am luat-o pe drumul deschis de Glenn, în amonte. Până acum nimic interesant, nimic demn să merite atenția. Peste tot, pământ negru, ars, câteodată fără vegetație, altă dată întâlneam licheni creșcuți în forme ciudate, cu coaja de consistența betonului. Pe maluri, râul mai arunca câțiva pești morți, care intrau în putrefacție, răspândind peste tot o duhoare Insuportabilă.

~~3 mai 2055~~

Deja avem o săptămână de mers, fără niciun rezultat notabil. Se pare că totul a fost ras de pe fața pământului. Tot ceea ce însemna vegetație. Cate un pește, din când în când, mai sărea din apă, dar asta nu se întâmpla foarte des.

Ne-am hotărât pentru un scurt popas înainte de a ști dacă mai are sens să mergem mai departe.

Până la urmă am observat că mai avem provizii pentru două săptămâni. Așadar, am mai avea încă trei zile de mers în amonte, după care vom fi nevoiți să facem cale întoarsă.

~~18 mai 2055~~

Am ajuns la zid. Acesta părea că se află aici încă de când lumea. Înalt, crescut ca din pământ ori din apă, întrucât atingea liniile orizontului unindu-le prin pământul ars și prin apa tulbure, aparținând acestora precum aparțineau arborii ciudați și aproape arși - un fel de gărzi ale unui

ținut nevăzut, ori peștii care putrezeau pe mal, fără solzi, cu un ochi ciclop în frunte.

Hans vru neapărat să vadă ce este dincolo, Inițial, a vrut să treacă prin apă, susținând că vede o lumină ce răzbate prin undele verzui. Deși nu zărisem deloc așa ceva, nu ne-am opus și l-am lăsat. N-a reușit însă, grilajul și plasa care era întinsă prin apă l-au împiedicat.

Curiozitatea lui Hans era totuși neostoită, așa că nu pregetă nicio secundă și îl vedem cum escaladează voinicește construcția. Odată ajuns pe muchia zidului îl auzim cum strigă fericit:

— Oameni, verdeată, vi...

O împușcătură răsună și Hans se prăbuși la picioarele noastre fără suflare, cu jumătate de față smulsă.

~~2010~~

Am ajuns în oraș. Am căzut de acord să le spunem tuturor că nu există nimeni și nimic. Nu există nicio comunitate, nicăieri, nu mai este nici urmă de om... explozia distrusese totul, Nu mai suntem decât noi”.

ATLANTYKRON

2010

George Ceaușu untern în august 2010 și pe Atlantykrone science fictionul, științele de frontieră și CNI-urile conviețuiesc într-o armonie deplină.

Laboratorul Virto-real Atlantykrone a devenit cea mai mare bază de date experiențială din lume, înghițind cele din urmă și o anexă nesemnificativă de peste Atlantic, și anume Institutul de Știința Complexității, de la Santa Fé. Speriată de perspectiva pierderii pieței petrolului

în favoarea dispozitivelor hidraulice și solare, gigantica Societate Petrom încercă să devină sponsor principal al manifestării, dar nu izbuti, din cauză că se brevetară biscuiții de petrol, petrohârtia igienică automată și aparatul de ras fractalo-aromatic, dar la petroîmbrăcăminte și petroîncălțăminte mai era de lucrat.

Un țipăt stins îl făcu să tresară din somn, dar la al doilea țipăt, de-a dreptul sfâșietor, Quasarakis țâșni afară din cort: în sectorul experimental pentru încălțăminte ardea o torță vie, semn că sandalele de hidrocarburi rămâneau în continuare un mare deziderat. Pe la ureche îi trecu sfârâind o aerobicicletă de tip Iustin Capră, călărită de o elegantă făptură, extrasă parcă din ortoexistența lui Drăgănescu, un adevărat tărâm al muzelor, dar Quasarakis trebuia de acum să-și pună capul la contribuție în dauna posterioarelor frumoase care zburau pe deasupra: câteva doamne contemplau evenimentul din aerobicicletele suspendate la diverse înălțimi. Pe platoul de încercare, un membru al secției „Plasmă” aduse un furtun de spumă carbonică „Atlantykon 2005” și stinse rapid focul, pentru ca o voluntară sătmăreancă să ia loc pe platou pentru proba noului petropantof Guban.

Trebuia să se bărbierească pe malul Dunării, să se spele pe dinți și să se pieptene înainte de a trece la jurizarea lucrărilor concursului literar. Aparatul de ras fractalo-aromatic îi creștă falca, dar funcționează foarte bine în timp ce el se admira în oglinda semivirtuală mode în *Dobrogeo*. Se spăla pe dinți cu pastă dințoasă de pește, își făcu freza

la raboteza reciclată de la ILM - SIDEX - unul din sponsorii manifestării - și apoi citi cele două texte ale concursului, în timp ce se afla pe buda ecologică multifuncțională. Avu o mică problemă cu petrohârtia igienică automată, înainte ca să se ridice de pe tron. Trase apa, imaginea apăru pe ecran și aparatul de teleportare cuantică îi recopie structura informațională, pentru orice eventualitate.

Luând-o pe cărarea spre sectorul vestic, se împiedică de un participant la concursul de enigme extreme al lui David Anderson: albul mută și câștigă în 6.000 de mutări! Aflat în fața tablei sale de șah, participantul nu-l observă. Oricum, stătea acolo de anul trecut. Supraviețuirea nu mai era de mult o problemă pe insulă, de când piața mondială fusese invadată de resursele mediului atlantykronian: sărățele de pește, tocăniță de pește, șerbet de pește, napolitane de pui de baltă. Vremurile de coșmar, în care berea pe bac era 15.000 de lei, rămăseseră doar o amintire. Dar cine-și mai amintește acum de pricăjitul /eu-tore, fără trei zerouri în coadă, acum când prosperitatea românilor devenise de invidiat. Până și noțiunea de aragaz cu patru ochiuri dispăruse din dicționarul limbii române, fiind înlocuită cu „superarzătorul eolian” *Atlontykron 2007*.

— Doriți cartofi prăjiți? îl întreabă ochioasa localnică de la bar.

— Desigur, confirmă Quararakis. În amintirea vremurilor eroice de altă dată. Și o Coca Cola Alfa, vă rog.

Vă reamintim că nu este vorba de falimentara

băutură răcoritoare de acum 10 ani, ci de superbăutura extatică elaborată pe puntea Bacului Alfa și spartă de coca aceluiași vas în vara lui 2006.

Michael Hăulică apăru la întâlnire cu o punctualitate de sfert academic insular, adică după o oră. Se scuză pentru starea lui de *gofrenizore*. Îi lăsase la corturi, lângă oleoberoductul Bergenbier-Rahova-Constanța pe mufiștii ploieșteni, care se racordaseră la conductă cu tot cu familiile lor.

— Măi, Michael, te mai crezi în vremurile frumoase, când Cărășel făcea tot? îl luă Quasarakis la trei păzește, „Iartă-mă, mi-am cedat limba pentru trei ore unui experiment al Asociației Cehe de Psihotronică, îi transmise Michael telepatic. Hai să vedem ce texte avem”.

După o oră, ajunseră la concluzia că primul text era SF, iar al doilea, nesf. Concentrați în dezbateri, nu mai auziră țipetele voluntarei constănțence de pe platforma de petroîmbrăcăminte. Din păcate și sarafanul de hidrocarburi rămânea pe mai departe un deziderat. Frumoase vremuri mai erau altă dată, cu profesorul Cărășel. Din păcate, acum era consilier pe probleme de colonizare ecologică al președintelui Statelor Unite.

— Hai că acum apare Repanovici, Michael, și nu știm încă pe cine premiem!

Într-adevăr, un ciopor de consilieri înhâinuirați și încrevețiți îl aștepta pe Repanovici la cabina multifuncțională numărul 3, aflată în legătură teleportoare cu SSI-3 (Stația Spațială

Internațională 3). Până una-alta, un prim consilier se precipită spre cabină să-și rezolve o problemă vitală.

După încă o oră, Hăulică și Quasarakis ajunseră la concluzia că primul text era nesf, iar al doilea, SF. Între timp, Repanovici anunță că mai întârzie o jumătate de oră pe... Selenykron", prima așezare umană pe Lună, populată deocamdată doar de vreo sută cincizeci de fanatici: savanți ratați, literați inconștienți și ceva tineret, între care Fane, Ropărul și fanii.

— Ce ușurare! exclamă Quasarakis alungând ca pe o muscă aerobicicleta care îi zbură pe la ureche în amintirea floroșilor țânțari ai înserării. Dar, dragă Michael, dacă nici primul și nici aldoileatextnue SF?

Mai trecu o oră și aerul criogenie atinserăriiicoperi cu totul pe platforma experimentală Atlantykhron. Așa încât criogenia pe bază de petrol va rămâne pentru omenire un mare deziderat, ca și definirea SF-ului.

Dar oare nu criogenia salvează România? X

PUNCT

VITAL

D vidiu Pe teu cum, când scrii toate acestea, nu mai ești...

Ce nu mai ești? Și ce naiba ești acum?

Se pare că, mai devreme sau mai târziu, ai să te întrebi și tu: cine sunt și care a fost rolul meu? Care-i rostul acestui joc uriaș, cu „piese” vii, în care oricare dintre ele, odată apărută pe lume, goală-goluță și ținându-și frica de a se îndrepta inexorabil spre moarte, este educată să se miște

conform unor anumite reguli, mai apoi inventând sau redescoperind ea însăși reguli noi, regulile ei, complicând și mai mult jocul acesta al lumii omenești?

Iar jocul devine crud, și mai crud, tot mai crud. Căci mintea poate răsturna semnificațiile. Și vezi atunci că un pumn poate să vindece, iar un zâmbet poate să ucidă.

— Box!

Mă adun în mine, așteptând primele lovituri. Nu este drept ce fac, dar trebuie să trăiesc, și pentru asta-mi trebuie bani. Cad un-doi-uri, directe, upercuturi, publicul vociferează, „Ce face mototolul ăla?!”, schițez parade stângace, întorc loviturile cu zgârcenie, încasez... și vigoarea îmi crește continuu.

Pentru a fi prostituată ai nevoie de un context care să nu-ți dea de ales.

Pentru box, un așa context nu-i obligatoriu.

În cazul meu a fost.

Gong.

Mă îndrept spre colțul meu, proaspăt și cu pas elastic. Trimit bezele huiduitorilor. Dacă știți ce înseamnă un masaj bun și la vremea lui, înseamnă că înțelegeți măcar un crâmpei din ceea ce simt. Adversarul mă privește mirat, gâfâind cu întărâtare. E bine muncit prin sălile de antrenament, poate și la tăiat copaci, mă rog, lasă impresia că o să reziste la încă șapte-opt reprize. Apoi... Dincolo de fața aceea tăbăcită văd nebunia amețitoare a rotativelor, articolele urlând pe prima pagină:

un adevărat vrăjitor al ringului...”

challengerul s-a topit pe picioare sub privirea aceea în care freamătă o forță stranie...”, ați înțeles, prostii, numai prostii de-astea... și gândul meu că nu-l cinstit ceea ce fac, dar că vreau să trăiesc bine, ca oamenii adevărați, deși nu toți care-și permit concedii peste ocean, vile și mașini luxoase...

Gong.

Lovește ferindu-și privirea. Să fi auzit de legenda Meduzei? îmi vine să râd, schițez eschive în dorul lelii și îi mai scap și câte una așa, de încurajare, e o luptă inegală, dar nu-mi place tipul, un munte de mușchi antrenați poate și-n somn, dar cap cât să nu-i plouă-n gât, mă rog, nimeni nu-i perfect, dar boxul este, totuși, o artă, Iar pe ăsta l-aș trimite bucuros numai la tăiat copaci: dă continuu, ca un automat, asta-i, nu gândește, vrea să mă bată, e clar că nici eu nu-s genul lui și din cauza asta vrea să-mi dea o bătută bună, o adevărată expresie carnală a antipatiei care, precum văd, crește vertiginos către ură... Lovește, lovește ferindu-și privirea, lovește orb, fără să gândească, aș putea să-l urăsc și eu, fie și doar pentru asta, dacă aș fi alcătuit mal altfel, dar îi înțeleg neînțelegerea și mi-e milă. Gândește, omule, privește și Judecă, pentru Dumnezeu! îi strig în gând, ei dă și tot dă, stele verzi în ochi și imediat vederea mi se limpezește ca niciodată, pe naiba, nu e prima oară, aș vrea să știți și voi cum e...

Gong.

Da, aș vrea să știți și voi cum e să fii un nimeni care, nici prea deștept, nici prea voinic, trezit

singur într-o lume prea sălbătică pentru gustul lui, nu mai poate cere nimic semenilor să-i în care nu mai crede și, pentru că n-are o alta, vrea să-și facă un loc în lumea asta – locul pe care știe că-l merită: nu cerșind ici și colo câte o slujbă mizeră, nu înngenunchind să-i sugă orgoliul cui trebuie pentru un serviciu avantajos, ceilalți făcând coadă la supa săracului și la oficiile de șomaj, nu: ci ridicându-se pe propriile-i puteri, puteri cu care l-a înzestrat Dumnezeu, întâmplarea, Natura... ziceți-i cum vreți; și el nu vrea decât să trăiască bine, în siguranță, și să fie respectat; așa, făcând singura muncă pe care poate să o facă bine; adică...

— Box!

Da, omul ăsta e obosit ca după șapte-opt reprize, dar unul ca el rezistă și la cinicisprezece. Nu și cu mine. Își ferește privirea, e prost, și antrenorul lui la fel, nici al meu nu-i mai breaz, nu s-a prins niciunul, de ani întregi nu s-a prins nimeni, voi lua Centura cu Diamante și nu prea e cinstit. Pumni, pumni...

Uite, la ciinciui ăsta mi-a tras una sub centură pe furiș, mârlanul! poftim pentru cine-mi fac gânduri! Iar arbitrul se face că nu vede, arbitrii judecători... Mizerabililor. Pumni, pumni și iar pumni.

De fapt, eu sunt cel care dă sub centură.

*

A căzut în repriza a opta. Întotdeauna m-au durut căderile astea. Prostii, nu?

Da. Prostii.

O văd întinzându-se fericită. Mă ridic să trag

draperia, să o vadă și lumina zilei. Scâncește, acoperindu-și ochii. O dezmierd, și brațele ei, și trupul întreg, și, de fapt, ea toată mă cere din nou. Acum, în zori, sub cearșaful zilei abia născute. Este singurul om de pe planeta asta blestemată, singurul om la care țin; așa, cu totul, cu totul...

Iar acum știți ce urmează, și nu vă relatez nu din pudoare, ci doar pentru că nu poți povesti denepovest/tu/.

...Rămânem înlănțuiți minute bune, ca pentru câțiva ani, și mă doare că nici ei, nici chiar ei nu-i pot spune. Vi s-a întâmplat vreodată să vă simțiți mai singuri ca niciodată atunci când vă țineți în brațe „jumătatea”? Acum, când mă joc cu fața în părul ei mirosind vag a fixativ, draga de ea, mă simt ca personajul acela de pe planeta figurilor de ceară: cel mai singur dintre singuri.

De ce nu îi spun, totuși?

Pentru că ea nu este eu. Și pentru că, neînțelegându-mă chiar din cauza asta, aș putea s-o pierd. Am de toate, și prea multă fericire, și trebuie să plătesc cumva.

Plătesc tăcând.

Cine face regulile jocului?

*

— Box!

Centura cu Diamante trebuie păstrată. Ea nu înseamnă neapărat vile, și mașini, și viață dulce. Ea înseamnă simplu: fericire. Și... ea e fericită. Și eu. Sunt fericit și vreau să rămân așa.

Dă, nu se încurcă. Fierbe locul de croșee, directe, upercuturi, are fantezie băiatul ăsta. Altminteri, însă, e asemenea celorlalți: pe fața lui

scrie „Luata-ar toți dracii de măscărici, cum de stai așa înfipt în podea când lovesc EU??!”, și tot cară, dansând în jurul meu. Dau și eu, firește, că altminteri bate la ochi; dau și eu, dar cu grijă, ratându-l finuț ori oprind lovitura la vreme, punctând abia atingându-l... Oare antrenorul bănuiește ceva? Chiar dacă da, nu și-ar face scrupule: banii îl vin, bătrânețea o are asigurată. Din ce-a adunat până acum ar putea trăi două sute de ani, și nu cred s-o ducă mai mult de încă treizeci-patruzeci. Așa-i firesc.

Nefiresc sunt eu. Dar, dacă n-aș fi, n-aș mai fi. În orice caz, nu ca acum. Poate doar un soi de șobolan disprețuit opt ore pe zi de șefi și de colegi. Puteam face karate, aikido sau alte de-astea. N-ar fi mers, și așa mi-e groază ori de câte ori vizionez unul dintre meciurile mele: disimularea nu e perfectă, ici și colo mai scap greșeli. Dar nimeni nu le poate sesiza dacă nu știe care-i mersul. Am început să învăț boxul așa, ca oricare altul, dar nimeni nu știe că, de fapt, la prima mea ședință de antrenament știam cât toți antrenorii și boxerii la un loc. Am citit mult, și numai despre box, vă asigur, am vizionat o groază de meciuri, la început prin localuri, până am făcut ceva bani pariind cu derbedeii pe rezistența mea la lovituri – la lovituri *fizice*. Am cumpărat înregistrări. Ore întregi în fața ecranului, apoi în fața oglinzii și la sacul de nisip – trebuia: să-mi mai rotunjesc mușchii, să înșel aparențele. Când m-am urcat prima oară pe un ring adevărat, principala mea preocupare era să încasez cât mai puține lovituri – dar nu din motivele obișnuite: îmi era frică să nu se prindă

lumea; să nu se prindă că fiecare șoc mecanic primit de mine era receptat de organism nu ca factor traumatizant, ci... cum să vă spun? Era ca o energie suplimentară, o energie în stare pură. Iar aceasta se distribuia cumva fiecărei celule, ca o hrană subtilă și minunată, reparând în câteva clipe structurile afectate de lovitură și depozitând în acumulatori neștiuți un potențial echivalent cu distrugerile abia reparate. Și, în vreme ce evitam, pe cât posibil, ca loviturile adversarului să-mi supraîncarce acumulatorii aceia, trebuia să-i răspund la lovituri cu aceeași vervă, dar în așa fel încât să nu-l fac praf din greșeală; căci, din a doua sau a treia repriză, pumnul meu putea perfora cu ușurință un perete de beton.

Și mai era un motiv să nu încasez: în vreme ce loviturile primite și cele date îmi încărcau frumusețea acumulatorii aceia neștiuți de niciun savant, adversarul începea să resimtă o epuizare pe care troglodiții din presă o puneau pe seama unor practici pe care mi le-aș fi însușit în Tibet. Iar asta îmi tot cară pumni ca un descreierat. Ce naiba ține așa de mult...

Gong.

Mă îndrept spre scaunul din colțul meu. E corect ce fac? Nu știu, și nu părerea voastră mă interesează. Nici pe voi nu v-ar fi interesat dacă aș fi fost un om obișnuit și muritor de foame. Dar, dacă aș fi devalizat bănci, mi-ați fi compus balade. Nu devalizez bănci. Doar oameni. Așa, pe tăcute, sub nasul vostru. Căci vreau să trăiesc; și, dacă tot sunt viu, vreau și să fiu fericit.

Voi ce înțelegeți prin „fericire”?

— Box!

*

— De ce să te retragi în plină glorie?!

Mă privea cu ochii aceia mirați, ochii aceia pe care fi întâlnisem, parcă, în sute și sute de vieți anterioare, și așa fi vrut să-i întâlnesc și în cele ce-ar fi urmat. Erau ochi ce nu plictiseau, căci în spatele lor...

— Hei!!

— Da, iubito.

Așa se înfuria ea.

— Te-am întrebat: de ce vrei să te retragi așa devreme?

Prostuța.

— Nu e devreme.

— Gogoși!

Cum să-i explic?

— Vezi tu, un om poate rezista în ring un timp; dar, încet-încet, uzura își spune cuvântul.

— Și ce ai să faci dacă n-ai să mai boxezi? Ai să te-apuci de balet, sau ce?

Ce știe și nu-mi spune? O privesc exact ca pe un picat din Lună. Ea, nimic:

— Ai cucerit ușor, de fiecare dată, un trofeu după altul!

— Crezi tu că-i ușor...

...și nu mint: a disimula atâta timp în fața atâtor spectatori și a experților un fenomen ca ăsta e trudă, nu glumă. Luați-vă la întrecere cu un melc și alergați astfel încât să vă întrecă; pe urmă, da, mai discutăm.

— Dar forța ta magnetică...

Acum e proastă de-a binelea.

— Tu mă iubești numai când sunt în ring?

— Nu. De exemplu, acum!

Și chiar se ține de cuvânt, înțelegeți...

*

— Box!

Încep să cred că întreaga viață mi-am petrecut-o în ring. Dar îmi revin în minte croazierele pe Mările Sudului, parcurile naturale, savanele Africii - toate văzute și trăite alături de ea. De ce să nu mă retrag? Cu așa conturi grase am putea trăi amândoi nu una, ci zece vieți. Dar aș prefera numai cinci. Pentru că aș da bucuros jumătate din capitalul ăsta numai să pun pe picioare niște laboratoare ca-n povești. Și să pun o armată de savanți discreți (contra cost, se poate), să-i pun, zic, să vadă cum naiba îmi funcționează „acumulatorii” ăla biologici. Mă trezesc de multe ori prin biblioteci, dar pentru ce vreau eu este nevoie de ceva mai multă știință; și, normal, de aparatură. Câte un fotoreporter apare de unde nu te-aștepți și-mi trage o rafală de poze lângă raftul cu cărți... Apoi, în ziar: a fost văzut studiind...”, ce mai, de toată greața, parcă aș fi un cimpanzeu cu trei capete expus la panoramă, Acum, înțelegeți, sunt în ring și boxez. „Boxez”! Am intrat într-un circ din care vreau să ies o dată pentru totdeauna. Mi-am atins scopul - ba chiar l-am depășit. Ajunge. Și boxez mai departe, ca un automat. Boxez... înțelegeți ce vreau să spun.

De fapt, mi-e rușine.

Poate că oricui i s-ar face „rușine” să mai mănânce dacă s-ar simți ghiftuit. Mă tot gândesc: ce am dorit eu, de fapt, atunci când m-am urcat pe

ring? Să-mi asigur traiul zilei de mâine? O viață dulce, cât de cât? Un trai îndestulat și o bătrânețe senină? Bani mulți, opulență, glorie, „detronarea” celui mai bogat om din lume?

Nu. Am vrut să fiu fericit. V-am mai spus-o, dar acum am înțeles mult mai bine ce numesc eu „fericire”. Dar ființa care îmi livrează fericirea nu a respectat contractul, ori n-a mai avut puterea să-l respecte: a mărit mereu prețul, și l-am plătit mereu, atât cât l-a cerut. Este acolo, adunând în păr lumina reflectoarelor... și în ochii aceia de fată eternă, gata oricând să se mire și să dorească... și să ceară oricât. Schițez lovitura, abia atingându-l bărbia, și-i aud osul trosnind. Nu, n-am vrut asta. În vreme ce-l văd cum se năruie îmi duc instinctiv mâna la falcă. Este la locul ei și îmi pare rău. Sala dispare și, în tăcerea întunericului, văd părul acela drag fluturând ca o minciună de lumină și palmele ei mute aplaudând, aplaudând...

*

— Pur și simplu vreau o vacanță.

— Și meciul?

— Amână-l.

Antrenorul mă privea cu gura căscată.

— Amână-l - am repetat. Nu, anuiează-l.

— Ești nebun. E prea târziu!

Oare chiar crede ce spune?

Sau lăcomia... Sau... ce?

— Mă tem că nu mai pot boxa.

— Da' de unde! Ești într-o formă de zile mari! în sfârșit, du-te la pescuit vreo două zile. Și așa nu-ți trebuie antrenament...

— Poftim??

— Ei... nu-ți trebuie cine știe ce...

Mințea. L-am întrebat ceva mai apăsător:

— Cum adică nu-mi trebuie antrenament?

A plecat fața, nu și privirea: școlarul prins cu o șotie: încercând să te „cumpere”. L-am întrebat iar:

— Ceai vrut săzici?

Atunci a intrat ea. M-au trecut sudorile: rămăsese nemișcată lângă ușă. Ce nu se potrivea aici?

— Am să pierd meciul! l-am strigat antrenorului, fără să înțeleg că, de fapt, îmi strigam spaima - o anume spaimă; căci ea era acolo și mă privea ca pe sacul lui Moș Crăciun. Apoi am auzit-o spunând:

— N-ai să pierzi niciun meci. Hai acasă, mi-e dor de tine.

...în sfârșit, găsisem soluția.

Mă zbătusem toată noaptea între vis și realitate, căutând să găsesc acea ieșire care să ne împace pe toți trei. Și o găsisem.

Antrenorul a zbughit-o după șampanie.

Am zâmbit, smuls din cercul frământărilor. O seninătate caldă, și imaginea ringului dispărând pentru totdeauna. Mă așteptau laboratoarele, cercetătorii, aveam un dar pentru omenire și poate că, primindu-l, avea să devină mai bună.

Și, în sfârșit, ea, frumoasă ca niciodată, înlănțuindu-mă cu brațele ei care mă iubeau, și cu întreaga ei ființă - avea iarăși îmbrățișarea ei știută, pe care mi-o putea transmite prin zâmbetul acela atât de drag, zâmbetul de fată etern uimită de dorință...

Da, găsisem soluția să părăsesc ringul.

Apoi visul s-a spulberat și în aerul proaspăt al dormitorului nu mai plutea decât parfumul cunoscut al femeii de alături pe care acum, totuși, o vedeam parcă întâiaioară.

Visul pierise, luând cu el soluția aceea minunată de a împăca și capra, și varza; dar, totodată, luase pentru vecie și imaginea ei știută – un alt vis, pe care mi-l alcătuisem din propriile mele dorințe ca prostul și pe care îl purtasem în mine în chip de adevăr vreme de aproape zece ani.

Am mângâiat trupul acela drag – el mai era acolo, cu formele care îmi răspundeau atingerii la fel ca acum câteva ore, zile, milenii... Am continuat să dezmierd frumusețea aceea palpabilă ce se dezvelea ca dintotdeauna, bosumflată de mai știu eu ce, și m-am întins alături. Poate mă înșelam, poate că ea mai sălășluia în trupul acela plutind fierbinte peste apele somnului – era adorabilă când dormea. Am cuprins-o parcă fără voie, poate mă rătăcisem puțin, ea trebuia să fie acolo, în trupul acela, EA, cea știută, și îi simții îmbrățișarea, lumina dimineții ne acoperea unirea, a deschis o clipă ochii în zâmbet, dar nu era zâmbetul acela al ei, nici trupul nu mai era al ei, avea o altă mișcare, așa, cu un fel de zgârcenie, a zâmbit iar, nu, ăsta nu era deloc zâmbetul ei, nu era nicicum bucuria aceea uimită, ci satisfacția că eram acolo și mă dăruiam încă, și spaima îmi reveni, mai rece, mai lucidă, o pierdusem, și mai pierdusem și senzația aceea din culme, acum era doar o culme fiziologică, ea nu o atinsese nici măcar pe asta... ea... sau ce mai rămăsese din EA.

— Unde te duci?

Nici glasul nu mai era al Ei.

Nici zâmbetul.

*

Da, cineva aștepta lângă o mașină în fața vilei. Departe, ca o promisiune, muntele sprijinea cerul. Am coborât scările vioi, am salutat, în mașina aceea mal erau doi bărbați... și am recunoscut una din gorilele antrenorului. M-am făcut că am uitat ceva în casă, știți, gesturile specifice, cred că am și fluierat a pagubă. Am intrat în hol, am tras cu urechea - era liniște. Am făcut un salt izbindu-mă cu putere în perete și m-am prăbușit cu toată greutatea pe gresie. M-am ridicat dintr-o mișcare, un adevărat baton de dinamită conștient de forța lui distructivă.

Ea era în capul scărilor:

— N-ai să ajungi prea departe.

Calmă. Sigură de sine. Atâția ani...

Ce prost am fost.

Am ieșit prin spatele clădirii. Aleea scurtă, mașina mea. Pocnetul sec al armei, șuierul plasei. M-am trântit pe jos, chinuindu-mă, chipurile, să ies din înfășurarea ei. Au sărit toți trei, ferindu-se, parcă, să mă atingă, cred că voiau să mă ridice ca pe un covor și să mă arunce în portbagajul mașinii. Ea urmărea scena, o clipă i-am revăzut zâmbetul cinic, dar mâinile mele dejasfâșiau plasa ca pe o perdea de tifon. Saltul... și pumnii doborând gorilele dintr-o răsucire. Portiera, cheile în contact, țipătul cauciucurilor... și în urmă țipătul ei rostogolit pe scări. Ca un răspuns, o mașină îmi tăie calea. Am evitat elegant ciocnirea

și am accelerat ca la curse. În retrovizor, alte două mașini luară și ele curba.

Acum aveam drum drept, să vedem – care pe care. Muntele ținea cu mine. Dar, ca reflectat în parbriz, un zâmbet străin, tăios, de triumf, îmi ardea ochii până în adâncul măruntaielor. Atâția ani...! De ce nu jucase cinstit?

Începusem să urc. Serpentina se ascundea lin, departe, după obrazul de stâncă. Acul vitezometrului era la capătul scalei – mașină sport, sprintenă și nervoasă. El erau mai în vale, tot mai departe. Atunci am auzit zgomotul elicopterului. Lucrurile se complicau. Și zâmbetul ei ca Imprimat în parbriz. Mințit. Atâția ani mințit. Ani degeaba. Ringul, fericirea, și oamenii a căror cădere dura de fiecare dată – aproape ca acum. Sala, zâmbetul ei și oasele zdrobite atunci când nu te puteai concentra suficient, orbit de părul ei radiind în lumina reflectoarelor. Radiind fericire – atât cât a fost. Cu ce preț? Cu trosnet sec și trupuri căzând pe podeaua ringului. Nu am vrut asta, voi știți că nu asta am vrut, nu-i așa? Umbra elicopterului, zgomotul. Doar n-au de gând să aterizeze pe șosea! Ba chiar astapar să facă. Ovoidul de plexiglas, elicea uriașă apropiindu-se, moara lui Don Quijote. La o parte, nățărilor! Ai ieșit, vor să tragă în cauciucuri, filme! Un glonț trece prin parbriz, aproape că nu mai văd, Izbesc și resturile transparente se împrăstie în jur ca niște diamante false, curentul de aer îmi face bine. Mă abat un pic dreapta pe sub coada elicopterului mai-mai să rad zidul de piatră și o denivelare saltă mașina, merg doar pe roțile din stânga! acum sunt

cu toate patru pe asfalt. Cauciucurile s-au umflat din nou, dar nu cine știe ce. Plus panta: motorul trage greu.

În urmă, elicopterul s-a ridicat iar. Hai, motoraș, încă puțin.

O să ne descurcăm noi.

*

...Elicopterul se balansează deasupra mașinii. Ei, și? Ce-o să-mi faceți? Vârful muntelui, stâncă goală, zimțată, mă cheamă să-i țin de urât. El joacă cinsti. Dar eu, eu am jucat cinsti? Ringul - pentru ce? Pentru cine?

Ta-ta-ta-ta-ta...!

Măi băieți, stricați șoseaua.

Ta-ta-ta-ta]

Am înțeles, vor să-mi lovească motorul.

Ta-ta-ta-ta.

Mal aproape. Tâmpiților. Și drumul se înfundă... Gata, asta a fost, o să cobor undeva și o s-o iau pe jos. Elicopterul se apropie Iarăși - unde naiba să opresc?

Ta-ta-ta-ta-ta-ta-ta...!

Gata, m-au luat. Motorul arde, flăcări lungi aleargă pe vopseaua capotei. Jos, că nu mai ține.

Ta-ta-ta...! Ta-ta-ta-ta...!

Sunt nebuni? Vor să mă omoare? Da, capra vecinului... De unde naiba știu asta?

Ta-ta... Au!! Calibru zdravăn, mi-au făcut umărul praf. Simt cum o forță neomenească se naște în mine, țesuturile se refac văzând cu ochii, ce chestie, n-am încercat asta niciodată. Dau să fug, dar primul pas mă aruncă... vreo douăzeci de metri! Cad bine, pe ambele picioare, ca la groapa

cu nisip, mă aștept să aud pârâitul oaselor, mușchilor, mă rog, dar glonțul a făcut minuni: cad și forța izbiturii mă încarcă iar cu un plus de energie, saltul următor este de... heil, nu se mai termină! sub mine defilează pietrele crestei, cad, în cele din urmă, cam o sută de metri să fi parcurs așa, sar din nou ca o minge, dar elicopterul este aproape, ta-tata-ta-taJ, na, acum picioarele! de sar reface până ajung iar la sol, ta-ta-ta-zzz. J, au schimbat arma sau muniția, o rafală de-asta mă poate rupe în două, parcă mă și văd umblând în mâini după cealaltă jumătate, solul se apropie vertiginos, ta-tata... Au!! piciorul! era aproape vindecat și acum iar e zdrențe, și tot cad, aterizez pe celălalt și amortizez, am învățat lecția, după un alt salt de vreo zece metri mă opresc, ta-ta-ta-ta-ta-zzzl, mă rostogolesc printre bolovanii suri ferindu-mi ochii de așchiile de piatră ce zboară în jur, elicopterul vine, ta-ta-ta. J, înșfac un pietroi de vreo cincizeci de kilograme, îl azvârl cu forța unei catapulte, pietroiul trece prin plexlc făcând vraște-n cabină, aparatul se răsucește sub forța impactului, intră în cădere și explodează printre stane...

*

Apoi...

Sigur, piciorul mi s-a refăcut în minutul următor, dar asta nu m-a ajutat prea mult. Undeva, în minte, stăruia zâmbetul acela: femeia-copil se revoltase, voia mereu noi jucării, și când a fost pe punctul să rămână doar cu acelea vechi... Și antrenorul: mașina de făcut bani, găsea aceea cu ouă de aur voia s-o șteargă... Ar fi trebuit să fie

și el acolo, în elicopter... Poate o fi fost?

Printre zdrențele însângerate văd cum dispar ultimele cicatrice, pielea nouă este curată. Am scăpat „întreg”... și râd ca prostul.

Totuși, ceva nu e bine, și nu știu ce. Poate că ei, savanții, ar fi descoperit. Nobel și dinamita lui... De astă dată unde s-ar fi ajuns?

Orele trec. Apune soarele. Jos, în vale, umbrele se lungesc. O armată de umbre.

Nu, sunt soldați. Să-l fi trimis antrenorul? N-aș zice. Sunt nemuritori, ca mine. Vor cuceri continente, poate planete întregi. Și mi se face frică. Toți soldații ăștia urcă spre mine coasta muntelui întrebându-mă: ai scăpat viu, dar fericirea, FERICIREA TA unde este? Ce înțelegeți tu prin FERICIRE?

Chiar, ce? Gunoaietele mahalalelor în care ai văzut lumina zilei înfrigurat și singur, foamea pe care ai învățat să ți-o potolești lovindu-te și mâțele huruind revoltate, derbedeii cu care ai început să pariezi pe rezistența ta la pumni, luându-le banii... Ca să-ți poți lua hrană adevărată... și ca să-ți poți cumpăra haine, și cărți, și înregistrări video, ca să înveți box... Pentru ce? Să urci acolo unde știai că meriți să stai. Să ai timp să citești, să vezi spectacole, să faci croaziere, poate și să devii celebru... Ca să poți – abia atunci – să o întâlnești pe EA. Nu-i așa, soldaților? Voi ce înțelegeți prin „fericire”? Eu, știți... pentru mine era zâmbetul acela care te îmbrățișa, cald și sincer. Da, *atunci* era sincer: îți executai numărul pe ring, era bine – tot binele din lume. Voi ce înțelegeți prin „bine”? Nu știu, dar vă spun că nimic nu se putea compara

cu bucuria ei de copil din zâmbetul acela. Nu siguranța zâmbetului ăsta care plutește pe ceața muntelui... și care devine rânjet, un rânjet care arde... și arde... și arde... undeva, aici, sub țeastă, cu o durere adevărată... Durerea loviturilor pe care le dădeai în ring unor oameni ce nu știau că nu se pot apăra, dar tu știai asta... și îi loveai, îi loveai... pentru glasul ei drag, și pentru trupul care îi păstra sufletul acela duios... atâta cât a fost.

A răsărit Luna, mare și frumoasă; numai că fuioarele astea de ceață...

Foame? Nimic mai simplu: câțiva pumni și trece.

De ce nu trece?

Să-ți fi atins gloanțele cine știe ce punct vital neștiut?

Mai bine încearcă altcum: ia o piatră și trage-ți una în cap. Ba nu, nu în cap: arde și doare, arde și doare de vezi stele verzi... sau albe, albastre... Sunt stelele primei nopți de singurătate... Le auzi? Te cheamă, și începi să te înalți spre ele.

Trupul tău a rămas acolo, jos, printre stânci... ia stai: acolo, lângă trupul acela pe care îl vezi din ce în ce mai mic, a apărut o siluetă albă, culcată alături, și aproape că te bucuri, deși silueta aceea nu este ea, ci doar lumina Lunii strecurată printre cețuri.

*

Acum, când te-ai întors doar ca să scrii toate acestea în redacția pustie a unui săptămânal oarecare, nu mai ești...

Ce nu mai ești? Și ce naiba ești acum?

Ai să te lămurești. Mai devreme sau mai târziu, vine o vreme a înțelegerii.

Chiar și pentru cei ca tine. X

NORII.

CERUL

Marian Truță în cer cădea cu înverșunare o ploaie grea, care mi se strecura perfidă pe după guler, pe ceafă în jos. Mă oprisem din săpet și priveam nedumerit la tovarășul meu.

— Cea fost asta? l-am întrebat.

A dat din umeri și s-a aplecat spre fundul gropii la care săpasem amândoi, acolo unde pâraiașe de apă noroioasă se adunau în mici băltoace care aproape că ascundeau... ceva. Un bulb cafeniu, care sunase a gol atunci când îl izbisem cu cazmalele.

— Cred că e din os, a spus el, câteva clipe mai târziu. Un craniu sau ceva asemănător...

— Ceva asemănător cu un craniu poate fi orice, i-am spus. O scrumieră sau o veioză, de exemplu. Sau un castron.

— Un castron din os?

— Nu, o tighă din coaja unei nuci de cocos.

Nu s-a ostenit să-mi răspundă. Umbla cu mâinile prin apa murdară din fundul gropii, pipăia calota cafenie care, acoperită pe jumătate de apa de la ploaie, părea burta unui animal înecat. Un spasm de vomă îmi dădu târcoale.

— Dă-l încolo, i-am zis. Curând o să se întunece. Hai să ridicăm cortul și o să vedem mâine-dimineață.

— Mâine-dimineață n-o să mai vedem nimic, a insistat el. La cum plouă, în locul gropii o să fie un

heleşteu plin cu broaşte. Chiar e un craniu, a adăugat mai apoi bâjbâind cu mâinile prin apă.

Îi simt orbitele... Cred că pot să-l scot...

— Lasă, l-am oprit, cuprins brusc de inspiraţie. Haidem să întindem o pânză de cort peste groapă.

Şi, fără să mai aştept părerea lui, am luat beţele de la cortul de rezervă, le-am înfipt în pământul moale, la marginea gropii, după care am luat pânza de cort pe care o purtam deasupra rucsacului şi am început s-o întind între cele cinci beţe.

Tovarăşul meu ieşi din groapa, murdar de noroi, cu părul năclăit, ud până la piele şi tremurând.

— Stai să te ajut, mi-a zis.

Ne-am chinuit câteva minute, cu degetele înţepenite de frigul înserării. În cele din urmă, am reuşit să ridicăm un soi de adăpost care să împiedice ploaia să inunde groapa la care săpasem amândoi vreme de câteva ceasuri.

— Acuma să instalăm şi cortul nostru, i-am spus, căutând să-i abat atenţia de la groapă.

— Încă nu, mai e un pic de lumină, a replicat el şi s-a strecurat pe sub foaia adăpostului la loc, în groapă.

Fireşte, nu avea cum să mai vadă mare lucru pe sub foaia de cort. Abia de se mai distinge apa, cum licărea uleioasă şi mocirloasă.

— Dă-mi un cancioc, mi-a cerut el nerăbdător. Vreau să scot apa afară din groapă.

— De unde cancioc în pustietatea asta?

— Dă-mi o cană de cositor, ceva...

Am improvisat un cancioc dintr-o sticlă de

plastic în care fusese, în urmă cu câteva zile, coca-cola. 5-a pornit să arunce cu frenezie apa afară din groapă, dar ce arunca, se întorcea multiplicat de câteva ori. Degeaba ridicasem adăpostul, ploaia se scurgea pe margine. M-am apucat să ridic brazde de pământ în jurul gropii, efort chinuitor, pământul moale, îmbibat cu apă, numai în brazde nu se lăsa așezat. În cele din urmă am reușit, cu chiu, cu vai, să asigur groapa.

— Privește, mi-a cerut tovarășul meu. E un craniu, așa cum am spus.

Am aruncat o privire în întunecimea de sub pânza adăpostului. Pe fundul gropii se instalaseră deja umbrele și întunericul înserării. Abia se distingeau calota care sunase găunos sub cazmalele noastre. Da, era un craniu. Îi distingeam orbitele mari, negre ca smoala, distingeam fosele nazale, distingeam un rânjet plin de nămol. Da, vedeam toate aceste lucruri plus încă un detaliu care îmi dădea un fior de neliniște. Un orificiu, între orbitele goale, în mijlocul frunții.

— Asta ori a fost împușcat, ori a avut trei ochi, a rostit el.

Nu i-am răspuns. În cele din urmă, a ieșit din groapă, dârdâind și clănțănind din dinți.

Și eu dârdâiam, la rându-mi.

— Drace, s-a lăsat un frig...

Fără să mai comentăm, am început să instalăm cortul în care urma să înnoptăm. Exact când ultima geană de lumină se risipea pe orizont, ne-am strecurat sub pânza cortului. Am aprins lampa cu spirt în vreme ce el umplea cele două căni de cositor cu apă dintr-un bidon.

— Țsta-i ultimul ceai pe care îl bem, m-a avertizat. Am terminat bidonul cu apă.

— O să luăm din fluviu, mâine-dimineață, i-am spus.

— Cu condiția să găsim râul.

— La naiba, am izbucnit, tu ai fost cu ideea să venim în tundră! Credeam că ai habar de locurile astea, că știi pe unde trebuie să umblăm și pe unde nu. Credeam că știi ce avem de făcut!

— Știu ce avem de făcut, dar nu știu cum, s-a scuzat el.

Am tăcut. Ce aș mai fi putut să adaug?

Plecaserăm în urmă cu două săptămâni.

„Haidem în tundră”, mi-a spus el, mergemân susul fluviului cale de două sau de trei zile. De acolo, spre tundră, la o zi de mers, este o așezare de laponi. Ultimii laponi nomazi, îți dai seama?”

„Nu mă interesează laponii”, i-am respins oferta, „ia pe altcineva cu tine”.

„Nu fi tâmpit, pe cine mai interesează acum laponii? Mergem doar să luăm niște artefacte de la ei. Amulete, brățări. Ace din os, panglici colorate, traiste din piele de ren, haine din piele de ren, mocasini din piele de ren... Faci bani frumoși cu lucrurile astea”.

„Nu faci nimic”, l-am contrat. „Nu faci nimic, pentru simplul fapt că laponii nu mai au reni. Sau, mă rog, nu mai fac nimic cu renii în afară că îi înhamă uneori la sănii. Acum au mașini de cusut electrice, au pâslari și gumari, ascultă buletinul meteo la radiouri mici, cu circuite integrate și cu căști, vânează cu carabina, pescuiesc cu lanseta, gătesc carne din conserveantigăi

teflonate”.

„Nu”, a căutat el să mă convingă. „Ăștia-s laponii de câmpie și de oraș. Laponii nomazi încă mai umblă prin tundră cu turmele de reni, pescuiesc cu ace din os, trăiesc în corturi pline de fum și de arome sălbatice”.

M-am tot fasolit, că nu merg, că vine toamna, că încep ploile, că am de lucru... în realitate, gândul că s-ar putea să ne întoarcem cu niște mărfuri rare din mijlocul pustietății mă stârnea grozav de tare. În cele din urmă, am acceptat. Am fost de acord să merg pentru că îl cunoșteam, mai explorasem împreună locuri greu accesibile. Supravlețuisem vreme de două luni în Timbuctu, în căutarea unor cărți străvechi, cărți pe care le și găsisem. Jumătate de an în Anzi și în jungla Amazonului. Trei luni printre eschimoșii din Groenlanda. Un an întreg în regiunile apusene de lângă Marea Neagră. Apoi în deșertul Gobi. În jungla africană

Umblasem împreună prin locuri sălbatice, nu lipsite de un oarecare pericol, departe de binefacerile civilizației. De cele mai multe ori, ne înțelegeam cu băștinașii. Atunci când aceștia nu se lăsau înduplecați sau se arătau suspicioși sau, pur și simplu, nu aveau chef de noi, nu insistam. Ne vedeam de drum până la satul următor sau până în provincia următoare. Aveam mereu la noi mărfuri de mare valoare pentru oamenii de prin coclaurii pe care îi colindam: bricege multifuncționale, baterii de diferite formate, ceasuri digitale, din acelea care costau doi dolari pentru cinci kilograme, lămpi cu leduri pe baterii

solare, radiouri minuscule, cu căști, încărcătoare solare pentru acumulatori. Și câte și mai câte. Mereu ne întorceam cu obiecte rare, cu „artefacte” pe care le vindeam apoi unor samsari care, la rândul lor, le distribuiau prin muzeele lumii sau prin te miri ce colecții particulare. Se făceau bani frumoși din negustoria asta, e drept. Dar, uneori, o mai dădeam în bară. Cum a fost atunci, cu cărțile din Timbuctu. Am fost fugăriți prin jumătate de Europă de câțiva fanatici din străvechiul oraș, indivizi care se juraseră să ne facă felul în vreo duzină de moduri, care mai de care mai cumplit și mai înfricoșător. În cele din urmă negociasem să le dăm cărțile înapoi și să fim lăsați în pace.

Așadar, am acceptat să-l însoțesc prin tundră. O expediție de maximum cinci sau șase zile. Floare la ureche.

Ne-am luat doar echipamentul strict necesar: corturile, setul de cuțite, undițele, câteva conserve ieftine, ceva schimburi și o cutie cu aspirine. Firește, împreună cu marfa pentru troc.

Și am umblat... două zile am urcat de-a lungul fluviului. În prima zi am urcat pe autostrada de Nord, cu un camion care ne-a lăsat la un avanpost. De acolo, cu o șalupă a armatei, direct pe fluviu până la graniță. Apoi, pe jos, încă o zi.

Ne-am instalat cortul undeva, în plină tundră, la câteva mile de fluviu, pe un pat de licheni, lângă un braț de pădure, unde am înnoptat. Am căutat așezarea laponilor toată ziua următoare. Abia pe seară am dat de ei. I-am simțit de departe, am simțit mirosul de fum, mirosul de jivine domestice.

Așezarea era formată din cinci iurte mari și din câteva corturi mai mici. Plus un țarc în care țineau închiși câțiva reni apatici.

„Înainte aveau turme de zeci de mii de reni”, m-a informat tovarășul meu.

Am dat din cap, neîncrezător. Cum puteau viețui mii de reni în pustietatea aceea?

Laponii ne-au primit cu bucurie și ne-au invitat în iurta cea mare. Era cald în cortul acela uriaș, cald, fum, mirosea a grăsime de ren, un miros rânced, dar fin cumva, fără să fie neplăcut. Mai plutea în aer un miros dulceag, a cărui sursă n-am putut s-o identific atunci. Ne-au invitat să ne așezăm în jurul focului, pe niște preșuri aspre, făcute dintr-o pâslă groasă, după care ne-au oferit de mâncare. Carne de pasăre, niște biscuiți tari și mucegăiți, un sos alb, acrișor, dar și iute. În răstimpuri, ne ofereau să bem un soi de bere apoasă din niște ulcele din lemn. Mă rog, din niște vase din lemn.

Tovarășul meu îmi tot dădea coate și-mi făcea semne.

„Avem noroc”, mi-a spus el, după ce a schimbat câteva vorbe cu cel care părea să fie starostele sau căpetenia satului. „Au nevoie de o grămadă de lucruri. Baterii, ace de oțel și papiote de ață, vor și niște cuțite. Mi-au cerut și o busolă și cred că au pus ochii pe rucsacul tău...”

Am înțeles că urmau negocierile. L-am lăsat pe el să vorbească, pentru că le înțelegea cât de cât graiul, în vremea asta eu îmi aruncam privirile prin jur, la mutrele celor adunați acolo, laponi de toate soiurile și vârstele, bărbați, femei și copii

care se holbau la noi fără să spună un cuvânt. Copiii ne iscodeau cu curiozitate și inocență, femeile ne studiau prin ocheade rapide, iar bărbații ne fixau încruntați. Sau așa mi se părea mie...

Apoi, de undeva, habar n-am de unde, a răsarit un șaman deal lor. Cum tovarășul meu sporovăia și râdea cu șeful satului, șamanul m-a luat pe mine ca obiect de studiu. S-a apropiat și m-a ținut cu privirea mișcând mărunț din buze, de parcă ar fi vorbit în șoaptă cu duhuri numai de el văzute și auzite. Avea ochii de un albastru întunecat și părul de un galben stins. După figură, putea să fie norvegian sau suedez, nicidecum lapon, l-am adresat câteva cuvinte, dar tovarășul meu m-a înghiontit.

„Nimeni nu vorbește cu șamanul”.

„De unde era să știu? Da’ tu de unde știi?”

„Știu și gata!”

Dacă încălcasem vreo cutumă, lucrurile nu păreau a fi prea grave. Șamanul fie nu dădea preț pe obiceiuri, fie găsisese că îi sunt simpatic. Și-a vârât o mână pe sub fustele colorate și înflorate, a cotrobăit printr-un buzunar ascuns sau printr-o traistă pitită sub haine, ce avea el acolo, și a scos ținând între degete o... tabacheră.

„Fumem”, a zis șamanul rânjindu-mi complice.

Am rânjit și eu la el: „Să fumem”.

Apoi le-am aprins și am pufăit spre tavan.

„Ce dracu’ faci?” m-a întrebat prietenul meu.

„Fumez, nu se vede?”

„De ce dai cu fumul în tavan? Țștia nu-s apași”.

„Da' unde vrei să-l dau? în cur?”

Începusem să mă enervez și să regret că pornisem în expediția aceea. Sigur, ne mai încăierasem și în trecut, nu era pentru prima dată când ne ciondăneam.

Dar atunci, chiar nu vedeam vreun motiv pentru care să-mi reproșeze fiecare gest. Ce naiba caut eu aici, m-am întrebat. Nu știu limba laponilor, deși am trăit jumătate din viață la mai puțin de două sute de mile de ei. Nu le știu obiceiurile. Nu-mi place tundra. Nu-mi place nordul. În ciuda tuturor acestor lucruri, iată-mă într-un cort plin de fum, înghesuit de un șaman care mă îmbia să fumez, alături de un tovarăș plin de țâfnă.

De nervi am mai luat o foiță și am mai făcut o țigaretă cu ierburile din tabacheră. Cred că asta îl făcea cât se poate de fericit, după cum se hlizea la mine și mă încuraja să scot fumul, ba pe gură, ba pe nas.

„Și coleg fumeze”, mă îmboldea individul.

„Zice că să fumezi cu el”, mi-am atenționat tovarășul.

Apoi, nu mai știu prea bine cum s-au derulat faptele. Îmi aduc aminte vag de tot că fumam și râdeam ca prostul din orice. Un deget dacă-mi arăta cineva, râdeam de mă scăpăm pe mine. Iurta aia ba se mărea și se făcea cât universul, ba se micșora peste fața mea de nu mai puteam să respir. Râdeam și fumam sau invers, nu-mi era prea clar.

M-am trezit brusc, cu o

Am răsucit țigarete din foițele șamanului pe

care le-am umplut cu ierburile din tabacheră.

usturime pe obraji.

„Scoală”, îmi şuiera răstit, dar în şoaptă, tovarăşul meu.

„Ce-i?” am bălmăjit.

„Scoală, trebuie să plecăm”.

„Acum?”

„Da, acum”.

Iurta revenise la dimensiunile iniţiale. Din focul central mai rămăsese o mână de jar care, lucru cât se poate de curios, luminacaziua.

„Ia uite”, am exclamat. „Văd ca ziua”.

„Vezi pe dracu’. Eşti beat, ai fumat din ciupercile şamanului.

Trebuie să plecăm”.

Şeful satului, şamanul şi încă vreo doi indivizi, dormeau care pe unde apucaseră, pe preşurile de pâslă sau pe blănuri de ren. Dormeau şi sforăiau.

Femeile şi copiii dispăruseră, cine ştie când, cine ştie de ce. Poate că nu se cădea să vadă nişte adulţi cum se fac vraşte de la câteva fumuri.

Beat, nebeat, vedeam ca ziua, asta era cert. Am vrut să-i demonstrez colegului ce dibaci sunt şi ce privire de bufniţă am, M-am ridicat şi am răsturnat o tingire plină cu un lichid întunecat.

„Încetează”, m-a apostrofat tovarăşul meu.

În cele din urmă, mai mult înghiontit decât de bunăvoie, am ieşit afară.

„Ți-ai luat rucsacul?”

Am dat din cap că da.

Şi afară era lumină, ca în cort. Mi se părea că e o zi obișnuită de toamnă, cu cețuri gri și verzi. Vedeam peisajul ca în palmă. Cu deosebirea că

elementele de decor nu coincideau cu realitatea. Sau invers, realitatea nu se suprapunea perfect peste ceea ce vedeam eu. Am căzut de câteva ori, he călcând în gropi care nu existau, he împiedicându-mă de obiecte sau de hârtoape invizibile. Apoi, încet, încet, lumina a pălit și m-am trezit orb ca un liliac.

„Am orbit!” am comentat cu neliniște în glas,
„Nu mai văd nimic!”

„Firește că nu vezi. Nici eu nu văd”, m-a liniștit tovarășul meu. „E noapte și suntem în mijlocul tundrei, ce ai vrea să vezi?”

Mă gândeam că poate avea dreptate. Cine știe ce fumasem cu șamanul ăla. Nu aveam vreo stare de rău, nu mă simțeam amețit. Pur și simplu îmi era bine. Nu mă durea capul, nu aveam grețuri. Mă simțeam perfect. Doar că nu vedeam nimic.

„Dar cerul?” am întrebat. „De ce nu văd cerul?”

— Am auzit înjurând scrâșnit, printre dinți.

„Pentru că e înnorat!” a izbucnit el.

Am rătăcit o vreme, ca orbeții, izbindu-ne de mestecenii pitici, călcând prin băltoace, căzând în tufe fără nume, pline de țepi.

„Unde fugim?” am vrut să știu.

„Unde vedem cu ochii”, mi-a răspunsânduiperi.

Ceea ce nu însemna mare lucru. Nu mai vedeam nimic. N-am mai întrebat de ce. N-am întrebat pentru că numi mai păsa. Mă simțeam perfect împăcat cu mine, cu el, cu tundra, cu noaptea, cu mărăcinii peste care nimeream, cu băltoacele prin care treceam poticnindu-mă. Pe

scurt și altfel spus, *rezonam cu* întregul univers.

Abia spre dimineață, când s-a crăpat de ziuă, mi s-a făcut frig.

*

Îl simțeam cum se foiește. Nu avea somn. Nici mie nu-mi ardea de dormit. Căscam ochii în întuneric, ascultând ploaia cum se izbește de pânza cortului.

— Te gândești la ce am dezgropat? l-am întrebat.

— Da... Firește că mă gândesc la asta. Tu nu?

— Puteam să trecem liniștiți mai departe. Acum poate că eram deja la fluviu, dacă nu ne opream să săpăm.

— Cu siguranță că nu ne opream să săpăm dacă nu uitai undițele în iurta laponilor, mi-a reproșat el.

— Fii sigur că nu aș fi uitat undițele dacă nu te apucaii să furi arătarea aia, am replicat pe dată.

— Lasă asta, mi-a spus după o pauză. Arătarea aia o să merite toți banii, ai să vezi. Cine s-a mai întors din tundră cu așa ceva?

— Am auzit cotrobăind prin rucsac, după care o rază de lumină m-a izbit în ochi.

— Vreau să vezi ceva, mi-a spus apoi pe un ton de rugămințe.

— Am văzut destul, nu dau doi bani pe lemnul ăla...

— E din os... în fine, e ceva ce nu-mi dă pace, uită-te la expresia lui.

Era un idol cioplit. Când l-am văzut prima dată am crezut că era din lemn, că era cioplit într-un lemn vechi și murdar. Tovarășul meu m-a asigurat

că este din os. Era o statueta cam de două palme, înfățișa un om care ședea ghemuit și care era acoperit cu o pelerână. Chipul statuetei, îndreptat înainte, era în cel mai fericit caz hidos. Avea o expresie afurisită, surprinsă magistral de sculptorul anonim. Răutate, depravare, ticăloșie. Asta citeam în lemnul sau osul cioplit. După ce că era hâd fără măsură, mai și rânjea. Și, peste toate astea, mai avea un ochi în frunte, un ochi holbat, bulbucă, hipertrofiat, care reușea să împrăstie senzația că, indiferent unde și cum te-ai ascunde, idolul te poate vedea. Nu numai că te poate vedea... Cu siguranță că te vede în fiecare clipă.

Ideea era că nu mă simțeam deloc în apele mele în preajma arătării.

— N-aș da pe el nicio rublă ruginită, i-am spus.

— Nu vezi nimic ciudat la el? a Insistat.

— Ce? Că are trei ochi?

— Și asta... uită-te la arcadele lui. La pomeții lui...

— Văd o mutră slută. N-ar fi prima...

A oftat resemnat.

— Seamănă cu craniul din groapă, a murmurat el și a stins lanterna.

Nu i-am răspuns. Un fior mi-a trecut pe șira spinării. Acuma, că-mi spusese, parcă avea dreptate. Bine, mi-am zis, dar e absurd. Cât se poate de absurd. Nu poate fi nicio legătură între o statueta cât se poate de nereușită și un cadavru îngropat la limita permafrostului. În fine, un schelet, nu un cadavru. Altă discuție: ce să caute un schelet deasupra unui pat de gheață? Dacă nefericitul acela fusese îngropat întreg, ar fi

trebuit să-l dezgropăm măcar stafidit. Cu ceva pe oase. Permafrostul a conservat zeci de mamuți, darămite un simplu om.

te gura la două cranii, fiecare cu ochi în frunte. Și ar fi zis... Tiii... ce de ochi aveau oamenii în trecut. Ml se părea de prost gust. Individul din groapă fusese împușcat, cine știe când, cine știe unde, și adus și ascuns în pământul înghețat al tundrei. *Tertium non dotur*. De ce se petrecuse așa, nici că-mi păsa.

Și așa, încet, tot gândindu-mă, am ațipit, apoi am adormit de-a binelea, anesteziat și de zgomotul pe care îl făcea ploaia strivindu-se de pânza cortului.

M-am trezit într-o lumină tulbure. Ploaia contenise. Așa era în fiecare dimineață. De când plecasem, mai bine zis fugisem din satul laponilor, aveam parte de o dimineață

Bine, mai era și chestia cu al treilea ochi. Idolul avea trei ochi, craniul avea o gaură în mijlocul frunții. Dacă în clipa aia colegul ar fi avut un atac de nebunie și m-ar fi împușcat (presupunând că ar fi avut cu ce) în frunte, după care m-ar fi îngropat alături de scheletul descoperit de noi, peste câteva sute de ani, cineva, un oarecare, ar fi ajuns să caș noroasă urmată de o ploaie rece, agresivă, perfidă și persistentă. Nu mai văzusem soarele de o săptămână. Nu era ceva neobișnuit pentru tundră. Nici ploaia nu era neobișnuită.

Nici frigul nu era neobișnuit. Nimic nu era neobișnuit pentru tundră, nici măcar un schelet așezat pe patul de permafrost.

Eram singur în cort. Mi-am luat hanoracul, jilav, cum altfel, și am ieșit afară. Era mai frig decât mă așteptam. Mai frig decât ar fi fost normal pentru sfârșitul lui septembrie.

Tovarășul meu era deja în groapă, îl auzeam cum se opintește și cum icnește pe sub pânza adăpostului.

— Ai mai găsit ceva? l-am întrebat apropiindu-mă.

— Da, am degajat tot scheletul.

— Și?

— Și nimic... Ai să vezi și singur.

— Am văzut chipul plin de noroi peste marginea gropii. Părea că râde. A împins afară, pe pământul moale, o vergea lungă, argintie și un bulgăre de pământ. Vergeaua aceea era, de fapt, miza întregului joc. Apoi a sărit, sprinten, afară din groapă.

*

Fugisem toată ziua, închipuindu-ne că laponii vin buluc după noi. Prin ploaie, bătuți de vânt, flămânzi și plini de nervi.

„Nu trebuia să furi chestia aia”, îi reproșam în răstimpuri.

„Nu trebuia să te afumi cu vrăjitorul ăla”.

„Ce are una cu alta?”

„Păi are...”

Și mi-a povestit că mă cherchelisem zdravăn de la ierburile vraciului și că începusem să debitez numai prostii. Apoi, ca să vezi ce zace în oameni, am început să fac avansuri muierilor care sporovăiau liniștite pe lângă foc. Și că bărbații ar fi sărit să mă încaiere, dar șamanul i-a oprit.

„Cum i-a oprit?”

„Cu asta”, mi-a răspuns el și a scos idolul din buzunar. „A picat înțelegerea cu mai-marele satului, îți dai seama din ce pricină, nu?”

Da, zicea el, picaseră înțelegerile, puteam să ne băgăm marfa în cur, laponii nu mai doreau să facă schimb cu noi. După ce vrăjitorul îmi arătase statueta aceea pocită, îmi povestise el, mă liniștisem ca prin farmec. Și toată lumea se liniștise, nu numai eu. Asta fusese tot.

„Cum adică?”

„Păi, mai târziu, după ce au adormit cu toții, am umblat printre bulendrele vrăjitorului, i-am subtilizat idolul, te-am trezit pe tine și gata. Asta a fost tot”.

Nu știu dacă laponii ne-au urmărit să-și recupereze odorul. Presupun că nu, sau dacă au făcut-o, au făcut-o fără tragere de inimă. Le-ar fi fost ușor să dea de urma noastră. La urma urmei, unde să te ascunzi în tundră? Cert este că nu am văzut umbra de lapon după noi.

Am umblat bezmetici, poticnindu-ne prin smârcuri, sperind pasăretul mărunț care zbura de colo-colo, scoțând piuituri ascuțite, ca niște avertismente de rău augur. Spre seară, am ridicat cortul și ne-am strecurat în é rebegiți de frig, uzi și rupți de foame, în dimineața următoare, după o noapte în care abia de ațipisem de câteva ori, am constatat prețul pe care îl plătisem pentru idolul acela dezgustător: pierdusem, în graba plecării, undițele, cuțitele, busola și conservele.

„Fie le-am pierdut, fie ne-au umblat și ei prin catrafuse”, a fost concluzia la care am ajuns.

Au urmat cinci zile de rătăcire. Cerul nu ne oferea nimic altceva decât spectacolul norilor grei, care se târau deasupra noastră și din care, aproape tot timpul, cădea cu înverșunare o ploaie grea, insistentă, chinuitoare. Așadar, habar nu aveam unde sunt punctele cardinale. Habar nu aveam încotro mergem. Fluviul trebuia să fie la o zi de mers de locul în care îl găsisem pe laponi. După cinci zile devenise clar că ne rătăcisem. Oriunde priveam, nu vedeam decât bălți, mici dâmburi de pământ, pâlcuri rare de mesteceni, tufe de mărăcini. Vedeam dezolarea în cea mai pură formă a sa.

Apoi. s-a întâmplat. Tovarășul meu s-a împiedicat de ceva. L-am văzut cum se întinde cât era de lung pe pământul jilav. În mod normal aș fi izbucnit în râs. Dar nimic din ceea ce trăiam nu era normal. Sigur, în tundră ți se pot agăța bocancii de o rădăcină, într-un ciot de lemn. Asta sunt lucruri, să zicem, oarecum naturale. Dar să te împiedici de o tijă cu aspect metalic și care abia se ițește din pământ, iată un lucru cât se poate de ciudat. Neam așezat pe vine și am studiat problema. O tijă argintie, o vergea metalică, netedă, lucioasă ca o bară nichelată și pe care apa de la ploaie nu făcea deloc priză. După câteva minute de deliberări, am decis că trebuie să scoatem vergeaua aia din pământ.

„Putem încerca să vânam cu ea”.

Am fost de acord. Aveam o șansă în plus față de pescuitul cu mâna goală prin băltoacele tundrei. Și am săpat până am dat de un craniu. Ce poate fi mai interesant, îi tundră, decât să găsești

o tijă înfiptă în pământ și, la capătul îngropat, un schelet?

M-am aplecat spre groapă, în ciuda ploii, reușise să arunce apa afară, consolidase marginile cu brazde noi de pământ, în lumina tulbure a dimineții distingeam perfect scheletul. O mogâldeată cenușie, cu reflexe cafenii. Un craniu nefiresc de mare pentru restul trupului.

— Arată ca un schelet de copil, mi-a citit el gândurile. Numai că nu sunt rămășițele unui copil.

tundră. Tot ce doream în acel moment era să găsesc un adăpost oarecare, un loc uscat, un loc un pic mai cald, un loc în care să pot bea un ceai sau o cafea fierbinte. Aș fi dat pentru asta, toți piticii de tundră din lume.

— Și asta nu e tot, mi-a atras atenția. Uite ce ținea la piept.

Mi-a arătat bulgărele acela de lut. De fapt, nu era un bulgăre de lut, ci un cub plin de noroi. L-am ridicat și l-am curățat cu marginea hanoracului. Apoi l-am clătit, cât de cât, într-o băltoacă.

Era un cub cât să încapă într-o palmă. Era ușor și călduț. Ca și cum ar fi stat pitit în buzunarul cuiva. Iar pe sub fețele lui translucideghiceam o rostogolire vagă de forme și de culori.

— Privește! mi-a zis, dar nu mai era nevoie.

Vedeam deja ape și fuioare de ceață amestecându-se sub fețele cubului. Și mai ciudat de atât era faptul că fiecare fațetă arăta altceva, alt tipar, alte

Mi-a explicat și de ce. Dentiția, aspectul

oaselor, forma craniului. Însemna că tocmai descoperisem un pitic în ea un foc de artificii, iar vârtejurile s-au preschimbat în roți de foc și în cascade de scânteii. Pentru o clipă, am avut impresia că întregul peisaj din jur tremură. Doar pentru o clipă.

— Ce e asta? a murmurat fascinat tovarășul meu. Ce naiba am dezgropat?

— Ceva care valorează foarte mult, i-am răspuns. Dar nu pentru noi.

Am arătat spre groapă.

— Ai avut dreptate, arătarea de acolo avea trei ochi. Și mai vârtejuri, alte culori.

— Ca și cum ar fi ferestre către alte lumi, a murmurat tovarășul meu.

Unul din colțurile cubului era retezat. Inițial, am crezut că de la cazmalele noastre, dar, privind mai bine, mi-am dat seama că așa era alcătuit: cu un colț retezat și cu un orificiu în locul colțului lipsă.

Am luat vergeau de pe jos. Se potrivea perfect în orificiu, în clipa în care am împins-o prin deschizătură, cubul s-a luminat cred că noi l-am omorât. Mă rog, tu l-ai omorât când te-ai împiedicat de tija asta sau de antenă, ce-o fi ea. Cred că individul era un călător, poate un călător în timp, cubul și antena erau aparatul lui de plimbat prin timp. Când ne-am opintit să scoatem antena, l-am omorât.

Adevărul era că îmi plăcea să-l văd cum cască ochii la povestea mea inventată pe loc.

— Bați câmpii, mi-a spus el cu un glas răgușit.

— Gândește-te, poate că peste un milion de

ani, sau acum un milion de ani, nivelul pământului era altul. Poate că el s-a întins pe o lespede, la el acasă, în vremea lui, așteptându-și sorocul, lăsându-se îngropat de pământ în decursul erelor, dar apărât de cub. Iar noi l-am omorât și carnea i s-a dezagregat cu o viteză de un milion de ani pe secundă. Dacă ai o explicație mai bună, abia aștept s-o aud...

Am privit peste umărul lui, spre nesfârșirea tundrei care ne înghițise fără să ne dăm seama. Abia atunci am băgat de seamă... l-am făcut semn să privească în spate, dincolo de groapă, ceea ce nu observasem ieri. Cât vedeam cu ochii, din smârcuri se șteau alte tije. Nenumărate.

— Poate că ai dreptate, mi-a spus el. Poate că l-am omorât, și acum tovarășii lui vin după el. Sau poate că noi călătorim spre lumea lui. Și mi-e teamă că nu ne vom mai întoarce acasă niciodată.

Mi-a luat cubul din mâini și l-a ridicat deasupra capului și mi-a arătat norii care fugeau cu o viteză colosală pe un cer devenit, dintr-odată, cumplit de străin. X

l ū O T H G

Don Simon trebuie să treacă o vreme până să-mi dau seama că ochii albiți de moartea veche de zece ani ai lui Dario Espinosa, mântuitorul găinilor vagabonde din delta amazoniană, mă studiau dintre rădăcinile mangrovelor.

La început n-am dat atenție senzației că sunt urmărit. Tocmai priveam trecerea greoaie a serenității crapului care tocmai împlinise un mileniu și mă întrebam dacă nu cumva este trenul zugrăvit în scoici, acea fantasmă dănțuitoare pe

sub ape, mă întrebam dacă nu cumva o să gareze ca să elibereze din singurul vagon asastnii-pereche descăpățânați de ura îngerului Rafael. Este adevărat că mai devreme oboare rece trecuse pe deasupra apei și umbra fugară, încolțită de suflul de foc al unei după-amiezi în care până și tântării leșinaseră, se topise repede, însă nu suficient de repede ca să nu-mi dau seama că Satan venise din nou ca să-mi cumpere sufletul.

Dario Espinosa stătea în picioare, într-un *rigor mortis* proptit între rădăcinile măloase, cu apa până la genunchi. În jurul lui apa forfotea înnebunită de foamea peștilor. Se uita fix către mine.

De sub pământ se auzea bocăneala constantă a oțelului peste oțel, semn că Hefaistos asuda croind la harponul cu care urma să ucid crapul de o mie de ani și astfel să intru în panteonul de aur al pescarilor.

Cocoșa vânăta a ambiției mele a continuat să taie apele, brădișul și stufurile, în timp ce Satan, preschimbat în gorgonă, s-a așezat cu ghearele pe umerii mortului de zece ani. Dario Espinosa nici n-a clipit.

Se prefigura o seară ciudată, ieșită din comun, poate puțin seducătoare. Știți cum se spune: „*Docd mingea or oveo mânere, otunci tot bolul or fi moi seducător*”.

În debutul serii tântării au ieșit dintre mangrove în veșnica lor cruciadă împotriva a tot ceea ce mișcă, în războiul venit din setea trompelor uscate în sânge vechi și tot atunci Satan, preschimbat din nou în diavol, a coborât de

pe umerii lui Dario Espinosa și m-a îmbiat:

„Hai Meitik se fumăm un trabuc. Sunt cubaneze, să știi”.

Tertipuri simple, de diavol previzibil, neinspirat.

N-am privit în direcția lui, prea mare și prea direct ar fi fost afrontul, însă am scuipat peste umăr, că mă săturasem ca delta să se umple de mirosul de pucioasă al enervării îngerului alungat. Mi-am dorit în acea clipă să fi putut pleca pe coama crapului milenar, indiferent de țintă sau să fi venit Rafael ca să-l taie pe Satan, să-i cresteze boășele sau coarneau cu spada lui minunată, ruptă din lumina zilei.

Soarele oboșea din ce în ce mai tare, iar singurul zid al mănăstirii prăbușite la cutremurul de anul trecut se umplea de spini. Era clipa preferată a diavolului.

— A apucat pe mortul vechi de ciuf și l-a tras din apă. L-a ținut câteva clipe în aer ca să-i văd carnea mâncată de sub genunchi, apoi pământul malului s-a surpat și diavolul l-a trimis pe Dario Espinosa în laboratoarele cu pucioasă. A râs, s-a transformat în gorgonă și și-a luat zborul.

De teamă n-am spus asta nimănui. O femeie din sat, pe nume Lucretia, a povestit într-o seară că-l întâlnise pe Satan. A fost ucisă prin lapidare după ce-a fost violată de primar, de șeful de post și de preotul venit să-i dea ultima împărtășanie.

*

Singurătatea a evadat din Corfu, a trecut peste mine în drumul ei de război împotriva tuturor neamurilor și așa se face că mi-am lăsat

casa din Enzo ca să mă refugiez în imensitatea deltei. Sunt mulți ani de atunci, le-am pierdut șirul. Bântui apele ascunse dintre stufuri în căutarea aprigă a crapului uitat de timp și de moarte. Amazonul mi-e casă, masă și iubită. Uneori dușman, însă nu m-a ucis niciodată, deși știu sigur că voi muri de trei ori și voi renaște după primele două morți, așa cum mi-a prezis o bătrână care știa poziția stelelor și mersul lor pe cer.

În primele zile ale sihăstriei mele m-am gândit la Dario Espinosa și mi-am spus că un om care fură găini ca să le ucidă, precis și-a vândut sufletul lui Satan. Era deja o legendă printre hoții fluviului, o legendă a cărei imagine fusese estompată de o moarte stupidă, însă potrivită pentru un slujbaș al sufletelor întunecate. Dario Espinosa murise în mijlocul unui chiolhan, înecat cu un os de găină.

Tot atunci l-am cunoscut pe Satan.

Ca să nu devii fatalist trebuie să alergi în calea destinului, să-l înfrunți, să-i vezi goliciunea sau să-l scuipi dacă nu-ți este favorabil.

Ne naștem goi și egali în fața lui Dumnezeu.

Acest dicton mă face să-mi înfrunt soarta cu cerbicie. Viitorul va fi consecința faptelor mele, poate fi un trofeu sau o singurătate dobândită cu mult dezgust, însă niciodată nu va fi clar.

După acea seară ciudată în care văzusem laolaltă pe Dario Espinosa, trecerea greoaie a crapului milenar și pe Satan, mă simțeam sfârșit de oboseală. Noaptea, ca o prelungire a unei aventuri aproape imposibile, s-a agățat de mine ca să mă bântuie cu acreala întunecată a deltei.

Am visat, stând sprijinit lângă zidul monahal, singura lucrare omenească rămasă pe acele meleaguri, că pluteam în derivă printre stufuri și că simțeam pe obraji briza eternă a oceanului primordial. În zare se vedea un vas ciudat, cu optsprezece vâsle, însoțit de o barcă aproape himerică. În visul meu Satan, preschimbat în gorgonă, stătea pe vârful bărcii fără să-mi vorbească, numai că, atunci când s-a uitat peste umăr, când a văzut ciudata corabie, a început să respire greu și ochii i s-au umplut de sânge.

Mirosea a alge putrede.

Deși până și-n vis era noapte, oceanul avea o strălucire serafică, venită din miezul imposibilei nave bântuitoare de mări și oceane.

Satan s-a prăbușit din barcă și apa l-a înghițit generoasă, pentru că ea nu ține cont de suflete.

Țin minte că m-am trezit zâmbind. A fost o minciună frumoasă, un vis de o ciudățenie nemăsurată care mi-a vindecat sufletul, că doar Satan nu putea muri decât răpus de spada spectrală a îngerului Rafael, vânătorul de recompense al cerului.

Am găsit lângă mine un harpon din argint, semn că Hefalstos își desăvârșise lucrarea și că aștepta de la mine ochii crapului de o mie de ani pentru laboratoarele sale subpământene. Când mi-a promis unealta nu i-am cerut lămuriri. Prea mare era patima de a vâna o creatură imposibil de bătrână. Mi-a spus doar că nu o pot ucide decât cu un harpon fabricat de el, că restul era treaba mea, că peștele era atât de bătrân încât își uitase obiceiurile de pește, că umbla bezmetic prin

imensitatea amazoniană și că solzii lui erau mai tari decât cea mai desăvârșită platoșă din lume.

Hefaistos îmi apărea doar în vis, ca o boare ciudată și urât mirositoare. Nu avea trăsături deslușite. În definitiv era un zeu. L-am întrebat odată dacă în laboratoarele sale se simte miros de pucioasă și am avut senzația că zâmbește, deși, cum v-am spus, nu puteam vedea nimic din ceea ce însemna el. Mi-a răspuns fără menajamente că diavolul stă cu un etaj mai jos, că imensele lui tunele, plecate de sub Olimp de-a lungul întregului glob, sunt foarte bine etanșeizate, chiar și pentru un cataclism nuclear, că-l doare în cot de Satan și că preferă mâncarea mexicană. Până la urmă este normal să mănânci condimentat când stai sub pământ, egal cu timpul.

Este un zeu bun, cu porniri ciudate, însă un zeu care nu-ți cere niciodată să faci temenele și să sacrifici găini. Sau capre.

Vechiul zid al mănăstirii, enigmatic rămas în picioare, de care mă sprijin în fiecare noapte, este ca o metaforă a țării mele sătulă de dictaturi militare. Mai păstrează în surghiunul lui singuratic o frescă cu simboluri neclare, șterse de vânturi și ploi și o fereastră ascuțită care dimineăța se umple decorbi.

Am iubit odată o femeie care se numea Serena. Uneori diavolul se întruchipează în ea și plutește printre stufuri. Ar face orice ca să-mi cumpere sufletul. Cred că m-ar pupa și incur.

*

Am căutat crapul cu un sonar
(singurul vestigiu rămas dintr-o lume părăsită)

timp de două săptămâni prin deșertăciunea amazoniană. Când credeam că-l văd, ba era capriciul vântului, ba trecerea fantomatică a trenului zugrăvit în scoici, ba o iluzie a diavolului.

— Am visat în fiecare noapte, am atins apa deltei cu degetele, am simțit cenușa oamenilor cu suflete rătăcite, am văzut în ea singurătatea stelelor și perversiunea fără margini a îngerului alungat din cer. Am avut senzația vie că motivul ambiției mele îmi vorbește. Mi-a spus:

„Va trebui să mă ucizi. Satan va divorța de tine”.

De parcă ar fi putut fi vorba de un mariaj cu diavolul.

Cunosc un bătrân în Enzo care mi-a spus odată că tallbanii, când au dureri de dinți, mai ales când sunt și în avion, atunci sigur se vor repezi în turnuri gemene, în clădirea C.I.A. sau într-un restaurant cretin cu bere ieftină, după cum le dictează libidoul. Acest bătrân a murit înfipt în cuțitul lui Paco, tocmai pentru că avea o gură bogată și definiții și mai și Viața la țară. Unde-or fi carnavalurile de la Rio? Unde-or fi țatele alea obraznice mărșăluind pe bulevardul Paulista? S-au dus toate. Singurătatea evadată din Corfu și-a lăsat amprenta asupra destinelor, s-a răzbunat.

Serena s-a detașat de mine tocmai pentru faptul că am fugit de responsabilitatea unei familii. Acum are doisprezece copii și o medalie de la președintele Brasyliei, pentru propășirea patriei. Este adevărat că nu mai este ce a fost. Are cele mai prăbușite țate din patrie și este plină de riduri. Eu am rămas amant cu singurătatea și cu

fobia pentru crapul milenar.

Vine o vreme când îți vine să plângi, când îți vezi proprio singurătate, când știi că altfel or fi putut fi destinul tău.

Până și diavolul mi-a spus asta. Mi se pare normal ca o filosofie atât de adâncă să vină chiar din partea unui suflet întunecat ca al lui Satan. Diavolul este etern. Cine să știe mai bine toate astea?

Oamenii au ambiții mici și năvalnice, ia te uită ce dicton stupid! Păi eu nu visez să intru în panteonul de aur al pescarilor? Uite pildă de ambiție mică și năvalnică.

Am căutat crapul, este adevărat. Când ești centrat pe un scop, nimic nu mai are importanță. În general îți așezi voința pe o acțiune atunci când ești extrem de deprimat, tocmai ca să te detașezi din miezul angoasei tale.

Hefaistos îmi bântuie visele. Vine și-mi spune:

„Avem un târg. Ai uitat? De ce pizda mă-tii nu mi aduci ochii ăia?”

Ce-o face cu ei nu știu. Și nici nu mă interesează. Problema mea este următoarea: după ce voi ucide crapul milenar ce voi face? Probabil că voi rămâne cu adevărat singur în imensitatea amazoniană și mult mai sensibil la avansurile diavolului. Poate că-n visele mele, ca să-mi păstrezsufletul, corabia cu optsprezece vâsle va traversa din nou oceanul ca să-l facă pe Satan să lăcrimeze sânge, poate că Dario Espinosa va evada din cazanul cu pucioasă ca să mă urmărească în timp ce dorm sprijinit de zidul mănăstirii gotice. Poate că Hefaistos îmi va țintui

tâmpilele cu nituri de argint ca să nu mai știu nimic despre lume. Poate. Ce generoasă și imprevizibilă este o realitate posibilă! Poate că mă voi întoarce în Enzoio ca să cresc copiii Serenei care tocmai a rămas văduvă prin capriciul unui șarpe care a sughițat prin somn și a visat că dacă mușcă bărbatul femeii cu țâțe bezmetice va trăi etern, poate că deliciul singurătății se va estompa atunci când îmi voi mântui bântuirea prin delta Amazonului și atunci când în cadrul ferestrei ascuțite nu vor mai veni corbii ca să se odihnească, poate că motivul ambiției mele, setea de pescar pervers, crapul de o mie de ani, este propria mea umbră, poate că m-am născut special ca să-l ucid și poate că numai Hefaistos știe asta. Niciodată n-o să am tabloul complet.

Te iubesc Doamne, dar te rog să-mi spui de ce am neliniștea asta în suflet?

*

De ce am neliniștea asta în suflet?

Ce-o face Hefaistos cu ochii crapului?

Ce relație poate fi în acest sistem de două ecuații cu o mie de necunoscute?

Îmi amintesc că timpul meu cu Serena a fost mereu limitat. Întotdeauna trebuia să fie ceva. Ori trecea vreo cometă, ori trebuia să merg la cârciumă ca să-l iau pe bătrânul cu gura bogată ca să nu moară în cuțitul lui Paco, pentru că nu era timpul potrivit. De atunci femeia care am crezut cândva că va fi a mea s-a pus pe făcut copii. Dacă șarpele cu vise halucinogene nu ar fi existat, atunci pornirea femeii ar fi fost mai generoasă decât o duzină de copii. S-ar fi crăcit și mai

impetuoasă în delirul nașterii. Serena a iubit mereu copiii și, mai ales, drumul către ei.

Am iubit-o în urmă cu o veșnicie pe malul unui lac. Și-a strigat orgasmul atât de feroce, încât am avut senzația că tot Enzo și-a cumpărat bilete la dragostea mea ca la un spectacol. În deliciul cărnii m-am hotărât să ucid crapul milenar.

Era noapte când m-am suit în barcă, o noapte bezmetică, tăiată de meteori. De atunci nu știu cât timp a trecut. Am prăpădit o grămadă de harpoane și plase. Crapul le-a tras în adâncuri laolaltă cu privirea mea aprinsă. Uneori, când îi văd coama vânătă, recunosc meșteșugul uneltelor vitregite de neîndemânarea mea.

Ce poate să subjuge firea mai mult decât o ambiție nemăsurată? Am lăsat în urmă o altă existență. De atunci Satan încearcă să mă biruie.

Pământul plin de stufuri și mangrove nu mai tremură de când Hefaistos și-a desăvârșit lucrarea. Așteaptă. Poate un semn de la mine.

Într-o dimineață, când lungile mele căutări m-au dus dincolo de stufuri ca să redescopăr oceanul, am găsit crapul milenar eșuat pe o plajă apoteotică. Avea niște buze groase și zbârcite cu care se străduia să își înece eternitatea. Traversase sarea oceanului având. În cârcă o mie de ani de singurătate și teama morbidă că îl voi uide cu harponul magic al lui Hefaistos.

Niște muște mari, negre, începuseră să-l soarbă de viață.

— Am stropit cu apă în așteptarea fluxului, apoi l-am legat de barcă și l-am dus în deltă.

Nu-mi aduc aminte cu precizie în ce zi a anului am salvat viața crapului milenar. În orice caz, curgerea timpului s-a accelerat. Aproape seară de seară trecea câte o cometă care îmbălsăma acreala nopții. Era ca un carnaval mutat de pe pământ în cer și cete de îngeri sau suflete rătăcite zdrențuiau orizonturile întunecate.

Pe Rafael l-am cunoscut într-o noapte de ianuarie-decembrie, tocmai când Hefaistos venise să-mi ceară socoteală pentru oboseala vânătorii mele sterile. Sigur că era un vis sau o realitate, imposibil de precizat. Singurul lucru clar era barba care-mi creștea covârșitor în fiecare noapte cu cometă, albă și sălbatică, ca o prelungire a frustrării mele pentru o viață în care aș fi putut fi altceva dacă ambiția nu m-ar fi călăuzit printre stufuri. Era imposibil să nu mă gândesc de câte ori aș fi putut s-o iubesc pe Serena în altă viață, poate mai meschină și mai puțin imposibilă decât aceasta, doar împins de năvălnicia cărnii. Aș fi iubit-o în pat, pe malul lacului care continua să existe netulburat o altă veșnicie sau aiurea. Aș fi iubit-o și după ușă.

Am început să cred că toate aceste comete năucite de periplusuri cosmice cară după ele vise și destine neîmplinite. De câte ori le privesc mă gândesc ce aș fi putut fi. Asta mă ajută să-mi păstrez sufletul.

Odată cu înfrângerea ambiției mele, corbii nu au mai venit să se odihnească în conturul trist și neconsolat al ferestrei gotice. Au dispărut pur și simplu. Și apariția cometelor a stins mirosul perfid de pucioasă. Pământul s-a surpat undeva, nu știu

unde și l-a înghițit pe Satan. Sau a trecut din nou corabia cu optsprezece vâsle ca să-l facă să lăcrimeze sânge. Sau s-a înecat cu adevărat în burta deltei, în orice caz, dezgustul pentru salvarea crapului a fost atât de mare, încât nu a mai venit ca să-mi cumpere sufletul și nici Dario Espinosa n-a mai ieșit din fundul pământului ca să mă urmărească. De fapt, timpul neveșniciei mele era foarte liniar. Nu se mai întâmpla nimic, nu mai umblam printre stufuri, iar harponul lui Hefaistos se coroda sub lumina pasageră a cometelor.

În seara când îngerul Rafael a venit să-mi tulbure singurătatea, Hefaistos tocmai mă amenința că mă va surghiuni sub pământ, că-mi va pune copite de aramă, că voi umbla veșnic legat în lanțuri grele și că-mi va fura amintirile bătându-mi în tâmpile nituri de argint. Se simțea o boare rece și un melanj grețos de mirosuri. Când a apărut Rafael, monologul aprins al zeului-miner s-a întrerupt brusc, iar ciudatul miros s-a estompat. Îngerul avea o privire cruntă, de etern suflet fără răbdare. A spus doar atât:

*„Cară-te-n mō-to-n cur în
Olimpul tău!”*

Și m-a privit cu real interes.

Noaptea a rămas goală, fără amenințări, doar cu muzica nefirească pe care o căra cu sine îngerul. M-a podidit liniștea. Cerul nopții s-a potolit de strălucirea cometelor.

Am simțit mâna îngerului pe creștet și atunci am văzut clar că, de fapt, sufletul milenar urmărit de mine cu atâta sânguință ani în șir era o bătrână doamnă-crap care avea copii de 999 de ani, de

998, de

997 și tot așa, că umpluse delta Amazonului cu progeniturile ei, alcătuind o eternitate compusă din existențe imposibile, dar indestructibilă, că și dacă toate neamurile pământului ar fi pornit să-i ucidă urmașii, tot n-ar fi putut distruge acel viciu al timpului.

Îngerul și-a luat zborul, pentru că, deși avea o inimă atât de umană, nu putea să trăiască mult timp alături de un muritor.

Am redefinit mitul crapului milenar într-un mit al crapului multimilenar. Am distrus o legendă ca să construiesc alta. Și pentru asta nu a fost nevoie să-mi vând sufletul. Amin. X

REPARATORUL

Simona Vlădăreanu **n** urlet înfiorător străbătu cămăruța, se strecură ușor prin deschizătura ușii, prin care se ițeau firave raze de lumină, și se pierdu în gălăgia colorată a străzii. Instrumentul căzu cu un zgomot surd pe lemnul mâncat de carii al mesei de brad, strivind insecta care-l sâcâise tot timpul pe Meșter.

Acesta ași aprinse o țigară, spunându-mi în timp ce se așeza pe scaun: „Gata, gata, poți să pleci”. Am rămas câteva clipe, uitându-mă fix la el. Nu înțelegeam. Apoi, am ridicat din umeri și am ieșit, trântind ușa după mine. Aceasta mă acompanie, cu un scârțâit ascuțit și parcă răgușit, vocea dogită a unui fumător înrăit.

Mi-am aprins și eu o țigară, pe care am scos-o dintr-un pachet mototolit, din buzunarul de la spate al pantalonilor. Am făcut un pas, doi, după care gândurile, pe care le crezusem răătăcite

printre aburii anestezicului, prinseră să se rânduiască ascultătoare sub frunte. Mai simțeam în nări mirosul acru, de mucegai, al încăperii.

Hmm! Și când te gândești că eram gata-gata să ajung o ratată! Una din milioanele de ființe pierdute pentru umanitate, grăbite să-și vândă entitatea (și, odată cu ea, matricea identității spirituale) oricărui Ambulant, pentru doi soldii prăpădiți...

Am tras adânc din tubul subțire și parfumat, zâmbind celor ce se buluceau în jurul meu, fără să mă ia în seamă. La urma urmei, se chema că am avut noroc. Un noroc chior, altfel nu-mi pot explica cum de a reușit anunțul acela nenorocit să-mi rețină atenția din marea de reclame multicolore: „Repar suflete de orice calitate. Adresați-vă meșterului Marcus, din Sectorul Cron 50. Informații disponibile la orice Oficiu de Deplasări Cronozofice”.

Frumos spus, n-am ce comenta: „Repar suflete de orice calitate”!

Acum, îmi vine să râd fericită, deși simt cum mă îneacă fumul. Așa a fost chiar mi l-a reparat. Mai bine zis, l-a schimbat cu totul. Mai puțin dureros decât o înlocuire clasică de organe, dar la fel de eficient, simt asta chiar în clipa de față. Eficient și, mai ales, scump.

Vă puteți închipui de câți soldii ai nevoie, ca să poți face o călătorie din îndepărtatul secol 80, în evul întunecat al secolului 50? Cred că nu prea.

Privesc în jur și realizez că, fie din cauza luminii solare mai puternice, cu care nu am reușit să mă obișnuiesc, fie din cauza aglomerației

extraordinar de obositoare, mă dor ochii. Trecătorii mă ocolesc nepăsători, fixându-mă din spatele bulelor translucide de transport în comun.

Acolo, sus, în atât de îndepărtatele Secole Superioare, m-am zbatut, vreme de aproape trei luni, ca să rezolv un lucru pentru care un personaj din Elită nu ar fi pierdut mai mult de o zi: obținerea aprobării pentru o deplasare cronozofică, fără menționarea scopului. Cu asta m-au frecat cel mai mult – scopul. Simțeau ei că era ceva în neregulă. Și, cum este imposibil să minți un detector spiritual, zbate-te să-ți aranjezi șusta cu funcționarii mărunți, cu cei de la slujbă, cu cei de la Oficiu... Dumnezeule, ce tevatură! Iar când totul s-a terminat și ai obținut aprobarea, pregătește-te. Păi sigur, când ești aproape terminat ca om, trebuie să te pregătești, nu glumă, deoarece orice schimbare poate să-ți fie fatală. Și, apoi, nu poți pleca așa, oricum, pentru că, cine știe, îți mai lași sufletul vechi pe drum și habar n-ai de cine se lipește.

Bine că s-a terminat! După operație, te simți ca un nou-născut.

Am aruncat țigara pe pavajul de cristal, fără să țin seama de protestele Sfinxerului cu ochi multicolori. M-am răsucit pe călcâie și am apucat-o, cu pași rari, către clădirea Oficiului. Mă simțeam ușoară, parcă pluteam pe deasupra străzilor, care începuseră să se lumineze.

Nici nu mi-am dat seama când am ajuns în Cronogară. Automatul de identificare a matricei spirituale bâzâia stins chiar la intrare. Am Introdus imprimatul cu datele personale și am

așteptat liniștită să-mi permită să trec. Mă și vedeam acasă, examinându-mă în oglinda cu ramă albastră. Nerăbdarea mă furnica prin degete și sufletul cel nou fremăta în piept, ca o năframă în bătaia vântului. Sunetul strident al automatului mă smulse însă din visare. Sirena Siguranței...

Nici nu apucasem să mă dezmeticesc bine și m-am și trezit înhățată de mâini, aruncată în cilindrul paralizor și forțată să trec în neființa somnului. Când m-am trezit, aveam în gură un gust de leșie. Un Legalizator nervos îmi luă un interviu formal, apoi îmi confirmă bănuielile cele mai negre: bătrânul Meșter era un Ambulant abil, care își rezolva afacerile necurate în Secolele Inferioare, pentru a scăpa de legislația aspră a lumii din care veneam. Sufletul pe care mi-l transplantase era, bineînțeles, unul de contrabandă și, pentru că o a doua operație pe matrice nu mai era posibilă, trebuia să rămân aici, până la dezagregarea trupului. Apoi legalizatorii urmau să-l recupereze și să-l trimită înapoi, pentru a i se căuta stăpânul inițial.

Văzându-mi, probabil deznădejdea pe chip, Legalizatorul se aplecă spre urechea mea și mă asigură că, dacă aveam noroc și suturile nu fuseseră realizate corect, se putea ca totul să se termine mai repede decât estimam eu.

De fapt, chiar așa s-a și întâmplat.

Când am deschis ochii, după prima noapte de detenție, durerile începuseră deja să se facă simțite. Afurisitul de moș mă înșelase de două ori! Îmi amintii de țiğările sale parfumate - drogurile ieftine ale uitării. Peste liniștea coborâtă prin

conducta refrigeratorului auzii un refren ce îmi părea cunoscut. Buzele prinseră să mi se miște fără voie și m-am trezit fredonând străvechea melodie a contrabandiștilor de suflete:

„Șitra-la-li, șitra-la-la.

Cu suflet de tinichea.

Nu se trece granița...” X

55 *Om*

SANTANA

Marian (Rabi) Irimia e simțea bine. Acum. Aici.

De fapt nu putea spune altceva decât „aici”. Niciodată nu a părăsit locul ăsta unde era blestemat să rămână pentru totdeauna. Și asta de la lovitura de stat eșuată, când el și cei asemenea lui au fost alungați din ceruri fiind lipsiți de toate drepturile. Atunci s-a instaurat și dictatura Duhului Sfânt.

Se simțea bine în momentele astea pentru că nu mai era singur. Nu că nu îi plăcea singurătatea. O adora. Îi plăceau lunile în care nu vedea pe nimeni și iubea până și stările depresive datorate acestei stări. Insula, sălciile și el. Țânțarii nu îl deranjau. Nu aveau nicio putere asupra lui. Poate, rar, câte un pescar singuratic îi mai tulbura liniștea... Acum însă era altceva... Se afla în al zecelea an în care îi întâmpina. Cu corturi, cu bacuri, hamace și nelipsitul alcool ce curgea în râuri la ceea ce se chema „discotecă”, când Croco revărsa valuri de manele și dansau șerpii, broaștele, știucile și câinele Tănăsică prin apă de crăpa Repanovici de ciudă că nu poate lua taxă de participare și de la ei.

La început l-au deranjat. Avea de gând să îi sperie, să le ia mințile câtorva și să se joace puțin cu ei. A încercat să evite însă contactul. Între timp lucrurile s-au mai schimbat. Nu se poate abține să nu intre în viața lor de „atlantykronieni”, căci așa își spun. Anul trecut i s-a arătat unuia dintre ei. Unul lulă, cu mintea tulburată de alcool. Oamenii l-au botezat atunci

Sontono, e drept cam în bătaie de joc. Mulți nici nu credeau în existența lui. A avut nevoie de ceva vreme până a realizat de ce tocmai numele ăsta. Și tare l-a mai distrat.

Niciodată nu s-a mulțumit cu faptul că nu are nicio putere asupra lor decât aici, că nu îi poate urmări și dincolo de ape. Nemiloase ape și nenorocit blestemul care îl țintuiește aici încă de la exilul său din împărăție. Dar nu se poate împotrivi. A reușit însă să intre în visele lor. Se folosește și de Internet pentru asta. Nu prea știe el bine ce înseamnă, dar îi ajută. Și asta contează cel mai mult. Zilele trecute a mers la Petrostar. A bântuit prin mintea unuia, Stoica pe numele lui, și noaptea următoare a avut ăla nefericitul un vis în care se făcea că într-un sat trăia o vacă nesimțită care scuipa... nici că se pomeniseră la vacile din satul respectiv apucături din astea necurate, în general dădeau laptele programat și fără discriminări, ce-i drept mai aveau ele ceva prostii în cap, celor care le băteau le dădeau laptele gata îndoit cu apă, bețivilor cumsecade – cu țuică, babelor chinuite cu gerovital și diabeticilor cu Insulină – și asta a făcut-o din plictiseală...

A mai glumit câteodată cu el. Pe unul l-a

trântit de bac, de a stat o lună într-un corset, cu coloana fisurată, pe altul l-a tras în apă pentru a-l îneca. Dar de bântuit în adevăratul sens al cuvântului... a făcut-o și o face numai cu Fane. Pe Fane îl iubește ca pe o femeie.

Nici nu știe bine care pe care se inspiră. Fane pe el sau el pe Fane. A muncit mult cu copilul timid venit pentru prima oară pe insulă în 92, dar acum se potrivesc ca două picături de apă. Și din cauza asta i-a făcut pe lipoveni să iubească acest pletos cu mințile rătăcite.

Are și antipatii Santana - hai că pic și eu, povestitorul, în păcatul oamenilor și îi spun și eu Santana. Mi se pare mai simplu. Deci ce spuneam? Aha... nu îl prea înghite pe unu Ovidiu P. În fiecare an îi atrage atenția că ar fi mai bine pentru el să rămână acasă, dar ăsta nu și nu, vine mereu aici. Într-un an l-a împiedicat pe un taberaman și în cădere a trecut omul milimetric cu lama unul cuțit pe lângă gâtui lui Ovidiu. În alt an a prăvălit o cracă mare peste cortul lui. Anul trecut, Santana, stresat și cu hormonii colcăind în venele sale ancestrale, a vrut el să termine cu el o dată pentru totdeauna. În ultimul moment a deviat salcia făcută să cadă peste Ovidu - și asta în timpul mării furtuni de după eclipsă.

S-a gândit că dacă moare cineva, rămâne fără vizitele anuale... și ce să facă el fără bucuria de a citi textele feerice ale lui Marian Checheluș, fără a asculta poveștile despre timp ale lui David, sau fără a speria știuca lui Don Simon...

Multe ar mai fi de spus, dar nu mă întind acum prea mult. Și mâine ar mai putea fi o zi, nu?

Numai bunul Dumnezeu - sărmanul - de s-ar mai îndura de noi. x

(Schiță premiată în cadrul concursului D/ovo/u/ și bunul Dumnezeu.)

Dindurman și pieile deren

Sebastian A. Corn ți auzit cu toții de lumea falsă pe care regele Suddhodana a clădit-o cu migală în jurul fiului său, Buddha Siddharta Gautama, în dorința deșartă de a-l ține departe de suferința și tristețea care, nu-i așa, ne contaminează încă din clipa în care tragem prima gură de aer.

Cunoaște-ți, la fel de bine, și continuarea: trezindu-se într-o noapte, Buddha și-a zărit cele 365 de concubine adormite în marile săli din jurul dormitorului princiar, iar simpla vedere a trupurilor lor tolănite și nemachiate, răătăcite în vulgaritatea somnului, scărpinându-se cu pudoare inconștientă, cu picioarele răstignite, cu gurile larg deschise și cu nările sforăinde, cu bălți de salivă adunate pe cearșafuri sau pe obraji, eructande, plescăinde și flatulânde, cu burțile nesupte și cu ochii întredeschiși ce nu priveau decât cel mult un haos oniric - toate astea, așadar, l-au scârbit pe prințan asemenea măsură încât și-a luat lumeaâncap. Avea 16 ani, iar ce s-a întâmplat după aceea e prea bine știut.

Vă amintesc doar că unii dintre voi l-ați ales dumnezeu, ceea ce el n-a dorit niciodată.

Ceea ce prea puțini știți, însă, este de unde s-a inspirat bătrânul rege Suddhodana atunci când a creat falansterul mental al fiului său, cel în care realitatea nu avea drept să pătrundă. Și n-o știți,

din pricină că e vorba de o poveste și mai veche, o poveste veche de tot...

Demult, cu cinci sau poate șase veacuri înainte de nașterea lui Siddharta, la luni bune depărtare de Kapilvastu, spre miazănoapte, dincolo de munții cei înalți, ba chiar dincolo de deșertul și încă mai departe decât pădurile veșnic verzi ale taigalei, în plină lume a ghețurilor și a zăpezilor veșnice, trăia un rege care avea să fie orbit, Agruham pe numele său. Acest Agruham era un mare războinic, lucru nemaiîntâlnit pe acele tărâmurii geroase. Acolo, viața de zi cu zi era într-atât de grea, încât semăna deja cu un război care, deși nu fusese nicicând proclamat, n-avea să se termine niciodată. Era o stare de fapt care îi îndemnase la pace pe mai toți vânătorii din acele ținuturi. Agruham, însă, ființă ușor de ispitit, pricepuse slăbiciunea popoarelor din jur, așa că pornise la război cu toată lumea, atacând sate din fulgerarea caiacelor pe apele liniștite, spulberând clanuri la adăpostul nopții de șase luni, ivindu-se ca o nălucă din viscole, prădând și violând, zdrobind toate Igluurile și corturile ce i se nimereau în cale.

După o vreme, celelalte căpetenii din lumea ghețurilor i s-au închinat și așa se face că Agruham a ajuns rege peste toate popoarele de la miazănoapte.

Acest Agruham avea un fiu pe nume Dindurman. Dindurman se născuse chiar în ziua în care căpeteniile triburilor înfrânte veniseră la marele iglu al lui Agruham, aducând cu ei nenumărate piei de ren, sumedenie de fete tinere,

grămezi de bășici pline cu lapte de focă, zeci de pui de balenă, gelatinoși și lipsiți de formă, scoși de șamani din burțile uriașe ale belugilor dinainte de a se naște și mult, foarte mult, spermanțet. Ei, și iată că pe când căpeteniile se târau, supuse, pe blănurile de la picioarele lui Agruham, sfetnicul de frunte al acestuia se năpusti în marele iglu, anunțând pe toată lumea că nevasta dintâi a regelui adusese pe lume un fiu frumos și puternic, care plesnea de sănătate.

„De altfel, poți să-l și auzi, măria ta! Răcnește atât de tare, încât până și urșii cei albi s-au înspăimântat și aleargă spre taiga de le sfârâie călcâiele!”

Profitând de fericirea lui Agruham (știți că fericirea te predispune la indolență), un șaman mai nebun s-a repezit la el, azvârlindu-i în ochi o mână de tăciuni din cei ce înmiresmează aerul din igluuri. Șamanul a fost ucis pe dată, cum altfel, dar Agruham și-a pierdut vederea – de la această pățanie se trage numele lui Dindurman, nume care, în limba aceluia neam de multă vreme dispărut, însemna El-va-vedea-mereu.

Ciudat a fost că Agruham, deși i-a dat fiului său acest nume, s-a gândit să ridice în jurul lui un zid înalt de zăpadă și gheață, astfel încât Dindurman să-și conducă supușii fără să fie nevoie să-i vadă vreodată: ca și ilustrul său plagiator în ale ideilor, Agruham dorea să-și țină fiul departe de suferință și de tristețe, astfel încât a pus la cale un plan nebunesc prin care Dindurman avea să cârmuiască fără să lupte cu dușmanii, fără să vâneze foci și balene, fără să cotopească, fără să

meargă sau să se preumbe printre supuși, ba chiar fără să le adreseze nicicând, nici o singură vorbă cu însăși gura lui. Deși orbit, Agruham era mai puternic ca oricând așa că, în numai câteva zile, în jurul igluurilor cele mari se ridică un zid înalt din troiene și, de atunci, Dindurman își duse viața doar aflând că dincolo de zid se întindea imperiul său hiperboreean, pe care nu trebuia să-l zărească nicicând.

Spre deosebire de Buddha Sakyamuni. Dindurman nu se trezi în nicio noapte să-și vadă concubinele zăcând în poziții indecente, așa că nici nu părăsi vreodată palatul din zăpadă și gheață, iar viața lui se scurse, zi după zi și lună după lună, îndărătul zidului, percepând doar ecourile lumii pe care, cândva, avea s-o cârmuiască cu mână de fier. Pe de altă parte, Agruham, om plin de vicleșuguri, îi puse pe șamani să țeară o lume din vorbe și povești pe care să le tot repete iubitului său fiu, din ce în ce mai pe larg și din ce în ce mai amănunțit, tot mai mult și mai mult. Acea lume din vorbe avea rolul de a ține în fața lui Dindurman locul lumii adevărate de dincolo de zid.

Și așa se face că la vârsta de numai șase ani, Dindurman putea să vorbească ore în șir despre demonii de dincolo de zid care luptau în numele său, despre minunatele foci zburătoare care i se închinau, despre renii cei vrednici care săpau galerii prin ghețuri în căutarea ierburilor, a lichenilor și a altor mirodenii delicate, despre oamenii aidoma lui la trup, dar lipsiți de darul vorbirii și care trăiau doar ca să se împerecheze și

să-și umple burdihanele, despre cerul care cobora dincolo de ziduri, arcuindu-se în depărtări precum o imensă bășică ce stăvilea întinderile albe, pentru a se încovoia apoi pe dedesubtul lor, pe sub o altă lume căreia îi era tot cer și care lume, ciudat lucru, trăia cu capul în jos.

Dar, cel mai mult și mai mult, Agruham i-a obligat pe șamani să uite cuvântul moarte. Bătrânului rege i I fusese mereu teamă de moarte și nu dorea ca fiul său să împărtășească tocmai acele spaime care lui, unuia, îl bântuiau nopțile, spaime de care nici măcar licoarea cea mai tare de chikoutai nu îl scăpa. Prin urmare, Dindurman nu trebuia să afle niciodată că moartea ar putea să existe – cel care ar fi îndrăznit să pronunțe cuvântul în fața lui știa prea bine că îl păștea un sfârșit îngrozitor: aveau să-i taie tendoanele călcâielor și ale mâinilor, după care avea să fie lăsat să sângereze pe un sloi fragil, precum un pui de morskă neputincios, între orei înfometate. Cât despre slujitorii care mureau cu adevărat, Agruham găsisese leacul ca Dindurman să nu le realizeze dispariția: încă de când fiul său împlinise un an, regele hotărâse ca toți oamenii din interiorul zidului să poarte măști – măști grele, carele acopereau până și lumina ochilor și care transformau toate glasurile într-o vorbă șoptită, răgușită, mai mult balmăjită. Astfel, slujitorul care murea putea oricând să fie înlocuit cu un altul învățat să răspundă la același nume și să îplinească cele cuvenite, de parcă ar fi fost predecesorul său plecat dintre cei vii.

Un singur om avea dreptul să stea în

apropierea lui Dindurman fără de mască și acela era însuși regele. Iar regele, bietul de el, tocmai învăța pe pielea lui că moartea, în ciuda groazei sale, începea să-i dea ghes. Cu toate astea, și mai teamă îi era ca fiul său mult-iubit să înțeleagă că moartea există cu adevărat, așa că, de dimineața până seara, Agruham râdea, zâmbea și petrecea.

După o vreme, însă, Agruham își dădu seama că se apropia cea mai mare încercare a făcăturii sale: cum să ascundă propria-i moarte de fiul său? Prin urmare, îi porunci marelui șaman să creeze, cum știa el mai bine, o ființă din fum care să-i țină locul în fața lui Dindurman.

„Ți-am spus de la bun început să porți și tu mască, mărite Agruham”, îi reaminti vraciul.

„Cum să-mi pun mască în fața fiului meu? Cum mi-ar mai fi văzut el chipul – singura poartă spre Iubire? Și-așa nu-mi vede lumina ochilor... Ar fi avut cum să-l mai fie dor de mine dacă aș fi purtat mască?”

„Pe unii slujitori mascați îi place mai mult decât pe alții”, se strădui marele șaman să dea o explicație. „Eu zic că ar fi putut să te iubească chiar și dacă nu-ți zărea figura. Timpul nu e încă trecut, măria ta. Dindurman este mic și dacă ți-ai pune o mască începând de azi...”

„Încetează! Îl iubesc prea mult și poftesc să mă iubească știindu-mi chipul! Vreau ca fiul meu să aibă ce să-și amintească, iar asta, chiar dacă o să țină minte un orb. Tu clădește ființa aceea din fum, după cum ți-am spus!”

„O să încerc, mărite Agruham, dar nu pot să promit nimic”.

Mai marele șamanilor se apucă de treabă și, preț de câteva luni, nimeni nu mai avu habar de el. Oștenii lui Agruham își duseră războaiele mai departe, iar în curtea dintre ghețuri fură aduse prăzi din ce în ce mai neobișnuite: tigri de zăpadă, vase de porțelan, vinuri de pe malul mărilor calde, smochine, mătase, pepite uriașe și diamante nescroase din gangă, femei de culoare neagră, pepeni verzi, saci de orez, pitici cu părul roșu, ouă de struț, ba chiar și saci borțoși cu piper, dar timpul trecea și mai marele șamanilor tot nu se întorcea la Agruham cu răspunsul mult dorit.

Atunci, Agruham trimise după el.

„Nu pot să-ți împlinesc porunca, mărite Agruham! M-am sfătuit și cu șamanii aduși de războinicii noștri din țările cele calde, am chemat la sfat și spiritele strămoșilor, ba chiar am visat oameni din niște lumi de care habar n-aveam că există... Niciunul n-a știut cesă-mă învețe. Nimeni n-a auzit de ființe din fum, din apă, din pământ sau din foc care să semene, măcar pe departe, cu oamenii vii”.

„Se-apropie moartea de mine, șamanule!” izbucnise regele. „Ce-o să zică Dindurman când voi muri și n-o să mă mai vadă? Oare n-o să înțeleagă, în felul cel mai dureros cu putință, că acel ceva de care am dorit mereu să-l țin departe există cu adevărat?”

Șamanul puse capul în pământ. Privi de jur-împrejur, încurcat, dar până la urmă își luă inima în dinți și întrebă;

„Ce crezi că-l moartea, mărite Agruham?”

„Moartea e totuna cu nimicul. E mai puțin

decât somnul fără vise. Nici amintire din burta mamei tale nu poți să spui că ar fi. E chiar mai rău decât dacă aș surzi acum, când nici nu pot vedea. E cel mai rău lucru, cel mai rău, pentru că ești iar din piatră, numai că mai-nainte ai fost viu și ai după ce să-ți pară rău”.

„Eu zic că moartea e liniște, mărite Agruham. E plutire, e pace și nepărere de rău. Neamintire, atâta tot. Asta e moartea, pentru noi toți. Chiar și pentru tine”, șopti șamanul, înghițind în sec, după care continuă, cu glas tremurat: „Chiar și pentru Dindurman, mărite Agruham”.

„Nesăbuitule!” – se ridică Agruham în picioare, pricepând gândul cel rău al șamanului. „Doar nu vrei să-l scutești pe fiul meu de durere și tristețe chiar prin moarte?”

„Știam că-mi vei spune asta”, oftă vraciul, posomorât. „Dar așa mi-au zis toți șamanii și spiritele de pe pământ și de aiurea: că moartea, însăși, e răspunsul la ce cauți tu”. Tăcu preț de câteva clipe, după care continuă, potolit: „Uite cum o să facem. De mic l-am spus lui Dindurman că sub noi există o lume cu capul în jos. Din cauza asta, Dindurman zice mereu că vrea să se ducă acolo, să vadă cum e viața când totul este răsturnat. Ce-ar fi ca-n ziua morții tale să-ți iei la revedere de la el și să-l îmbrățișezi, iar noi să-i spunem că ai plecat la drum lung, să călătorești în lumea aceea? Ce-ar fi să-i spunem că orice rege, așa cum va fi și el, trebuie să ajungă odată și odată în lumea aceea, să vadăce-icuea?”

Agruham prinse a respira mai lute. Își mângâie barba și surâse. Îi plăcea Ideea vraciului.

„Numai că Dindurman e deștept”, făcuregele. Întristându-se brusc. „Lui o să-i trebuiască dovezi că sunt viu. Hai să găsim un fel prin care să-i dăm de știre despre ce se întâmplă cu mine pe lumea cealaltă”.

„O să-i povestim noi, mărite Agruham, așa cum am făcut și până acum. O să-i spunem că i-ai trimis vorbă, că așa și pe dincolo. Aflăm de atâtea lumi noi de când tot cotropim, așa că vom lua un meleag din acesta nou, abia cucerit, și-i vom spune că e lumea cealaltă, că e cu capul în jos, că măria ta e acolo și că i-ai trimis mesaj. Căii aștepți. Că trebuie și el să-și pregătească fiii pentru acest drum și c-o va lua, cândva, pe urmele măriei tale. Și tot așa”.

„Ai dreptate, numai că lui Dindurman o să-i trebuiască niște semne ca să creadă că ceea ce-i spuneți e chiar vorba trimisă de mine. Asta vreau să-mi spui cum o să faci”.

Mai-marele șamanilor ceru timp de gândire. Din nou trecură lunile. Agruham se împlăcina pe zi ce trece, iar ochii săi acoperiți de albeață i se duseră în fundul capului. Glasul îi era din ce în ce mai stins, iar picioarele îl lăsară de tot – nici nu-și mai părăsea igluul decât după ce vracii de rând îl întăreau cu cele mai cumplite elixiruri, astfel încât, odată ajuns în fața lui Dindurman, să pară la fel de tânăr, vesel și puternic.

Apoi, într-o bună zi, mai-marele șamanilor se înfățișă la rege. Îi întinse la picioare cea mai albă piele de ren, fină și moale precum o blană de pui de vulpe – numai că bucata de piele era acoperită de sus până jos de niște scrijelituri tare ciudate,

din care unele semănau cu niște animale, altele cu niște stele, altele cu niște copaci nemaivăzuți, iar altelecu nimic.

„Iată-te nemuritor, mărite Agruham!” începu șamanul, zâmbind din colțul gurii și se apucă să-i spună, plimbând degetul, încet-încet, pe sub acele scrijelituri: „Măritul rege Agruham s-a născut într-o dimineată însorită, în luna murelor-de-tundră, în familia unui vânător de balene pe nume Palinur. Pe când avea numai cinci ani, Agruham a furat arcul tatălui său...”

„Hei”, făcu regele. „Ce-i asta?”

„E sufletul tău, ce să fie?” se înfoie mai-marele șamanilor, după care continuă: a fu rat arcul tatălui său și a alergat degrabă la o copcă unde s-a pus de-a așteptat...”

Regele îl întrerupse. Ceru bucata de piele și-și trecu palma peste ea, îndelung, abia simțind în buricele degetelor scrijeliturile. Stăruia asupra lor. Își aminti de animale, de stele, de copaci și tresări simțind lucruri de care n-avea cum să-și amintească.

„Vrei să spui că tot sufletul meu se află pe bucata asta de piele?”

„Nici pomeneală!” se scutură șamanul. „Adevărul e că habar n-am dacă ne-ar fi de ajuns o duzină de reni din cei mari, ca să trecem pe pieile lor întreg sufletul tău, mărite Agruham! Dacă vrei să știi, eu cred că vom scrijeli la pieile astea multă vreme după ce nu vei mai fi, până ce te vom avea aici, în semnele astea, cu toate faptele tale... Iar dacă la asta mai adăugăm și aceea că vom scrijeli pe ele și vorbele pe care o să i le trimiți, pasămite,

la fiecare patru sau cinci zile, lui Dindurman, iată că măcar aici, pe pieile astea de ren, vei fi nemuritor. Și asta, numai și numai pentru că cineva va scrie că faci și că dregi te miri ce, acolo, pe lumea cealaltă, astfel încât lui Dindurman nici să nu-i treacă prin minte că ai fi mort. N-o să ne fie prea ușor, pentru că, mărite rege, tu ai un fel anume de-a vorbi și de-a te purta, iar noi tocmai asta trebuie să punem aici, pe piei: un alt Agruham, dar care să fie aidoma celui la care mă uit eu acum”.

„Hm”, făcu Agruham. „D-asta nu-mi place să mor... Sunt prea curios... Mi-ar plăcea să știu ce-o să fac eu pe pieile astea de ren, după ce nu voi mai fi. Unde-o să mă duc și ce-o să mai cunosc... De cineo să mă mai îndrăgostesc... Pe cine voi mai înfrânge și cum o să-mi tresalte inima înainte de bătăliile pe care doar am să le aud... Oh, cât de mult mai am în minte... Hm! Și cine, mă rog, o să pună viața mea de pe lumea cealaltă pe piei?”

„Cel mai priceput în ale scrijelitului, mărite rege! Cel care știe cel mai bine să scrijelească”, crezu șamanui că-i bucură pe Agruham.

„Ba eu”, se înfoia regele, „ba eu aș dori să puneți pe-unul care știe mai puțin să scrijelească, dar care să se priceapă bine-bine la spus snoave! Iar după ce va muri și Dindurman, să-i puneți și lui pe cel mai priceput povestitor să-i scrijelească viața de pe tărâmul celălalt. Și după ce-or muri și fiii lui Dindurman, la fel să faceți și cu ei, și tot așa, mereu, cu toți cei ce se trag din osul meu. Pururi să rămână cineva care să le scrie pățaniile; din tată-n fiu să-și lase istoria moștenire și s-o tot

scrie, ai lor, mereu!”

Iată cum marele șaman și Agruham căzură ia învoială ca din ziua în care regele va muri, toți ceilalți să-i spună lui Dindurman că taică-său a plecat în marea călătorie pe lumea de dedesubt. Și, ca să nu lase loc de îndoială, șamanii se apucară să-l învețe pe Agruham să scrijelească semnele acelea pe piei, orbește, astfel încât acesta să i le arate lui Dindurman înainte să moară pentru că, nu-i așa, fiul regelui trebuia să creadă că doar el și cu taică-său cunosc înțelesul acelor scrijelituri nemaivăzute.

Și așa se face că după ce Agruham a pierit, Dindurman, devenit rege de-acum, continua să primească la fiecare patru-cinci zile câte-o piele de ren pe care erau trecute pățaniile tatălui său în lumea cealaltă. Apoi muri și el, iar fiii lui primiră, tot la câte patru-cinci zile, pățaniile lui Dindurman și ale bunicului lor, iar fiii fiilor lui și fiii fiilor fiilor lui primiră tot mai multe piei de ren, pe care erau așternute pățaniile a tot mai mulți regi, și mai mulți, și mai mulți, iar după ce puterea poporului lor se înmuie, că prea mulți dintre ei trebuiau să scrie, plecară scribi din aceia peste tot în lume, scriind, scriind, scriind și mai multe pățanii despre tot mai mulți oameni care, de acum, nici nu mai erau regi, scriind, scriind, scriind și cărând dintr-o parte în alta a lumii căruțe și sănii întregi pline cu piei de ren, de vită și de oaie – piei de care, nu pot să știu de ce, nu a auzit mai nimeni în afara cătorva.

Nici chiar Suddhodana, cu care ne-am început istorisirea, n-a reținut din toată povestea asta

decât palatul de gheață în care suferința și tristețea n-au pătruns nicicând, palatul în care a trăit fericit prințul și apoi regele Dindurman, cel care a cârmuit pentru că supușii îi credeau stirpea nemuritoare.

Proștii! Habar n-aveau ei că Dindurman al lor a murit fără să-și dea seama ce i se întâmplă. x

Scriitorul și pescarul

Sebastian A. Corn șadar, era seară pe Dunăre când am aflat povestea lui Anatolie, starețul peștilor de lângă Capidava, și a lui Romulus Bărbulescu, scriitorul. Nu știu dacă am aflat-o înainte sau după ce am făcut poza de mai sus, dar cam asta era ora zilei. Era cald, stăteam pe puntea unui bac, Haralambina se afla în cealaltă parte a insulei (se juca de-a sniperai pe lângă telescop, printre stâncile alea mărunte), iar noi beam un vin alb, rece ca gheața, dintr-o sticlă brumată, care scotea abur de înghețată ce era. Așteptam țânțarii și ne înfofoliserăm în cârpe, care cum putuse.

— Sărbătorim ceva? am întrebat-o pe M, fata roșcată și cu pistrui care adusese vinul.

— Ce sărbătoare, bem în amintirea domnului Anania, știi ce mult îl plăcea vinul ăsta?

Uitasem de promisiune - vreau să spun că stabilisem să bem vinul cu pricina la ceremonia de incinerare a lui George Anania, cu câteva luni în urmă, numai că eu, unul, uitasem ce promisiuni făcusem, că ăsta mi-e obiceiul, fir-ar să fie. Vinul era dulce, semn că domnul Anania nu se omora cu băutura, iar locul era frumos, ales special: cică aici îi plăcea domnului Anania să stea seara, să se bucure de apus și de liniște.

În spate era insula toată, acoperită cu pădurea aceea aproape tropicală, cu liane și copaci răsușiți: dincolo de ea, pe mal, se ghiceau ruinele cetății Capidava, iar dacă te gândeai mai mult, îți aminteai de legendele arheologilor de la aceeași Capidava – cică, pe vremuri, venea un drum aici tocmai de la Sarmizegetusa Regia, dar eu n-am crezut niciodată în legenda asta.

Îmi plăcea doar s-o aduc în vorbă, ca să adaug sare și piper conversațiilor.

Ne-am apucat să discutăm de una-alta, ne-am gândit că ce păcat că George Anania și Romulus Bărbulescu nu sunt înmormântați în același loc, să fie unul lângă altul după câte cărți au scris împreună. Pe urmă cineva a zis că se pare că și domnul Bărbulescu are urna depusă la Vitan Bărzești (cică și el fusese incinerat), așa că, vezi bine, soarta potrivește lucrurile până la urmă, drept care M. ne-a spus povestea pe care v-o spun și eu vouă acum.

Domnul Bărbulescu n-a fost doar scriitor, ci și actor – a jucat la Teatrul „Ion Vasilescu”, dacă nu mă înșel, și a mai jucat și în filmul „Toate pânzele sus!” Era un ins înalt și slab, cu nas mare și glas profund, avea părul creț și nu-l încurcai cu una, cu două. Pe cât era de cuminte George Anania, pe atât de pus pe arțag părea Romulus Bărbulescu, dar, ce să zic, nu se dădea la omdecâtcu motiv, poate că i se trăgea de la faptul că se născuse departe de pavajul marilor orașe – cică era de fel din Bulina.

Fiind din Bulina, domnului Bărbulescu îi plăcea să dea la pește, așa că venea cu drag pe

insulă, la Capidava, Atlantykrón, după cum i se spune printre *connoisseurs*, mda... Mă rog, nu venea pe insulă doar ca să pescuiască – mai înmâna el și niscaiva premii literare învățăceilor, după ce George Anania, tăcut și cumișel precum un școlar silitor, citise pogoanele de hărții scribăluite în fel și chip, le adnotase, le clasificase și mai și înscrisese, pe deasupra manuscriselor (pe vremuri se scria de mână), câte un mesaj de încurajare pentru fiecare surescitat de autor.

Chestia asta din urmă, cu mesajele de încurajare adică, îl cam enerva pe Romulus Bărbulescu, așa că el se ducea la pește cât timp Anania era ocupat să-și facă temele, își vedea prietenul dimineată, îl anunța că totul e OK, îi spunea că pleacă să ia ceva votcă de pe mal, după care, hop! – în barcă, și tuleo! – pe gârlă.

Lumea îl știa pe Bărbulescu de aiurit, cică mereu trebuia să aranjezi lucrurile astfel încât omul să nu-și facă singur rău, drept care bossul Atlantykrónului, Sorin (bezmeticii îl porecliseră Repti), tocmea în fiecare an câte un lipovean ca să aibă grijă de el. În 1993 l-a tocmit pe un oarecare Anatolie, mare stareț de pești, să vadă de scriitor și să nu-l scape din ochi, că o cam lua cu barca pe șenalul navigabil, unde puteau să dea barjele și vapoarele peste el. Și așa se face că Bărbulescu și Anatolie au pescuit câteva zile împreună, în august 1993.

Anatolie, ce să zic, era lipovean ca toți lipovenii – avea barbă lungă și roșcată, creață, avea ochii albaștri, umezi, și vorbea cu accent. Era un slăbănog, știți voi – un ăla uscat, cu picioarele

goale, cu tălpile și mâinile late, zgrepțanoase, ferfenițite de funii, sfori și vâsle, cu pantaloni negri, abia ținuți de o curea roasă, lucioși; era un ațos cu piele albă, plin de riduri, bronzat atât cât îl lăsau pălăria și bluza. La oraș, ăloră de se bronzează așa, cu dungi, le zicem că seamănă cu tractoriștii, dar uite că și lipovenii se bronzează la fel.

Se spune că Anatolie al nostru era foarte tare când venea vorba de pești. Cică într-un an, după ce plouase zile în șir, lipovenii dăduseră de belea: nici plevușcă nu le mai pica. Se vărâseră cu toții prin case și blestemau potopul, căci ei sunt foarte credincioși, lată că într-o zi, însă, îi cheamă Anatolie pe baltă:

— Bă, vouă nu vă mai e foame?

— Ba da, dar ce să facem? Plouă de se înnoadă apa, ce să prindem?

— La veniți, mă, cu mine, că v-oi scoate la liman și de astă dată.

Și se urcară în lotci și o luară pe Dunăre. Ploaia - ploaie: turna de nu se mai oprea. La un moment dat, le face semn Anatolie să se oprească. Adulmecă el, se uită la nori, bagă mâna-n apă, ăia încep să-și dea coate:

— Ce pești să scoatem pe ploaia asta, Anatolle? îți bați joc de noi...

— Mă, vouă nu prea vă e foame, văd.

— Ba ne e, Anatolie, dar pe potopul ăsta se ascund toți peștii, ce te faci că nu știi...

— Io zic să mai mergem să căutăm peștii ăia, dacă tot vă e foame!

Și porniră mai departe - luară Dunărea în

vâsle. Iar îi oprește Anatolie după o vreme, Iar se-apucă să miroasă, să se uite la ploaie, să guste apa, na, de-ale lui... Tot nu era mulțumit, însă, așa că-i puse să meargă mal departe, și mai departe, tot mai departe. Ei, și ajunseră ei într-un loc ca oricare altul, pe ploaia aia care era la fel de nu știu câte zile încoace. Lipovenii se cam înfuriaseră că vâsleau ca orbeții, așa, fără să se întrevadă nimic, unii mormăiau, alții comentau de-a dreptul, ce mai tura-vura, aveau chef să-l lase baltă pe zănatecul de Anatolie.

Dar Anatolie, Iscodind locul:

— Aici, mă! la băgați, mă, plasele-n apă! ia să vă văd, mă!

Și umplură lotcile de pești, de se afundară în apă pe trei sferturi, și-avură ce mânca luni întregi, ca să vezi!

Se mai spune despre Anatolie că, într-o vară, îl luase de suflet pe unul mai nebun dintre puștanii care se strângeau pe insulă: mergea cu el la pește, îi arăta locurile de știucă, îl ducea la el acasă, îl omenea, stăteau toată ziua pe gârlă, așa, doar pentru că puștanul era cam mărunțel și-i dădea lui Anatolie senzația că era bolnav de ceva, iar Anatolie făcea chestia asta chit că el și al lui, lipovenii adică, n-aveau voie pe insulă câtă vreme se strângeau puștanii în tabără. Prin urmare, puștiul (acum e ceva specialist în rezistența materialelor și locuiește, pasămite, la Roma), puștiul, așadar, a tăcut mâlc și n-a spus nimănui nimic de escapadele lui, căci Anatolie n-avusese voie decât cu domnul Bărbulescu, și numai cu domnul Bărbulescu, și asta doar în august 1993 -

îl lua de pe insulă și-l aducea seara înapoi, cu barca plină de pește, la fix ca să înmâneze niște premii literare: Ana are mere, mama țese frumos, cerul este albastru și limpede, cosmosul este negru, iar racheta din Alpha Centauri...

În fine, așa s-a împrietenit Anatolie, starețul peștilor, cu Romulus Bărbulescu, jumătate din scriitorul Fermei Oamenilor de Piatră, pe care bine-ați face s-o citiți. Din cauza acestei *lioison dangereuse*, domnul Bărbulescu s-a trezit un fel de pescar-șef printre scriitorii ăia care chefuiau pe insulă, astfel încât, tot în august, 1993, a fost rugat să organizeze un concurs de pescuit la care să participe amărâții ăla de cetățeni.

Romulus Bărbulescu, conștiincios, s-a dat peste cap să aleagă un loc anume pe insulă, a stabilit unde să stea fiecare concurent, a organizat toată treaba și a arbitrat concursul – asta nu mai era literatură de concediu, era pescuit, frate! Ei, bine – la concurs, abia dac-a prins vreunulceva; numai niște fâțe, niște ăia mici, mai mult morți decât vii, nu știa: erau pești sau mormoloci?

— Dom'le, da era plin de pești ieri! și-a smuls domnul Bărbulescu părul din cap. Erau numai pești barosani, ieri, paicea, unde naiba s-au dus, unde s-au dus?

Dracu' știe!

— Ah, o să-l întreb pe lipovean care-i treaba, a stabilit scriitorul.

În sfârșit. Trece anul și, în vara următoare, când lumea se adunase din nou pe insulă, apar niște namile de lipoveni, noaptea, la un foc de tabără – veniseră pâș-paș.

Lăsaseră lotcile în golfulețul de lângă poiana cu corturi și se strecuraseră până la cheflii care, fiind 1994, ascultau la maxim Nirvana:

Come/ As you ore / As you *were/* As I won't you to be...

— Cine sunteți? Ce căutați aici? i-a întrebat M., făcând pe înțepata, căci v-am spus: lipovenii n-aveau voie să calce pe insulă.

— Taci din gură, fătucă! o puse la punct una din namile. Noi îl căutăm pe al bătrân. Unde e?

— Pe cine?! Care al bătrân?

— Al de-a mers la pește anul trecut cu Anatolie, Al bătrân. Unde e?

— Da cum îl cheamă, nu știți?

— Nu știm. E un om așa și-așa. Unde e, că trebuie să vorbim cu el.

Pe vremea aia nimeni nu știa de Anatolie – doar Romulus Bărbulescu și cu puștanul îl cunoșteau, dar puștanul, e/*V/s romonum sum*, își pusese fermoar la gură.

Încep discuțiile: cine dracu' era al bătrân? Da lipovenii ce treabă aveau cu el? Până la urmă, se prinde lumea că împricinatul nu putea fi decât Romulus Bărbulescu, așa că plecară după el și-l aduseră la foc, în fața namilelor.

Iar lipovenii:

— El e! Ahaaa... îți mai aduci aminte mata de Anatolie?

— Anatolie?!... nu... care Anatolie?

— Ei, Anatolie! Anatolie care ți-a arătat locul de știucă!

— Ah, Anatolie... Știu, mi-l amintesc acum, lipoveanul de anul trecut! Anatolie, da!

— Ei, uite că Anatolie a murit astă-iarnă! Dar ne-a lăsat cu limbă de moarte să așteptăm să se facă vară și, când s-o umple insula de oameni, să îndrăznim să venim aici cu lotcile (știi că „ăștia” nu ne dau voie!), să te căutăm și să-ți dăm o ciorbă de pește în amintirea lui, Acum stai jos!

Și Romulus Bărbulescu se puse jos, ce să facă, în timp ce lipovenii făcură un foc strașnic, aduseră din lotci un ceaun uriaș, în care turnară pește de toate felurile, apă din Dunăre, roșii, ardei, ceapă și verdeață (leuștean, mai ales), mai scoaseră și niște ardei usturat și niscaiva pâine proaspătă, coaptă în țeșt de nevasta lui Anatolie în casa ei cu acoperiș de tablă ruginită, cu ziduri strâmbe și coșcovite și date cu alb, cu ferești mărunte și mobilă veche, șantalie, acoperită cu așternuturi obosite, dezurzite și vechi, alea de miroseau a stepele pline de mărăcini din care veniseră lipovenii demult, demult de tot, încă din vremea Preslavului.

M., care mi-a spus povestea, crede că nevasta lui Anatolie a făcut și vreo vrajă ceva în noaptea aia înstelată, căci din ciorbă n-a mâncat doar domnul Bărbulescu, ci toată suflarea de pe Insulă, cu oficialități cu tot, pe săturatelea – și au mâncat cu toții așa, clandestin, și, din cauza asta, cu mult mai fioros de plăcut, salivând cu kilogramele, pentru că namilele de lipoveni n-aveau voie să calce pe Atlantykon – neam! – necum să pună ceaune la fiert, ca să nu-i sperie pe orășenii veniți să-și arate unii altora ce deștepți sunt ei.

Și au băut și niște votcă și s-au bucurat împreună de Anatolie, cel ce prindea, de-acum, ca

stareț ceresc, peștii cei mari din apa raiului, așteptându-i să vină la el și pe pescarii mal mici, după ce se vor fi rătăcit de lumea asta. X

NĂSCOCIREA

VALUTEI

ÎNDRĂGITE

Roberto Quaglia 6 Ian Watson ca imperios ca eu și cu iubita mea Gina să ajungem din Londra la Geneva cât mai repede posibil pentru Forumul Economic Mondial. Din nefericire, turcii, nerăbdători să facă parte din Comunitatea Europeană, deturnaseră și opriseră un tren în Tunelul Canalului Mânecii, sub mare, ca să arate cât de supărați erau din cauza faptului că încă erau separați de Europa, în timp ce Canalul în sine era așa de furtunos, încât toate porturile erau închise. Astfel că eram nevoiți să folosim metoda înceată a zborului.

Este adevărat că avioanele de pasageri pentru curse scurte zboară cu aproximativ opt sute de kilometri pe oră, dar datorită securității aeroportuare ai nevoie de nouă ore ca să te poți urca în avion. După sosirea pe London Stansted și după ce bagajele ne-au fost verificate de două ori înainte de a le putea preda – ceea ce a durat trei ore, inclusiv așteptatul la coadă –, ne-am îndreptat spre vastul complex de barăci care îmi amintea de cabinele de baie de pe, să spunem, plaja Deauville din secolul al nouăsprezecelea. Acolo, după și mai multă așteptare la rând, în intimitatea monitorizată de CCTV¹ ne-am făcut clismele

¹ Closed Circuit Television - Televiziune cu Circuit închis (în lb. engleză, în original)

(rămânând așezați o oră pe vasul de toaletă care ne analiza dejecțiile) în cazul în care eram Al-Qaeda cu explozibili plastici în intestine (maniacii încercaseră odată acea șmecherie, în Australia) și ne-am dat la schimb hainele pentru haine de zbor din hârtie reciclabilă; hainele noastre aveau să călătorească separat – reducerile de la Ryanair percepeau doar 30 de euro, în plus pentru acest serviciu.

Gina apăru din baraca el pentru clismă părând satisfăcută. Deoarece toate femeile au un tub suplimentar unde pot ascunde lucruri, femeile trebuie să introducă un vibrator cu detector pe care Ryanair îl oferă la prețuri de 30 sau 40 de euro, depinzând de faptul dacă vibratorul doar detectează în timp ce umple spațiul sau dacă are și o funcție de vibrator. Al-Qaeda a folosit o bombă-uter ca să distrugă un 747 sud-coreean și nu aveau să reușească și a doua oară! Gina radia; nu mă așteptasem la ceva mai puțin de la iubita mea. Și bărbații homosexuali au cerut vibratoare, determinând Alianța Homosexualilor să dea în judecată proprietarii aeroportului pe baza legii împotriva discriminării, dar aeroporturile au câștigat. Vibratoarele detector făceau parte din Războiul împotriva Terorismului, nu erau distracții de agrement. Desigur că fetele minore, măicuțele și prințesele erau scutite, de fapt oricine oferea un certificat valid de virginitate avea să fie autentificat de o sondă specială în cabina pentru clismă.

— Ce fel de femeie cu capul pe umeri care nu mai este virgină, întrebă Iubita mea, ar vrea să fie scutită de un vibrator?

Chiar așa.

Am uitat să menționez mâncarea cu bariu², înlocuitorul alunelor din timpul zborului, pe care trebuia să le înghițim cu jumătate de oră înainte să ajungem la poarta cu raze X. Chiar atunci când ne așezam la coadă pentru acea poartă un anunț de securitate important se auzi din difuzoare. Al-Qaeda din Mongolia Interioară, mâniaasă pe suveranitatea chineză asupra musulmanilor, a folosit pentru prima dată o bombăscrot pentru a distruge un avion.

— Folosesc un eufemism, i-am spus Ginei.

— Cine, Al-Qaeda? Eufemismul nu este un instrument muzical?

— Nu, acela este un eufonlu³. Voiam să spun cășpicherul vorbește eufemistic. O bombă-scrot este o bombabilă. Amândouă bilele, probabil. Un voluntar sinucigaș a acceptat ca testiculele sale să fie înlocuite de mini-grenade, probabil unele puternice din Armata Americană, furate sau cumpărate. Desigur că devotatul castrat crede că o să aibă bilele refăcute în Paradis de către A.

— Nu spune numele! Oricine ar putea să asculte!

Gina era înțeleaptă. Începută acum câțiva ani în Malaysia, mișcarea împiedicării folosirii de către non-musulmani a numelui musulman al lui Dumnezeu avea ramificații lungi.

— Bilele refăcute de ll-h, am spus eu.

Gina încuviință.

— De către A-a*, aprobă ea.

— Datorită noii securități înăsprite, continuă difuzoarele, toți cei de sex masculin cu vârsta de peste treisprezece ani sunt rugați să demonstreze în fața CCTV în cabinele de schimbat haine funcționalitatea aparatului lor reproducător înainte de a se îmbarca în vreun zbor. Hardware-ul și software-ul necesar pentru Identificarea erecției și ejaculării este implementat chiar acum.

— O să îmi pierd locul la rând! Până mă întorc o să am nevoie de o altă masă cu bariu.

— În țara mea nobilă - înainte ca frumoasa Italie să devină efectiv țară - castrații excitați erau încă capabili să facă sex și să ejaculeze, declară Gina în mod patriot. Cel puțin potrivit lui Anne Rice, adăugă ea, deoarece Gina era foarte învățată.

— O mare parte din spermă, am explicat eu, provine din sacii seminali și din prostată, nu din bile, deși presupun că sacii și prostata ar putea să se simtă descurajate de lipsa bilelor. Dar ce faci cu pasagerii de sex masculin de peste șaptezeci sau optzeci de ani care nu au erecții de obicei?

— Doar dacă nu sunt Picasso. Această nouă metodă de securitate nu este gândită în mod rațional. Al-Qaeda ar putea să folosească băieți sinucigași minori.

— Nu, pentru că băieții nu pot deflora virginele în Paradis. Presupun că software-ul conține pornografie dură pentru ca pasagerii să ejaculeze repede, dar chiar și așa... ce pierdere de timp!

— Și de spermă, J, zise ea înainte de a zâmbi.

Bărbați care bombăneau părăseau deja coada, aducându-ne astfel mai aproape de poartă și de ochii securității.

— Hei amice, nu ai auzit anunțul? zise un bărbat în uniformă, făcându-mi semn să plec.

Element chimic cu simbolul Ba și numărul atomic 56. fiind un metal alcalino-pământos (n. tr.).

Instrument muzical de suflat din alamă, folosit în fanfară, cu registru corespunzător vocii de bariton (n.tr.).

— Trebuie să ajungem la Geneva! declară Gina. Viitorul financiar al lumii depinde de noi!

Cu rapiditate ea a îngenunchat și mi-a coborât fermoarul, mi-a scos afară mădularul și mi l-a supt în modul ei cel mai special, vibrând fericită în tot acest timp. Foarte curând inevitabilul avu loc; astfel că Gina scuipă în palmă și îi arată omului de la securitate ADN-ul meu în tot ambalajul lui alb și umed.

— Scanează asta, zise ea. *Quod erat demonstrandum. Senatus Populusque* Romonus4. Iubitul meu funcționează normal.

— Hai repede, spuse omul de la securitate.

Nu am menționat aglomerarea suplimentară a terminalului cauzată de cațiva zeci de protestatari britanici care ocupau locul, întremându-se cu o dietă pe bază de cheeseburgeri și apă plată de la MacDonald's, având în vedere că acei tineri nu stăteau la coadă (în afară de MacDonald's). Protestatarii se angajaseră să mârșăluiască pe uscat spre locurile protestelor economice, împreună cu corcitură în lesă și să nu folosească avioanele.

În avion eu și cu Gina am vorbit despre magiconomie, repetând argumentele care aveau să ne îmbogățească pe noi și totodată lumea întreagă.

Majoritatea banilor sunt în totalitate imaginari, fiind formați din electroni în calculatoare, dar tot trebuie să fie susținuți de ceva care se consideră a fi real, deși există diferite definiții ale realității. Creditele ipotecare toxice oferite oamenilor săraci pentru cumpărarea caselor din suburbii au fost adunate la un loc pentru a produce derivate pline de farmec, dar acest sistem a dat greș din cauza lipsei de încredere. Încrederea este *Importantă*. Există chiar și o organizație numită *Carbon Trust*. Trebuie să te încrezi când îți spune că este nociv carbonul și că occidentalii au o amprentă de carbon prea mare – ceea ce mă face întotdeauna să îmi imaginez o plimbare printr-o pădure după ce un incendiu a ars toți copacii. Prin carbon se referă de fapt la *bioxid* de carbon, dar cuvântul singular carbon este mai energic; astfel că oamenii s-au enervat foarte tare pe carbon în sine, deși carbonul ocupă aproape 20 la sută din corpul uman; ceea ce este ca o demonizare a propriului picior.

— Acum, zise Gina, aceste proiecte de comerț cu emisii permit celor care poluează să cumpere de la nepoluanți autorizații pentru emiterea de carbon. Astfel că un sat din Amazonia care nu poluează, cu excepția a puțin fum de la focurile de gătit, face rost de o autorizație de poluare pe care satul o vinde apoi unei fabrici murdare din Rio de

Janeiro. Așadar toate comunitățile cu poluare minimă de pe Terra au valoare monetară în *potențialul* lor de poluare. Licențele de poluare din Amazonia pot fi adunate ca suport pentru împrumuturi.

— Oferind un nouânțeles expresiei bani murdari. Desigur că datorită noului lor venit satele vor putea să cumpere multe jeepuri...

Adeseori mintea Ginei mă excită la fel de mult ca și corpul ei, astfel că acum deveneam excitat din nou în pantalonii mei din hârtie.

Iubita mea îmi observă necazul și continuă tachinându-mă;

— Odată banii au fost opusul religiei, ca martor fiind Iisus răsturnând mesele cămătari

4 Ceea ce era de demonstrat. Senatul și poporul roman (în Ib. latină, în original) (n.tr.).

lor. Nu mă refer la Banca Vaticanului! În ziua de azi multă lume își dă seama că religia nu este reală, ceea ce îi face *realiști* religioși. În ceea ce privește credința absolută, oamenii se concentrează asupra banilor.

— Grăbește-te, am spus eu, încordându-mă, sau o să stric pantalonii de la Ryanair!

— Ei bine, evenimentele recente au distrus așa-zisele teorii științifice ale economiștilor, astfel că în viitor doar teologii sau magicienii vor predica noua Biblie a Magiconomiei. Băncile vor fi culte diferite ale marii biserici a banilor. O să ai Biserica Evreiască a lui Goldman-Sachs. Biserica Luterană a lui Credit Suisse, Biserica Catolică a lui Santander și așa mai departe. Banii din contul tău nu există cu adevărat, așadar trebuie să fie

creați prin rugăciune...

Din fericire pentru integritatea pantalonilor mei din hârtie, Gina fu întreruptă de un pasager de cealaltă parte a culoarului, un individ musculos, neîngrijit și negricios. Costumul lui din hârtiearăta ca unul Armâni de la Ryanair.

— Scus/², zise această persoană, eu lucrez pentru mafie.

— Care mafie anume? m-am interesat eu politicos.

— Toate mafiele.

— Deci care este problema ta, Signor Mammasantissima³? pentru că am dedus că este sicilian.

— Ea spune ca banii mei nu există! Lo verită⁴ este că banii întregii lumi există acum doar *graz*/⁵ nouă, mafiei. Noi salvăm băncile! Banii noștri sunt susținuți de cocaină și heroină de clasa superioară, care este reală.

Terminând de vorbit, expiră în mod agresiv cantități generoase de bioxid de carbon de parcă ar fi avut o autorizație personală; poate că avea.

După care se uită lung la conturul hârtiei ridicate în sus a începutului meu de erecție.

— Continuă să vorbești în felul acesta în Geneva și s-ar putea să *o pierzi*, amenință el sumbru, deși nu eu, ci Gina vorbise.

2Î mi cer scuze (în lb. italiană, în original) (n. ir.).

3 Srice persoană într-o poziție importantă într-o

4o rganizație, dar în mod special în mafia siciliană și Camorra napolclană (în lb. italiană, în original) (n. tr.). Adevărul (în lb. italiană, în original) (n. Ir.).

5* Mulțumită; Datorită (în lb. italiană. în original) (n. tr.).

Poate că mafiotul intuise ce fel de pierdere ar fi înspăimântat-o cel mai tare pe iubita mea.

— Dar stimată Don, am spus eu pe cât de nepăsător am putut, ce vă face să credeți că mergem la Geneva ca să vorbim despre ceva?

— De ce altceva să mergi la Geneva în timpul Forumului Economic Mondial? Ca să întorci ceasurile cu cuc? Ascultă, eu am să mă lupt pentru susținerea de acum încolo a tuturor banilor cu cocaină și heroină. O mare parte din dolarii americani sunt deja testați pozitiv pentru cocaină. După care o să creștem oferta de zece ori.

În scurt timp ne aflam la Geneva. După ce ne-am schimbat în hainele noastre într-unele din multele cabine din jurul sălii de tip carusel, ne-am cărat gențile recuperate în aglomerata Elveție. Datorită Forumului Economic, sute de mii sau milioane de protestatari se aflau probabil în Geneva, chiar și afară pe Aeroportul Cointreau, făcându-și loc la Sosiri. Lese lungi șerpuiau ca acele puzzle-uri din cărțile pentru copii: care câine aparținea cărui protestatar? În cele din urmă am reușit să consultăm biroul de Informații Turistice, sfârșindu-se cu alegerea noastră a hotelului de 3 stele Diplomat care se potrivea bugetului nostru, având în vedere că deja cheltuisem o mică avere pe transformarea în marcă înregistrată a numelor... nu am să spun încă a ce... De asemenea, puteam să dăm peste niște diplomați într-un hotel Diplomat, pe care îi puteam influența, în holul hotelului sau la micul dejun.

Călătoria noastră de patru kilometri cu taxiul dură mai mult de o oră mulțumită grupurilor de

protestatari, iar hotelul se dovedi a fi foarte clasic (și prin urmare fără diplomați), deși, pentru a compensa, personalul era peste măsură de politicos. Și ce era cel mai bine, Don Gino nu împărțea hotelul cu noi și nu putea ști pe care l-am ales. Această zonă veche din Geneva era austeră – case înalte din piatră de culoare gri de o parte și de alta a străzilor pietruite –, dar din lacul vizibil de la fereastra noastră de la etajul cinci țâșnea o fântână orgasmică foarte înaltă. Eu și cu Gina am sărbătorit sosirea noastră în mod corespunzător, după care am luat un taxi îndreptându-ne încet spre Palatul Națiunilor, în ale cărui grădini cutreierau grupuri de protestatari, mulți cântând la flaut, țipând la păunii din apropiere la care multe corcitură lătrau, luând ca o insultă economică parada ostentativă a penajului opulent al cozii.

Trimisesem în prealabil prin fax propunerea noastră Forumului Economic Mondial: iar la înregistrare am descoperit că în dimineața imediat următoare vom putea să explicăm planul nostru general sesiunii plenare pentru zece minute, ce puteau fi prelungite dacă delegații erau entuziasmați. Eu și cu Gina eram deja cunoscuți ca autorii cărții „Totul Virtual”, discutând lucruri ca de exemplu cărbunele virtual (pe care o altă țară îl excavează pentru ca tu să îl poți arde), carbonul virtual (bioxid, pe care o altă țară îl toarnă în aer în timp ce produce ursuleți de pluș și magneți pentru frigider pe care tu o să fii importți) și apa virtuală, îmbuteliată și transportată din izvoarele limpezi precum cleștarul ale Noii

Zeelande tocmai în Scoția și din izvoarele limpezi precum cleștarul ale Scoției tocmai în Noua Zeelandă. Mai important era faptul că iubita mea reprezenta Serenisima Republică San Marino. Doi dintre unchii Ginei se întâmplau să fie în prezent cei doi Căpitani-Regenți la putere ai acestei vechi republici constituționale suverane supraviețuitoare a lumii, slab populate și așa de bogată încât nu are datorii la nivel național: acesta fiind motivul pentru care a primit o poziție atât de ridicată în ordinea propunerilor.

Însăși Gina era din apropiata Rimini, iar unchii ei îngăduitori i-au oferit statutul de purtătoare de cuvânt drept cadou de ziua ei, având în vedere că rezultatul Forumului nu conta nici cât vântul tras de o vrabie pentru prospera Republică Serenă.

În timpul călătoriei foarte greoaie cu taxiul înapoi spre hotel după înregistrare, am trecut încet exact pe lângă acel mafiot pe Bulevardul Oarecare. Purtând un costum din mătase albastru strălucitor și înconjurat de pui de hienă ce scheunau, Gino era asaltat cu slogane de o protestatară blondă, căreia este posibil să-i fi făcut o propunere, fiind inspirat de tricoul ei cu piept mare ce proclama *Ocupați Twin Peaks! Linșați Bancherii!* Puteam oare destabiliza poziția lui Don Gino și mai mult? Scoțând capul afară pe geamul taxiului am strigat:

— Are cocaină în pantaloni!

Protestatara introduse cu promptitudine o mână adânc în buzunarul pantalonilor lui Gino, iar

el începu să danseze *tarantella*⁶ sa nativă strigând ca tirolezii în cinstea Alpilor.

Dezbaterile conferinței au fost pornite de Dragoș (pronunțat *Drogosh*) Ætherius Magorlus, un personaj cu o statură de pitic cu multă carismă stabilit în Zürich, câștigătorul noului Premiu Nobel pentru magiconomie, ce înlocuiește demodatul Premiu Nobel pentru vechea știință a economiei. Născut român dintr-o mamă de naționalitate daneză, este cunoscut de către oameni ou *foit* și cu numele român și cu grafemul Æ ca Dragosh (scris Dragoș) Ætherius, dar de către majoritatea persoanelor pentru simplitate ca Dr. Pronunțat Doctor) Magorius.

La început elev al cercetătorului științific al haosului, Florin Munteanu, Magorius s-a îmbogățit reinventându-se ca arhitect esoteric geomantic de Feng Shul. Miliardari chinezi ai Noii Ere au comandat palate de la el. Cât timp a fost în Hong Kong, s-a îndrăgostit de un economist coreean, care l-a inițiat printre altele în știința sa în perioada când economia era încă privită ca știință. Aflându-se pe culmea științei și misticismului, Magorius a simțit nevoia de inovații în acest domeniu. Cât de absurd că știința economiei trebuia să se agațe de conceptele mecanice Newtoniene în Era Cuantică.

Mai întâi a încercat să combine știința economiei cu Feng Shui, dar era greu să produci bani în concordanță cu Cele Cinci Elemente sau Cele Cinci Forțe. Dar Magorius a devenit foarte

⁶D ans popular italian executat într-un ritm uoi, cu acompaniament de chitară, tamburină sau castaniete, (în lb. italiană, în original) (n. tr.)

conștient de natura metafizicii cuantice a banilor, la care economiștii tradiționali au fost mereu orbi. Banii moderni erau ca pisica lui Schroedinger, existând și neexistând în același timp. Existau doar atâta timp cât oamenii credeau că există, cu condiția ca doar un număr foarte limitat de persoane să încerce să îi observe. De îndată ce o masă de oameni încerca să își scoată toți banii din bancă în același timp, banii ar deveni brusc inexistenți. Acest lucru l-a împins în mod inevitabil pe Magorius spre dezvoltarea magiconomiei.

— Doamnelor și domnilor, încep piticul Magorius, urcat pe o cutie ca să poată vedea peste tribună, dacă mi-ar fi spus cineva acum zece ani că mă voi afla astăzi aici, deschizând o conferință pentru determinarea metodei de refacere a banilor prin intermediul magiei, aș fi spus: vă bateți joc de mine. Dar iată-ne aici!

Ei bine, ce putea să facă? Să poarte picioroange?

— Catastrofa ne-a schimbat viețile, ceea ce necesită o nouă paradigmă. Acum suntem cu toții conștienți de natura metafizică a banilor, care nu mai sunt reali dacă ne pierdem credința și insistăm cu toții să îi observăm simultan.

— Adevărata problemă a crizei economice este *dispariția credinței*. Nu este prima dată când se întâmplă așa ceva. Când lumea nu avea nevoie de credință în Dumnezeu, deoarece Dumnezeu era esența realității – prin urmare toți credeau, dar nimeni nu știa că credeau. Când unanimitatea credinței încetă datorită călătoriilor din și spre locuri de credință diferite, deveni clar că

încrederea era o opțiune, nu ceva inevitabil, credincioșii devenind astfel conștienți că aveau încredere.

— Acum același lucru s-a întâmplat și cu banii. Întotdeauna ne-am încrezut în bani fără să știm că credem. Când această credință s-a prăbușit, banii pur și simplu au dispărut. Acum că avem nevoie de bani mai mult decât avem nevoie de Dumnezeu...

O mormăială zgomotoasă și incomodă se răspândește prin congregație, adică, audiență.

— ... Acum că avem nevoie de bani aproape la fel de mult pe cât avem nevoie de Dumnezeu, nu avem altă alegere în afara oficializării credinței noastre în Bani ca act de credință și stabilirea tuturor liturgiilor necesare...

Am încetat să mai fiu atent, deoarece Glna spusese deja toate astea în Ryanair, dar mi-am ciulit urechile când Magorius propuse:

— Avem nevoie de o narațiune estetică practică, logică și convingătoare care să întruchipeze credința noastră, o narațiune care ne spune pentru ce există banii noștri Imaginari. Avem nevoie de un set de lucruri real-Imaginare tari ca piatra cu care să ne susținem noii bani imaginari.

Lucruri inexistente ton ca piatra... Am început să transpir de emoție și i-am strâns mâna Ginel.

— Iar acesta, trase concluzia Magorius, este motivul pentru care ne aflăm aici: să discutăm noile sisteme propuse și să votăm unul dintre ele.

Un ajutorai lui Magorius sări în picioare ca să îi mulțumească „strălucitului Dragoș Ætherius”, adăugând:

— Cu modestie Maestrul nici măcar nu a menționat descoperirea sa că datoria – și anume, credința în valoarea banilor – a precedat banii în sine. Debitul și creditul au precedat sistemul monetar și valuta! Pe primul loc credința, pe al doilea loc banii în mână! Chiar și sumerienii...

Probabil că ar fi spus mai mult, dar o altă persoană, îmbrăcată într-o burqa” islamică ce acoperea tot corpul lăsând doar un spațiu pentru ochi, sări în picioare, dând la o parte veșmântul ca să scoată la iveală părul blond și tricoul cu vârfurile gemene ale femeii protestatare care îl asaltase pe Gino sau viceversa.

— Asta este pur și simplu *diafani* țipă ea. De cum începea *războiul*, soldații aveau nevoie de bani ca să plătească să se culce cu prostituate. Economistul David Graeber a dovedit că guvernul se *bozează* pe datoriile cauzate în mare parte de cheltuielile militare, valorificate în bancnote. Nicio țară cu o nenorocită de armată uriașă nu poate să dea faliment. De aceea Amerika⁷ luptă în al naibii de multe războaie. Bancnotele sprijinite de cadavre al naibii de reale reprezintă o nenorocita de necrofinanță! Cadavrele rămân reale pentru mine chiar și ca niște nenorocite de oase!

Ups... deși din nou aceasta era o promisiune de bun augur pentru planul nostru, cu condiția ca nimeni să nu pună 2 + zâmpreună. Câțiva paznici ajunseră cu rapiditate la falsa Ministră Islamică a Finanțelor, luând-o de acolo și salvând-o astfel de

71 ,1 Veșmânt purtai de femeile musulmane, acoperindu-le corpul în totalitate, acestea putând să respire și să vadă doar prin intermediul unui văl mai subțire care le acoperă fața. (n. lr.)

furia lui Don Gino care era ocupat cu escaladarea rândurilor de scaune și a ocupanților lor.

Deoarece Statele Unite datorau al naibii de mulți bani, delegatul lor și-a prezentat primul metoda. El a propus *litigiul giobol*. Fiecare locuitor străin al lumii era un potențial suspect în crima conspirației teroriste financiare împotriva intereselor SUA. Prin urmare să fie *acționări în judecată* în loc de război. Guvernul american urma să dea în judecată toți cei 6,75 miliarde de cetățeni străini de pe Terra. Forțele armate ale Americii aveau să fie recalificate ca avocați de către toți avocații americani care își făceau reclamă în momentul de față pe cutiile de pizza pentru victimele traumelor psihice cauzate de supermarketurile cu culoare extraordinar de înguste, de mesele de la restaurant ce conțin un presupus păr pubian al unui șobolan, de toaletele cu palete de culoare neliniștitoare. Toți acei cetățeni străini aveau să primească Împrumuturi cu o rată ridicată a dobânzii ca să plătească noile Forțe Legale ale Statelor Unite ca să îl apere pe acei cetățeni străini împotriva extrădării și predării spre închisorile americane. Dobânda acumulată avea să furnizeze noi lichidități în cantități uriașe sprijinite de principiul sacru al *libertății* în care oamenii trebuie să aibă *încredere*.

Delegata Islandei, Freya Freyadaughter, se ridică mantoasă.

— Vorbind din perspectiva unui cercetător al economiei anarhiste, vorbi ea, 6,75 miliarde de oameni nu ar putea încăpea *nici chiar* în

închisorile *Amerikone*, deci cel vinovați trebuie să rămână în libertate, ca potențiali prizonieri.

rtografiere satirică alternativ a, o rusificare a numelui Statelor Unite ale Americii. (n.tr.)

Feriți-vă de libertatea falsă, ca libertatea de a *nu* fi în închisoare în Amerika! Adevărata libertate este anarhia definită de prințul Kropotkin¹²: în absența banilor lăsați fiecare persoană se *ofere* în mod liber bunuri și servicii și să primească în schimb bunuri și servicii în mod liber.

Acesta era un concept prea ofensator pentru aproape toată lumea.

— Întoarce-te la ghețarul tău! răcni Don Gino.

Locul al doilea aparținea pe bună dreptate delegatului Chinei, Sun Choi-Sum, deoarece chinezii dețineau cele mai multe obligațiuni de trezorerie din SUA.

— Fiind cea mai veche civilizație de pe Terra, declară Sun Choi-Sum, avem o istorie glorioasă în ceea ce priveștesustținerea masei monetare. În Antichitate foloseam deja bani din hârtie, dat fiind că noi am Inventat hârtia. Iar astăzi scoatem castane americane din foc prin noua propunere de sclavie, și anume ca 250 de milioane de americani cu datorii să devină sclavii Chinei, putând fi adunați și oferți la schimb la bursele de valori din Shanghai și Shenzhen. De exemplu, populația orașului Cincinnati ce include proprietatea asupra populării formează un pachet, cel al orașului Memphis este altul. Propunerea exclude rezidenții de etnie chineză din SUA care sunt necesari pentru administrarea proiectului. Scoatem în evidență că autorii constituției Americii au

favorizat sclavia.

Delegatul SUA sări în picioare roșu la față, dar se prăbuși imediat datorită unui posibil atac de cord sau al unui atac cerebral.

Magorius se urcă repede pe cutia lui.

— Avem nevoie de doctori! strigă piticul. Această conferință va lua o pauză până după prânzul cu bufet gourmet pe care îi vom lua devreme.

În mod surprinzător, prima persoană de care eu și cu Gina ne-am lovit în sala de banchet aglomerată din apropiere a fost protestatara Twin Peaks; în mod evident scăpase expulzării din Palatul Națiunilor.

— Cum este posibil să apari de atât de multe ori? m-aminteresat eu.

— Eu sunt Nouăzeci și Nouă, zise ea.

Am presupus că asta se referea la mărimea bustului până când ea clarifică:

— Eu reprezint 99 la sută din oamenii de pe această planetă. Așa că, din punct de vedere statistic este logic că o să apar frecvent.

Am observat că obținuse un ecuson pentru delegați identificând-o ca Tuvo/u13.

— Țara aceea este complet sub apă, i-am atras eu atenția.

— Așa că nimeni altcineva nu a luat ecusonul.

— Corect. Din pură curiozitate, 99, ai o soluție protestatară pentru această criză, în afară de a ocupa toate locurile?

Am crezut că va striga câteva lozinci, dar 99 m-a surprins exclamând:

— Personal mă gândesc la electricitate din

surse regenerabile nepoluante - soarele și vântul, valurile și marea! Noua monedă s-ar numi Lectro. Un lectro ar reprezenta un kilowatt-oră de electricitate. Lectro ar fi imun în fața inflației deoarece consumul de electricitate este în general foarte stabil peste tot în lume și crește treptat pe măsură ce crește populația. Desigur că nu putem lăsa țările să construiască sute de centrale nucleare care să le mărească bogăția energetică în mod necinstit, rezultând într-un surplus inutil care trebuie eliberat în spațiul cosmic sub forma razelor de microunde, sau altfel extraterestrii din apropiere ar putea să se alarmeze. Toți electronii produși trebuie să fie naturali, din soare, mare și vânt. Ce crezi?

— Sună, spuse Gina, foarte ecologic, dar eu cred că toți electronii sunt naturali. Și ar fi o mulțime de panouri solare, centrale eoliene și centrale mareomotrice peste tot. Ce ar urma să mâncăm?

— Eu recomand foie ravioli cu sos de trufe, recomandă nimeni altul decât Don Gino, care se strecurase ținând în mână o farfurie supraîncărcată pe care o răsturnă pe tricoul lui 99.

— Vai, ficat! țipă ea ascutit. Este făcut prin torturareaștelor obeze!

Și își smulse în mod prompt tricoul pângărit și sutienul pătat, scoțând la iveală...

— Mamma mia! exclamă mafiotul mammasantissima.

Dar înainte ca Gino să poată asalta vârfurile

2 Piotr Alexeevici Kropotkin (1842 - 1921),

anarhist rus, reprezentant al mișcării anarhosindicalist (n.tr.).

13 Țară insulară în Polinezia, situată în partea centralxestică a Oceanului Pacific, la jumătatea distanței dintre Hawaii și Australia (n.tr.).

gemene într-o manieră pavloviană, ajutorul lui Magorius se interpușe, așezând pe podea o scară pliantă practică cu trei trepte de la Ikea (din lemn de fag) pe care să se urce stăpânul său – cum altfel putea un pitic să discute cu invitații de la o recepție pe picior de egalitate? Magorius se urcă, cu o stridie în fiecare mână, lăsă să îi alunece pe gât conținutul moale, apoi puse cochiliile goale peste sfârcurile lui 99.

— Universul, proclamă Magorius, este dualist în mod simetric din punctul meu de vedere, similar cu pieptul acestei domnișoare. Astfel că o singură valută ar putea să fie destinată eșecului. S-or *putea* să ai nevoie de cel puțin două valute, așa cum ai nevoie și de cel puțin două partide într-un sistem politic. De aceea toate dictaturile din istorie au dat greș – nu au *înglobat* în mod coerent natura dualistă a realității, iar inevitabila opoziție care apare într-un anumit moment întotdeauna scapă de sub control, conducând spre o catastrofă.

Magorius strigă:

— Treizeci de minute până ne reîntunim, coborî de pe înălțimile oferite de Ikea și se îndreaptă înapoi spre bufet, precedat de ajutor și de scara pliantă.

Gino intră imediat în vorbă cu un delegat din Burma și am auzit:

— Țările mici din lumea a treia trebuie să facă

obligatorie dependența de pastile, ca să putem păstra cocaina pentru...

Înapoi la întrunire, delegatul din Chile – unde Extrem de Marele Telescop Interferometru descoperă obiecte cerești extrem de îndepărtate de patru miliarde de ori mai vagi decât poate vedea ochiul uman – veni cu propunerea de a susține banii cu galaxiile îndepărtate.

— *Primero*, nimeni nu poate vedea vreodată aceste obiecte prin vreunul dintre telescoapele noastre individuale, deși calculatoarele noastre produc fotografii ale lor în mod interferometric. *Segundo*, asta este cum arătau acele galaxii cu 10 miliarde de ani în urmă, prin urmare nu mai există aceleași obiecte. Deoarece CÂNTI-ul nostru descoperă în mod continuu noi galaxii acum inexistente fiecare conținând miliarde de stele valoroase ce pot fi calculate...

Etcetera, etcetera...

Acum venea rândul iubitei mele, cu fața ei încântătoare și persuasivă, să expună frumoasa metafizică pe care am conceput-o pentru susținerea unei noi ordini mondiale a banilor.

— *Mesdames et Messieurs, meine Damen und Herren*, începu ea. Eu propun să crcăm noi bani imaginari mai buni prin susținerea cu *specii dispărute*. Ar trebui să oferim valoare speciilor dispărute, care sunt într-un fel foarte special imagine, pentru că prin definiție încă nu am văzut un exemplar în viață al unei creaturi dispărute.

— Dar fosilele? o apostrofă Gino. Mă refer la presupusele fosile peste care filmele pun corpuri

realizate prin grafică computerizată.

Gina nu a fost perturbată.

— Da, chiar așa! Așa cum a spus deja Marele Magorius, adevărata problemă a crizei economice este dispariția cred/nțe/. Dumnezeu a pus în pietre fosile reale ale speciilor imaginare dispărute și totodată plauzibile din punct de vedere logic ca să pună la încercare credința și ca să întărească credința.

Ginaâșiîndreptă privirea spre delegații americani ce radiau de bucurie, toți fiind creaționiști.

— Credința nu are nevoie de dovezi. Credința este opusul dovezii. Dacă Dumnezeu nu ar fi pus fosile în pietre, Noe probabil că ar fi fost nevoit să accepte dinozauri adevărați la bordul Arcei, ducând astfel la scufundarea ei. Dar important este că *fără fosile* oamenii de știință probabil că ar fi *demonstrat* existența lui Dumnezeu și prin urmare cred/ntcân Dumnezeu nu ar fi fost necesară. Este foarte bine să te încrezi în specii dispărute imaginate de Dumnezeu și în consecință toți se vor încrede în banii susținuți de acele creaturi.

Mii dintre ele al căror nume le-am prevăzut deja ca mărci înregistrate și pe care puteam astfel să le brevetăm...

— Ca să imagineze toți acei dinozauri monstruoși, țipă vocea lui 99 din spatele sălii, Dumnezeu probabil că are o imaginație lugubră!

— Poate că făcea beta-testing pentru viitorii diavoli din Iad? ripostă Gina, pe când paznicii o scoaseră din nou afară pe 99, acum îmbrăcată

într-o manieră similară cu a lui Ghandhi într-o faţă de masă din în de la bufet. Cum putem decide care specie dispărută este mai acceptabilă? Fiindcă nu toate creaturile au aceeaşi valoare, aşa cum nici bronzul şi aurul nu au aceeaşi valoare. Se poate face un proces de canonizare, asemănător

Sfinţilor din Biserica Catolică, prezentat unui nou Fond Economic Mondial al Vieţii Sălbatice Dispărute, care se pronunţă *fem-vsd*, cu baza aici în Geneva. Şi ce spuneţi de unităţi de extincţie prin analogie cu calculatoarele: triloocteţi şi trilobiţi?

Bancherii elveţieni prezenţi păreau încântaţi.

Aplauze multe salutară prezentarea Ginei, care de fapt durase mai puţin de zece minute, atât de succinte şi flamboaiante fuseseră cuvintele ei. Delegatul Vaticanului se înfurie pe Gina pe motivul că promova investirea credinţei în demoni, dacă asta avea Dumnezeu în minte anticipativ când a plăsmuit T. Rex şi neamul său. Veneraţia diavolilor, nimic mai mult!

Poate că Gina nu ar fi trebuit să improvizeze despre Dumnezeu făcând beta-testing... însă, aflându-se tot pe podium, ea pufni batjocoritor.

de ori mai mulţi brontozaurl decât tiranozauri. Doar ca un exemplu!

Cu rapiditate am dat la o parte din mintea mea o imagine a unor brontozaurl angelici beta-testaţi cu aureole şi aripi de înger de mărimea unui 747. Noi invocam un Dumnezeu imaginar doar ca să îi atragem pe creaţioniştii americani. Dumnezeu nu are nimic de a face cu fosilele. Dumnezeu nu are de a face cu nimic, datorită inexistenţei Sale. O

Doamne, se putea gândi Vaticanul să sprijine banii prin credința în Dumnezeu? Nu, deoarece pentru Vatican Dumnezeu era real, fiind astfel descalificat.

Restul după-amiezii continuă într-un mod destul de fără folos în timp ce delegați de peste tot din lume prezentau diferite proiecte alternative, mare parte dintre ele lipsite de sens sau chiar absurde - singurul lucru care s-a evidențiat fiind când Jorge Diego, delegatul din Spania, i-a trimis Ginei un bilet cu o propunere sexuală, folosindu-se de o maimuță Capucin drăguță și

— Prădătorii de top reprezintă apogeul lanțului alimentar. Probabil că există de o sută cu o expresie foarte inteligentă îmbrăcată ca o balerină ca să sară peste scaune și umeri; fusta ei de balet era de fapt un scutec. Politicoasă, maimuța așteaptă un răspuns.

— Invitația asta sugerează, șopti Gina, lipsa de solidaritate a lui Jorge Diego cu colingviștii săi din Chile. Are nevoie de o încurajare ca să îi putem asigura votul...

— Așa că nu îl poți refuza, iubita mea, dar...

— A, știi! O să îl păcălesc cu o dublură la balul mascat de diseară...

(Aspectul *moscat* era pentru micșorarea șanselor ca delegații să conspire sau să se certe.)

— O să aranjez...

Cu rapiditate mângăli un bilet cu dulcegării pentru ca maimuța să îl ducă înapoi.

Cineva spunea:

— Da, problema cu bunurile reale, cum ar fi aurul, drogurile sau electricitatea, este că, dacă

devin entități economice, devin imediat virtuale ca bulbii de lălea olandezi schimbați la bursa de valori din secolul șaptesprezece. Până și aurul există mai mult pe hârtie decât în realitate. Iar atunci când există în realitate, uneori este doar un strat subțire în jurul unui lingou de tungsten⁸ care are aproape aceeași masă atomică...

Nu am știut niciodată asta!

Purtătorul de cuvânt continuă:

— Greutatea atomică foarte ridicată este secretul pentru stabilizarea valutei! Și anume, încă nedescoperitele elemente transuranice cu „numere magice” de neutroni și protoni care ocupă Insulele Stabilității⁹ dincolo de Ununhexium¹⁰ și Ununoctium¹¹, Insule de elemente pe care ni le imaginăm în mod fidel și platonice că ar trebui să existe...

Nu îmi puteam imagina un Unun-euro. Ah, dar purtătorul de cuvânt era grec! „Fa/ skoto. r, m-am gândit eu șovinistic, însemnând, „Mănâncă rahat”. Am încetat să îi mai acord atenție.

Eu și cu Gina am plecat în grabă să luăm taxiul încet înapoi spre hotel, invitând-o pe 99 să ne acompanieze; desigur că ne-am întâlnit cu 99 deoarece 99 apărea peste tot, iar protestatara era

⁸M Cunoscut și sub numele de wolfram, este un element chimic din grupa metalelor situat în poziția 74 în tabelul periodic al elementelor (n. tr).

⁹I n tizica nucleară, insula stabilității este un set de

¹⁰i zotopi mai grei încă nedescoperiți ai elementelor transuranice, care în teorie sunt mult mai stabili decât unii dintre cei care sunt mai apropiați de uraniu în număr atomic (n. tr).

¹¹C unoscuit și sub numele de livennoriu, este un element supergreu obținut pe cale artificială și are numărul atomic 116 (n. tr.).

esențială pentru planul Ginei.

Pentru început, eu și cu Gina am fumat niște marijuana tare, ca să o facem pe 99 mai puțin revoltată. Foarte curând 99 însăși ni se alătură (sau se cuplă cu noi). Ca să o excităm pe 99, eu și cu iubita mea ne-am lepădat hainele cu rapiditate, ne-am băgat sub așternuturi și am făcut sex în mod entuziast. După care, Gina o strigă pe 99 din grota noastră de plăceri ca să își lepede fața de masă a lui Ghandi... și să își pună în schimb pelerina neagră voluminoasă pentru carnavalul Venețian pe care o puteagăsi agățată în șifonier, plus o mască pentru față complet aurită și o pălărie cu trei coarne, precum și niște ghetuțe cu toc înalt. Deja sub influența drogurilor, 99 se supuse... Este destul să spun că nici Jorge Diego și nici maimuța sa Capucin nu au observat înlocuirea de la balulmascat; iar 99 era încă amețită. Acea pelerină neagră voluminoasă pe care o purta 99 îi permise delegatului spaniol, costumat minimal ca Picasso, să facă o plecăciune joasă într-o manieră curtenitoare (cu maimuța pe umăr) și să apară înăuntru sub pelerina lui 99, ca să îi exploreze înflăcărat vârfurile gemene, așa cum ne puteam da seama din felul în care se umfla pelerina.

Eu și cu Gina am urmărit amuzați spectacolul, noi înșine costumați în măicuță acoperită cu un voal și în călugăr foarte dichisit. Costumul venețian, masca și pălăria ocupaseră tot spațiul uneia dintre valizele noastre, astfel că am fost nevoiți să neînchiriem hainele extravagante de pe stradă de la o măicuță și un călugăr adevărați care au rămas în camera noastră de la hotel așteptând

returnarea veșmintelor lor; ce alegeau să facă în absența noastră îi privea în totalitate.

Primul care a apărut de sub pelerină după un timp destul de îndelungat, arătând amețit și jilav, a fost maimuța Capucin.

— Formele lui Fay Wray¹² și King Kong cu spatele la față! am auzit noi.

Vina Fay Wray (1907.2004), actriță ce a axat rolul principal feminin în filmul King Kong (n.tr.)

Cel care vorbea era Fu Manchu! Ei bine, era cineva care purta un costum de mandarin, cu mâinile bine ascunse în mânecile lungi, brodate cu dragoni din mătase, cu o pălărie din brocart, cu o coadă împletită foarte lungă și o mustață foarte lungă și subțire și care era în mod neașteptat un elev studios al filmului clasic american. Mandarinul se întoarse să se adreseze unei gimnaste chineze care îl însoțea, aceasta fiind simultan musculoasă și anorexică. Fu Manchu probabil că era delegatul Chinei, Choi-Sum, deghizat cu viclenie într-o parodie a chinezului.

Din nefericire în acea clipă sosi Gino îmbrăcat ca Al Capone, inclusiv cu o cutie pentru vioară, pe care începu să o deschidă... Aproape că am apucat-o pe Gina și am aruncat-o pe ea și pe mine la pământ, temându-mă că Gino va scoate un pistol-mitralieră cu țeava retezată ca să ucidă delegații rivali.

Dar cutia viorii era umplută cu o pudră albă pe care a azvârlit-o în aer în valuri. El era Gino Cocaină, nu Al Capone.

¹² Ununoctiu este numele temporar al elementului supergreu sintetic cu numărul atomic 118 (n. tr.).

— Fugi! l-am spus Ginei, pe măsură ce delegații începeau să strănute, să inhaleze, să strănute.

Gino încerca să îi facă pe delegați dependenți de planul său mafiot, în consecință, am pierdut deznodământul lui Jorge Diego și al lui 99. Când am ajuns înapoi la hotel l-am găsit pe măicuță și pe călugăr flagelându-se reciproc, obligați să recurgă la prosoapele de baie pe care leinnodaseră.

Eu am crezut că a doua zi a Forumului a început bine. Destul de mulți delegați păreau să lipsească, posibil din cauza strănuturilor interminabile, sau fiindcă inhalaseră prea multă pudră. Un delegat din țara numită pe bună dreptate Bangkok, Thailanda, propuse spermă ca sprijin pentru bani.

— Banii pot fi sprijiniți doar de ceva ireal. Din fericire, majoritatea sexului este imaginar și are loc în cap. De obicei, cauza o reprezintă abținerea. Conform statisticilor, majoritatea bărbaților care ne vizitează bordelurile se duc acolo din cauza lipsei sexului, din pricina absenței normale a lui din viețile lor. Prin urmare, în mod tipic acei bărbați sunt masturbatori ale căror dorințe sunt fixate pe *imagini* ale femeilor, imagine cu alte cuvinte. Astfel, fetele bordelului nostru pentru sex în condiții de siguranță vor colecta sperma lor pentru a menține pe linia de plutire valuta de schimb.

Asta era o aiureală cruntă; ceea ce ne-a bucurat pe mine și pe Gina foarte mult. Propriul nostru plan cu speciile dispărute era încă cu

siguranță primul pe listă.

Iar apoi un lucru teribil se întâmplă. Delegatul chinez, încă îmbrăcat cu costumul lui Fu Manchu și ținând strâns în mâini un teanc de hărții, se grăbi spre podium pentru a doua oară.

— Guvernul Glorios al Poporului Chinez este încântat să anunțe descoperiri mai multe și mai bune ale fosilelor glorioase în teritoriul său. Bazându-ne pe un dinte spart uriaș declarăm existența anterioară a Extremelybigosaurus, copyright 2012 și 50 milioane î.Hr. Bazându-ne pe un fragment de os din coapsă, declarăm Fuckingenormosaurus...

Chinezii diabolic de inteligenți ne eclipsau!

Magorius, departe de a îi spune lui Fu Manchu să se potolească, puse o mână în spatele urechii sale de pitic, indicând că acordă mare atenție și strigă:

— Mai mult, mai mult! Vrem mai multe fosile!

Ca pentru a-l asista pe Fu Manchu (sau mai degrabă, Sun Choi-Sum) în ordonarea notițelor sale, gimnasta chineză se aruncă cu un hop, un salt și o săritură spre scenă, după care sus pe ea cu o rotație artistică periculoasă. Pe când poza în mod triumfător, cu ambele brațe ridicate, ea strigă în engleză:

— Eu dezertez? Aveți nevoie de cunoștințele mele! De exemplu: fragmentul din coapsa noii fosile de Fuckingenormosaurus introdus în piatră este un produs al glorioasei imitații chinezești - acum cu o nouă inventivitate în falsificare! Cer azil în Elveția!

Sun Choi-Sum o înjură pe gimnastă în

mandarină - cel puțin am presupus că nu îi lăuda spectacolul, având în vedere că fața lui aduse pentru scurt timp cu o sfeclă fiartă. O zarvă erupse printre delegați. Din mâneca sa, Choi Sum scoase afară un iPhone, peste care degetele sale dansară ușor. Era ca și cum trimitea un semnal codat pentru a face să explodeze bomba unei mașini sau ceva prin distragerea atenției... Telefonul fu pus înapoi în mâneca lui Choi-Sum. Magorius se dăduse jos temporar din spatele podiumului și îi făcea semne urgente ajutorului său să așeze scara pliantă cu trei trepte de la Ikea deasupra cutiei înalte ca să îi ofere Maestrului și mai multă statură. Odată aceasta făcută, Magorius urcă mai sus decât până atunci, ridicând în același timp un microfon. Amplificatorul scrâșni pentru o clipă, dar după aceea l-am auzit cu toții pe Magorius adresându-se delegatului chinez:

— Deci glorioșii tehnopaleontologi ai Republicii Poporului Celest introduc deja în mod anticipat imitații de fosile în pietre ca să crească depozitele de specii dispărute ale Chinei? Aha! Așa cum Dumnezeu iudeo-creștin a introdus cu șiretenie fosile darwiniene în pietre - ceea ce a ridicat un *Urof* dinspre delegații americani -, acum Tovarășii noștri Chinezi Comuniști fac cu viclenie același lucru, asumându-și Mandatul Cerului, având încredere că populația lumii va avea încredere fermă în falsuri, urmându-se precedentul a multe relicve catolice faimoase. Ce ingeniozitate extraordinară! Trebuie să ne așteptăm ca o redevență să fie plătită pentru fiecare fosilă imaginară Serenisimei Republici San

Marino. Declar asta ca fiind Goliat versus David, nu mai degrabă Principiul Eticoeconomic al lui Gulliver versus Lilliput – Iubita mea îmi strânse mana, exclamând:

— Dar asta este bine! Sprijin chinezesc pentru planul nostru, plus o redevență pentru fosilele lor imagine. Magorius are înțelepciunea lui Solomon!

Dar înainte ca Magorius să poată continua să fie înțelept, un eveniment înspăimântător avu loc. 99 se împletici în Sala de Congrese. 99 era în mod vizibil zombificată – ea saliva, avea convulsii, supura și pipăia cu aviditate în orice direcție în care simțea un delegat viu. Cel puțin alți nouăzeci și nouă de *zombi* protestatari care își târșâiau picioarele, mișcându-se necoordonat, clătinându-se, au urmat-o în mod dezordonat, de asemenea pipăind după victime care începură să țipe.

Pe măsură ce panica se răspândea, veni rândul meu să strâng mâna Ginei și să o trag din scaunul ei, înspre scenă – de unde Choi-Sum se retrăsese în mod inteligent printr-o ușă din spate greu de remarcat (făcând-o astfel evidentă pentru mine, în orice caz), urmat de Magorius care mergea grăbit, lăsându-și ajutorul să ridice articolul de mobilier Ikea în timp ce se confrunta cu un val progresiv al unui masacru pe măsură ce zombi protestatari flămânzi și dezorganizați se năpusteau înainte peste delegații care încercau să plece pe furiș. Eu și cu Gina ne-am urcat pe scenă, cu mine strigând: „Grăbește-te!” – sfat pe care ajutorul ar fi trebuit să îl ia în seamă. În loc de asta, în teroarea sa sări pe cele trei trepte de la Ikea ca domnișoara

stereotipică care vede un șoarece alergând pe podea.

Ceea ce mi se părea uimitor era că nimeni din cei atacați din marea sală nu părea să ne urmeze exemplul, chinuindu-se în schimb spre *Ieșirile de Urgență* semnalate oficial, rezultând în îmbulzeli în care protestatarii zombificați își înfingeau ghearele și în care mușcau. Probabil că fugarii nu puteau distinge ușa și credeau că scena, ridicându-i, i-ar face mai vizibili în atenția zombilor...

Ah, așteaptă, mafiotul Gino observase ce făceam. Era în urmărire, dând oameni la o parte, sărind spre scenă de parcă ar fi fost o barcă de salvare imensă, iar un mare rechin alb se afla chiar în spatele său. Evident că nu atinse ținta, întrucât dispăruse din vedere. A, capul lui Gino reapăru, sângele curgându-i din nas. Așezându-și amândouă mâinile pe scenă, se trase în sus... tocmai când zombificată 99 ajunsese la el – cu o viteză remarcabilă pentru un zombi care își tarșăia picioarele și cu fiecare semn al, nu al inteligenței, dar cel puțin al unui tropism puternic. Gino dispăru din nou, tras în jos. Urletele și țipetele se atenuară întrucâtva când am trântit ușa în urma noastră.

— Ce naiba s-a întâmplat? țipă Gina.

— Probabil că o epidemie subită de zombificare care are ca țintă protestatari, am răspuns eu.

— Cum?

— Am o bănuială că Choi-Sum a făcut asta prin iPhone, dar cum s-a întâmplat așa de al naibii de repede?

Diverse uși conduceau dincolo de coridorul scurt în care ne aflam, inclusiv una în capătul îndepărtat. Unde s-a dus Choi-Sum? Și unde, Magorius? Chiar atunci, ușa îndepărtată se bombă, după care se deschise abrupt, eliberând un maldăr trântit de și mai mulți zombi care fuseseră prea neghiobi ca să folosească mânerul ușii. Prostia zombilor... încă mai exista speranță pentru mine și Gina!

— Repede, draga mea! Dezbracă-te și o să facem sex pe la spate! Asta s-ar putea să îi păcălească!

În timp ce îmi dădeam jos pantalonii, am înghițit fără apă două pastile pentru erecție pe care le păstram în buzunar pentru orice eventualitate. În mod normal nu aş avea nevoie de așa un ajutor, dar avea să fie o noapte lungă.

Și într-adevăr, capacitatea noastră nemăsurată pentru sex ne-a salvat. Îmbrățișarea noastră pe la spate semăna cu o creatură bizară cu șase picioare - patru în spate, celelalte două fiind palmele Ginei ținând-o în echilibru pe podea în timp ce eu o țineam strâns. Valurile de zombi erau incapabili de a Interpreta așa ceva. Zombi vânează ființe umane vii. Ființele umane au două picioare, nu șase. În mod normal, zombi nu rup în bucățele vaci pe patru picioare. Un animal cu șase picioare pur și simplu nu putea exista. Așadar se scurseră pe lângă noi, ciocnindu-se de noi pe laterale în mișcarea lor necoordonată, legănată, un pic ca a unui râu întâlnind o piatră invizibilă, din fericire fără a ne destabiliza vreodată în mod fatal.

Ca să supraviețuim, am fost forțați să facem

sex până în zori – și nu am îndrăznit să schimbăm poziția decât ca să reacționăm la loviturile care veneau din când în când, deși cu o frecvență în scădere. Gina probabil că a avut sute de orgasme, pe când eu simțeam că mădularul meu nu mai făcea parte din corpul meu, ci era un vibrator rigid din cauciuc legat de mine. De asemenea, din când în când am avut crampe la picioare și am fost forțat să bat din picior dintr-o parte în alta în mod ritmic ca un pachiderm închis într-o cușcă mică în timp ce continuam să o penetrez, imaginându-mi din ce în ce mai multe fantezii erotice perverse culminând cu un mădular amputat de pigmeu anorexie.

În cele din urmă – trebuie să mărturisesc –, Interesul meu pentru sex se micșoră. În sfârșit părea prudent să ne detașăm unul de altul și pentru o vreme ne-am împleticit în coridor noi înșine ca o pereche de zombi.

— Sărmanul meu vagin, gemu Gina. Are nevoie de o *vacanță*.

Mădularul meu, încetând să fie rigid din punct de vedere medical, încerca să se retragă înăuntrul meu, Inspirația mă lovi, o variație Ingenioasă a propunerii thailandeze.

— Cum ar fi dacă... cum ar fi dacă... Asta pare o nebunie! Dar dacă abstenenței de la copulație i-ar putea fi atribuită valoare monetară? De exemplu, dacă un bărbat sau o femeie care nu au orgasm unul cu celălalt ar putea să valoreze un Norgasmo. Ca un produs secundar al creației acestor bani am căpăta control demografic. Cu cât abstenența de la a face sex produce mai mulți bani,

cu atât se vor naște mai puțini copii; populația o să scadă, toți cei care rămân devin mai bogați. Este un ciclu virtuos.

— Ar trebui să permiți masturbarea ca supapă de siguranță...

— Pe scară industrială! O mare parte din asta se va întâmpla în lumea a treia, unde oamenii nu vor avea multe alte căi de a-și câștiga banii de trai. Instalații de masturbare în masă vor trebui să fie proiectate. Vom găsi o utilizare pentru toată sperma. Clătite hrănitoare, poate.

— Dar nu este și masturbarea tot sex?

— Sexul adevărat, prin definiție, necesită un partener adevărat, dar masturbarea demonstrează natura fundamental imaginară a sexului. În cele din urmă totularelocân minte!

Astfel am profitat de pe urma Bangkok-ului.

— Vaticanul o să se îmbogățească...

— Așa că o să ne sprijine planul. Și în sfârșit o să existe un motiv economic pentru toate abstenențele din trecut. Sfinții o să se bucure în mormintele lor.

— Deși nu toți Popii morți, în special cei din Renaștere...

În acel moment mă lovi o crampă la picior, astfel că m-am prins de o clanță a unei uși. În consecință, ușa se deschise, scoțând la Iveală un panou cu televizoare ce arătau în tăcere imagini. Mi-am dat seama că asta era o cameră de control CCTV, abandonată de persoana sau persoanele de la securitate în panică când au văzut apariția zombilor. Monitoarele arătau imagini care se schimbau încontinuu de peste tot din Palatul

Națiunilor, de pe peluze, de pe drumurile învecinate.

Multiple scene ale măcelurilor! Sute de cadavre pe jumătate eviscerate erau împrăștiate peste tot, roase de corcitură care trăgeau după ele lese lungi. Armata elvețiană sosise: unii soldați trăgeau cu mitraliere în horde de zombi spasmodici care se împiedicau, alții foloseau aruncătoare cu flăcări pe care eu le credeam scoase în afara legii sub Convenția de la Berna. Și am văzut ceea ce probabil că era o armă secretă elvețiană, inaugurată pentru prima dată ca să se confrunte cu această urgență: tancuri echipate nu cu tunuri cu apă, ci cu cuțite elvețiene uriașe automate care feliau și tăiau în jumătate și retezau și desfăceau în spirală și agățau și smulgeau și curățau de solzi și desfăceau în maniera șurubelniței Phillips în același timp printre grupurile incoerente de zombi protestatari care își tarșiau picioarele.

O lovitură metalică ne atrase atenția. Nu în camera asta... Am urmat zgomotul. A, în spatele altei uși... care se deschise spre o... spălătorie. Pe toată lungimea pereților se aflau mașini de spălat mari, una dintre ele vibrând cu un zăngănit.

Ne-am apropiat și prin geamul din sticlă am văzut fața lui Magorius, cu capul împodobit de lenjerie murdară de genul feminin, o mare parte din aceasta arătând chiar foarte tinerească! Fiind pitic, el se putea ascunde într-o mașină de spălat, înfășurat în rufe murdare.

Am deschis ușa și un iz fetid ieși afară - odată cu capul piticuluicaregâfâia.

— Mulțumesc NeDumnezeului!

Amintindu-mi precedenta legătură apropiată a lui Magorius cu China, l-am întrebat:

— Choi-Sum a cauzat atacul zombi, nu-i așa? Nu-i așa? Spune-mi sau altfel o să închid ușa asta din nou și o să te pun la spălat!

— Da, da, gâfâi piticul. Choi-Sum.

— Cum de s-a întâmplat așa de repede?

— Gloriosul virus Zombi secret al laboratorului de biotehnologie al Chinei... plus glorioasa nanotehnologie secretă a Chinei... toți puricii câinilor protestatarilor infectați în prealabil... putea fi activat prin telefon ca să se înmulțească exponențial... puricii sărind pe protestatari... protestatarii mirosind precum câinii lor... Gustând sângele uman al protestatarilor, puricii infectează, dar apoi mor repede - autolimitant - în timp ce virusul Zombi devine viral în sângele protestatarului... Asta nu trebuia să se întâmple aici în seara asta, Era o cale de a opri protestatarii de la a-și exprima părerile prostești și de a-i da la o parte.

— În loc de asta, Choi-Sum s-a decis să zombifice protestatarii chiar acum ca să masacreze delegații care au auzit-o pe gimnastă acuzându-l. În mod clar ești mană în mână cu mandarinul! l-am acuzat eu. Recunoaște sau o să te pun la spălat!

— Fie-ți milă! imploră el. O să chemăm delegați noi. Ca urmare a acestei tragedii, noii delegați vor fi dornici de o soluție rapidă și unanimă conform recomandărilor supraviețuitorilor eroici. Expune-ți termenii! *Dor*

nu mo pune Io spălat!

— Foarte bine, am spus eu într-o manieră ca a unui om de stat. Asta ar putea să te surprindă, dar Serenisima Republică San Marino insistă ca sprijinul dual pentru avere de acum încolo să fie... apropo, personalul feminin al Palatului își aduce aici chiloții și totodată și chiloții murdari al prietenelor lor, sau asta este o colecție personală?

— Delegatul japonez avea nevoie de un loc în care să ăă, se reîmprospăteze între sesiunile Forumului Economic... spune-mi termenii!

— A, da. Specii Extincte, bineînțeles.

(Și Magorius părea așa de ușurat; iar asta nu înseamnă că a făcut pe el.)

— În plus - după experiența de aseară - *Abstenență de la Copulore*. Vom denumi acest sistem ACSE, pronunțat Acces precum prima carte de credit. Sau chiar mai bine: Așii, ca la cărțile de joc, cei mai buni din pachet, ceea ce va inspira încredere.

— Da, desigur, desigur... ce anume are a face atacul zombilor cu Abstenența de la Copulație? Este adevărat că zombi nu se împerechează de obicei... și în mod normal nu ai vrea să faci sex cu un zombi chiar dacă ai fi necrofil...

Am răspuns într-o manieră arogantă:

— Sursa noastră exactă de inspirație și iluminare nu trebuie să te intereseze pe tine, Magorius. Însă, beneficiile globale sunt următoarele...

Și I le-am explicat pe acelea în mod adecvat, lăsând-o pe iubita mea să termine astfel în mod elocvent:

— Unitatea Norgosmo, bazată pe AC și unitatea *Dorwino*, bazată pe SE, vor fi legate una de alta și se vor putea schimba. Nu va mai fi posibil să ai balanța contului în roșu. Zilele rele ale creditului - cheltuirea banilor inexistenți - vor dispărea pentru totdeauna. Toată lumea de pe Terra, inclusiv protestatarii, dar excluzând zombi, vor avea un cip implantat în mod obligatoriu în zona inghinală care va reprezenta totodată și contul lor bancar și va monitoriza abținerea de la copulație. Contul tău în darwino se va ocupa de veniturile tale de zi cu zi și de cheltuieli, în timp ce contul tău în norgasmo va crește sau va scădea în funcție de viața ta sexuală. Dacă nu ai destul darwino, abținerea îndelungată de la copulare va genera norgasmo în buzunarele tale. Dacă îți dorești o viață sexuală Intensă, darwino vor fi trecuți din contul tău în cel cu norgasmo pentru a se evita trecerea acestuia în roșu. Bun venit într-o nouă formă de socialism capitalist! Oamenii săraci vor putea să supraviețuiască bazându-se pe masturbare, în timp ce oamenii bogați vor fi taxați pentru că fac sex cu alte persoane. Asta va asigura în sfârșit controlul demografic atât de necesar lumii garantând în același timp supraviețuirea de bază a tuturor!

Astfel că în cele din urmă l-am ajutat pe Magorius să iasă afară din mașina de spălat.

Teoreticienii conspirației aveau să susțină că invazia zombilor protestatari a fost lansată ca să oprească dezbaterile inutile în favoarea unui plan central prestabilit. De asemenea, că o Nouă Ordine Mondială ar putea să se ivească mai bine

prin *Intensificarea* Vechii Dezordini Mondiale.

Eu și cu Gina am fost inițial încântați de victoria noastră. Datorită numărului de specii dispărute pe care le patentasem deja, plus acele redevențe chinezești, am devenit foarte curând dezgustători de bogați... în darwino.

Însă, vacanța vaginului Ginei dură doar câteva săptămâni, iar mădularul meu își recuperează și el apetitul pentru copulare - așa cum ar fi trebuit să ne dăm seama prin analogie cu mahmurelile și promisiunile prostești că nu o să bem din nou! În scurtă vreme, hipersexualitatea noastră renăscută a făcut ca amândouă conturile în norgasmo să devină găuri negre în care o mare parte din darwinourile noastre dispăreau în mod constant. Pe deasupra - o răzbunare ingenioasă a lui Magorius pentru amenințarea cu spălatul! - rata de schimb între darwino și norgasmo se dovedi a nu fi fixă, ci progresivă, astfel încât, cu cât făceai mai mult sex, cu atât valora mai puțin un darwino, o variație logaritmică în raport cu un norgasmo.

În curând eu și cu Gina ne-am dat seama că singura noastră recompensă pentru revoluționarea lumii a fost că putem continua exact ca înainte, într-o vreme a marilor schimbări poate că nu este cu totul irelevant. În orice caz, niciodată să nu decizi ceva de așa o Importanță ca urmare a unui atac zombi! X

The invention of beloved money Traducere din limba engleză de Mlrana Avram

Mai ușor

decât aerul

Morman Spinrad se visul tău devenit realitate, sau cel puțin așa este promovat. Ce fel de fată, care lucrează cu ziua aflată în timpul unei vacanțe plătite departe de toată nebunia muncii, nu ar visa la o călătorie pe un vas de croazieră de lux și poate chiar la una romantică? Și iată-te aici etalându-ți ținuta pe pasarela vasului *Cloud Nine*.

Dar hei, tu nu faci doar parada modei, ci te *plimbi țănoșă* și așa fac și toți ceilalți, și nu urcând pe o scară din scânduri șubrede care are pe prelatele laterale un logo al unei companii de croaziere de mana a treia, ci urcând pe o pasarelă telescopică scoasă parcă din filmele Bollywoodiene, un pasaj lung unduindu-se sinuos într-o manieră similară cu a unui șarpe și ai cărui pereți trandafirii se arcuiesc armonios spre cerul albastru de deasupra, urcând lin spre o Intrare aurită în stilul architectural rococo ornată cu o ghirlandă imensă făcută din zorele și crini lila care își trimit spre tine înăbușitoarele miresme primitoare.

Toți cei care urcă pe vasul de croazieră, indiferent de serviciile pentru care au plătit, sunt îmbrăcați după moda Eurotrash a pasagerilor de Iaht de clasa întâi; albastru pastel și roz, verde gălbui și galben ca lămâia, alb și crem, costume de bumbac cu dungi și rochii cu modele florale în culori alese cu bun gust, pălării de Panamá și pălării pentru cocktail. Nu poți să faci distincția dintre zgârciții musafiri nepoftiți ai petrecerilor și vedetele de film neînsemnate, moștenitoarele cocainei columbiene și bucătari de patru stele ce apar la televizor și categoric nu vrei să fii luată

drept una asemenea. Stilul de croazieră al jocului tău de-a croaziera este Misterioso, cine o să știe cine ești sau cât timp a trebuit să economisești pentru cazarea cu puțin sub standardele de top atunci când ai lăsat în urmă uscatul, atât timp cât te îmbraci ca la clasa întâi, nu-i așa, și nu este ca și cum ai de gând să dormi singură în cabina ta de clasa a doua. De aceea, mai bine te *îmbraci* nu ca să treci neobservată, ci ca să ieși în evidență.

Dacă toată lumea este îmbrăcată pentru Salonul de Polo sau pentru covorul roșu ai Festivalului de Film de la Cannes, ieși în evidență cu ceva de un negru puternic și cu un pic de roșu, nimic în stilul punk și categoric nu în stilul Ralph Lauren, dar destul de șicâncât să capteze atenția ochiului masculin. O rochie fără mâneci, fluidă, fabricată din mătase, de culoare roșu-Coca-Cola, tăiată asimetric pornind de la șoldul drept spre genunchiul stâng. Un fel de pelerină din dantelă neagră care doar *arată* ca un pulover pus în mod dezinvolt peste umerii tăi pentru un drum spre terenul de tenis și o pălărie neagră cu boruri largi aplecată într-o parte, cui îi pasă de privirile mai puțin apreciative pe care ținuta ta o primește de la concurența feminină, tu nu te afli aici ca să te distrezi cu fetele, nu-i așa?

Pășești prin intrarea împodobită cu ghirlande chiar în Marele Salon, un spațiu ovoidal turtit și mare, fără ferestre, dar care are un luminator rotund ca o sferă deasupra centrului camerei acolo unde nori albi și pufoși plutesc de-a lungul cerului albastru luminos, trimițând un dans lent de lumini și umbre peste pereții ce strălucesc cu

blândețe cu mai mult sidef decât oricare altă perlă. O scară în spirală ușoară ca aerul susținută de un cadru din fire metalice subțiri ca firele de pălajen urcă spre prova salonului.

O tejghea de bar lungă, din metal subțire auriu, este de asemenea suspendată de-a lungul babordului și există uși de serviciu la tribord prin care chelneri în costume albe de surferi ai verii veșnice se ivesc ducând găleți cu gheață și șampanie la mese rotunde pentru măgulirea completă a celor două sute cincizeci de pasageri răspândiți peste tot, mese acoperite cu fețe de masă albe, dar care altfel au pe ele doar paharele albe de șampanie și platourile cu apetitive.

Nimeni nu se așază în timp ce ultimii pasageri urcă la bord și tu ieși un pahar cu spumant Grand Cru Brut și te plimbi prin jur pe muzica în surdină a mixului de jazz Dixieland demodat și reggae cântat la tobe din oțel la fel ca toți ceilalți care așteaptă momentul magic.

Moment care sosește purtat de trâmbițarea fanfarei de cornuri franceze adaptându-se melodiei tubei și a flautului pe măsură ce căpitanul coboară scările din înălțimile sale.

Desigur că nu are nevoie de introducere. Desigur că el este căpitanul. Cine altcineva ar putea să fie îmbrăcat într-un astfel de costum?

O uniformă de ofițer de culoare albastră, dar cu o croială îndrăzneată și transformată într-un fel de frac în stilul punk-Deco, complet cu o cămașă albă formală cu guler ridicat și cu un lanț greu din aur în locul vreunui papion prostesc, Pantaloni cu croială de cowboy băgați în cizme negre din piele

lăcuită lungi până sub genunchi. O caschetă de căpitan roșie din piele cu un bor alb decorat cu o gravură a aripilor unui vultur auriu, păr blond, lung și ondulat, atent coafat revărsându-se peste urechi ca voalul de pe chipiul Legiunii Străine. O barbă neagră fără mustață, atent tunsă ca să accentueze linia tarzanică nobilă a bărbiei. Nas acvilin sprijinind ochelari de soare de aviator.

El coboară pe scara în spirală cu eleganța athletică a unui dansator de balet pe cale să arunce fa coșul de marcat.

Un bărbat bine făcut de pe nava viselor pentru careai fi putut săâțidai viața!

— Bine ați venit pe *Cloud Nine*, rostește el în vocea sa baritonală clară de căpitan, dar care are ceva intrigant ce iese la suprafață ca accentul de cowboy ce răzbate din pronunția de BBC. Eu am să fiu căpitanul vostru Nemo pe durata acestei călătorii, nu este numele meu, dar ce naiba, amice, mai bine decât căpitanul Bligh, nu-i așa? Suntem pe cale să pornim în minunatul voiaj misterios și nu vreți să pierdeți asta, așa că faceți bine și urcați ca să urmăriți asta din Sky Dôme.

Și se întoarce ca să conducă parada în sus pe scara în spirală.

Nu are loc nicio îmbulzeală deplasată, dar tot te găsești în mijlocul ei când ieși la suprafață sub o cupolă din sticlă, un ovoid lungcareacoperă o mare parte din lungimea navei, cam cât două terenuri de fotbal, cu un fel de verandă care o înconjoară și care se află în spatele rândurilor închise de uși. Există o mică punte spre provă ce duce la un balcon înconjurat de ferestre, dându-i

impresia de far aplatizat. Luminatorul rotund al Marelui Salon se află în mijlocul punții înconjurat de o plasă de protecție înaltă din sârmă care se apleacă spre interior similar cu ceva de pe platforma unui zgârie-nori. Trei cilindri din metal argintiu pufăie prin bolta Sky Dôme la intervale regulate, arătând foarte mult precum coșurile de fum ale vapoarelor cu aburi. Nu există nicio față de masă pe mesele de cafea de aici, dar există scaune de plajă împrăștiate ici-colo, fotolii și șezlonguri.

Nimic altceva nu se vede cu excepția cupolei albastre a cerului pătat de nori.

Și a aripilor navei.

Da, *Cloud Nine* are aripi. Aripi uriașe, fiecare de două ori cât lungimea vasului și groase de trei sute de centimetri, acoperite cu ceea ce pot fi doar rețele de pătrate ale panourilor negre solare, marginile lor având șiruri fungi de elice în prezent imobile. Este ca și cum ai sta pe spatele unui uriaș diavol de mare din metal.

Se simte o trepidație, iar apoi nava începe să plutească lin pe fundalul sunetelor de admirație, inclusiv ale tale. În sus spre norii plutitori.

— Am pornit la drum, anunță căpitanul în mod inutil. *Cloud Nine* plutește mulțumită celulelor cu vacuum care umplu o mare parte din fuzelaj, dar aripile cu panouri solare care o alimentează sunt și ele celule cu vacuum și nu le putem transforma în chile până când **n** cu **'s** e desfac velele, ceea ce o face un pic instabilă la urcare, așa că voi mateloți trebuie să ajutați la păstrarea balansului navei până când vom ajunge la altitudinea de croazieră,

motiv pentru care nu aveți voie pe promenadă până atunci. Când o să vă lăsăm afară nu o să cădeți decât dacă vă urcați peste grilaj ca să vă sinucideți. Dați-i bătaie dacă asta vreți, ați semnat cu toții contracte și în orice caz noi suntem asigurați.

Iar cu asta căpitanul se îndreptă spre punte.

Vasul continuă să urce, balansându-se un pic înainte și înapoi datorită adierilor, până când cei mai joși dintre norii plutitori sunt la același nivel cu aceasta și o urmăresc ca marsuinii. După care se oprește. În timp ce aripile își pornesc eticele și se înclină spre unghiul de șaiszeci de grade spre fuzelajul navei ca să formeze o chilă dublă în formă de „VM, cele trei „coșuri de fum” se măresc spre exterior, dezvăluindu-și identitatea de catarge. Cel dinspre provă scoate la iveală o velă balon argintie uriașă, catargul din spate scoate vergi2 cu două rânduri de vele triunghiulare, catargul din mijloc, de două ori mai înalt decât celelalte, desfășoară demodatele vele pătrate ale vaselor cu trei catarge.

Catargele se mișcă independent unele față de altele, velele prind vântul, aeronava se înclină câteva grade spre babord, iar *Cloud Nine* plutește prin cer, împrăștiind norii de la altitudine mai mică cu valul său cețos de la provă.

Căpitanul se întoarce la Sky Dôme. Aeronava se redresează mai mult sau mai puțin.

Element principal de rezistență al osaturii unei nave, dispus pe axa longitudinală a fundului navei (n. În).

? Verga este o bară (de lemn sau de metal)

așezată perpendicular pe catargul unei corăbii, folosită la susținerea unor vele (n.tr.).

LZ 129 Hindenburg a fost un dirijabil german de mari dimensiuni destinat transportului comercial de pasageri. Acesta a luat foc pe 6 mai 1937, atunci când se pregătea de aterizare în New Jersey și a dus la moartea a 35 din cele aproape 100 de persoane care se aflau la bord (n.tr.).

— Acum ne îndreptăm spre est pe deasupra Upper New York Bay, deoarece aeronavele nu au voie să zboare pe deasupra Manhattanului de când cu incidentul Hindenburg³, dar o să vă lăsăm să ieșiți pe promenadă ca să vă desfățați ochii cu orizontul și cu Statuia Libertății în timp ce avansăm pe deasupra Atlanticului. Dar ca să păstrăm echilibrul vasului, le rog pe doamne să se ducă la babord și pe domni la tribord.

El face un semn din mână și surferi fără pălării îmbrăcați în costume albe de marinari cu pantaloni scurți deschid ușile spre promenadă, iar ca toți ceilalți, și tu te grăbești prin ele ca să privești înainte și în jos peste grilajul înalt până la piept.

Nu zbori cu adevărat ci mai degrabă *navighezi* prin aer. Ești acolo sus printre nori, trebuie să îți ții pălăria contra vântului care îți mângâie pielea în mod ștrengar, dar poți mirosi izul sărat al portului de dedesubt iar zumzetul discret al orașului încă poate fi auzit la distanță, iar în timp ce Statuia Libertății văzută din acest unghi nu este mai mult decât o pată verde pe o insulă, orizontul orașului Manhattan menține o perspectivă tridimensională amețitoare.

Incredibil, senzațional, spectaculos, dar într-o manieră Zen apatică. Cloud Nine, judecând după briza ce adie, nu se poate mișca mai repede decât o balenă orca înotând la viteză maximă, iar distanța și dimensiunea priveliștii orașului care se micșorează cu încetineală creează iluzia vizuală și viscerală că te miști și mai încet de atât, ca un mare albatros care planează pe adierea perfectă. Nu se aude sunetul motoarelor. Doar vântul, bâzâitul abia perceptibil al stupului orașului și cele mai slabe șoapte ale apei izbind malurile.

E ca și cum ai fi una cu îngerii.

Sau ar trebui să fie dacă nu ar fi așa erotic.

Ei bine, spune-i *senzual*, precum excitarea pielii ca un organ senzorial al întregului corp, ca luarea unei curbe înclinate într-o mașină Ferrari de Formula 1, ca surfingul pe un val interminabil. Ca și cum facitoare aceste lucruri în timp ce zbori ca o pasăre. Ai putea să trăiești pe picior mare în această atmosferă somatică dulce pe vecie, fără să fii frustrată, nu ești excitată din punct de vedere sexual, dar pe de altă parte știi foarte bine că ai fi la cea mai mică provocare romantică.

Și iată că vine una acum și este de calitate întâi.

Cu sau fără doamne la babord, și sunt cam o sută sau cam așa ceva de femei aliniat și uitându-se peste grilaj, iată că vine căpitanul, singurul bărbat din raza ta vizuală, îndreptându-se spre tine printre femeile care sunt disponibile și care în mod clar în mare parte sunt, precum cocoșul într-un stol de găini.

Și în mod categoric este așa ceva, zâmbind,

facând cu ochiul, rostind nimicuri, nesărindâncă să atace dar pe aproape, etaland ce are el de oferit.

Apropiindu-se de tine, poți să îi spui instinct de prădător, sau o improvizație spontană genială, îți atingi ușor cu mana sprânceana aflată chiar sub buza pălăriei de parcă ai fi dat la o parte o șuviță de păr deranjată de vânt și în mod discretă lași pălăria să cadă, afară din calea adierii și spre el.

Căpitanul o prinde cu acuratețe din zbor.

— Frumoasă mișcare, îți spune el în cunoștința de cauză.

Dar zâmbește în mod aprobator.

— Să îți scapi batista ar fi *așa de demodat*.

— Și tu ai făcut o prindere frumoasă.

El râde, se uită cu atenție la pălăria ta, sau cel puțin se preface, în timp ce ți-o dă înapoi.

— Frumoasă pălărie.

Tu zâmbești înapoi, un pic copilăros, un pic agitată, îi ieși propria pălăria și faci același lucru.

— Și tu ai o pălărie frumoasă, îl spui tu.

O așezi pe propriul cap și pui pălăria ta pe capul lui.

Dintr-un anumit punct de vedere probabil că fantezista caschetă roșie din piele a căpitanului de vas arată prostesc pe capul tău, dar se potrivește totuși cu rochia ta și tu pozezi ca un fotomodel jucând în mod intenționat rolul unei fete demodate de la Coca-Cola pentru coperta revistei „*Vogue*”.

Pălăria neagră de pe capul lui se potrivește cumva cu costumul său albastru de ofițer, dând la o parte impresia că este o uniformă și evidențiind fracul Deco, iar el face o mișcare cinematică

suavă, imitând rotirea unui baston invizibil și mișcându-se în pași de step.

Tu râzi, el râde. Tu îți dai jos cascheta lui, o împingi spre el și încerci să i-o pui la loc pe cap, dar el își punemana pe borul pălăriei.

— Dacă nu ai nimic împotriva, aş dori să păstrez eu asta pentru moment și putem să facem schimb din nou în seara asta, spune el și își ia cascheta din mâinile tale și o pune la loc pe capul tău.

— Dar asta nu înseamnă că nu o să mai fi la uniformă?

El își înclină pălăria ta spre tine.

— Nu sunt niciodată la uniformă, dar sunt mereu la costum, îți spune el înainte de a pleca, și am Impresia că îți place asta.

Și el merge țănoș pe promenadă, înclinându-și pălăria ici-coloinsprecelelalte competitori.

— Și lor le place asta, șoptești tu cu amărăciune, dar el nu mai este în raza ta auditivă.

*

Tu încă mai porți pălăria lui distinctivă în timp ce urci pe scara în spirală după ce ai ieșit din marea de priviri feminine amenințătoare precum Ginger Rogers în flăcările și liliachiul apusului oceanului din Sky Dôme și din nou afară pe promenadă, de data aceasta pe partea bărbaților, de ce nu.

Marea este o oglindire infinită a nemărginitului apus. Norii pufoși ce plutesc pe lângă tine strălucesc în nuanțe roșii pastelate precum buchetele de trandafiri aruncate de către îngerii lui Cupidon. Tu mergi pe promenadă înspre

provă, înspre punte și descoperi că aceasta merge de jur-împrejurul vasului. Există o scară care coboară de la postul de observație spre ea și da, el este acolo uitându-se în mod vitejește drept înainte, desigur că este și da, încă poartă pălăria ta.

Tu îți dai jos cascheta de căpitan, începi să o fluturi în aer și după câteva clipe el te vede, desigur că te vede, îți răspunde cu o înclinare a pălăriei tale și tu îl urmărești cum coboară scara agale cu fața spre tine, pas cu pas, ca o nimica toată pentru un dansator priceput, o rutină spectaculoasă pe care o execută cu o grație admirabilă și seducătoare.

— Îți place ce vezi?

Tu îl studiezi din cap până-n picioare. El te studiază pe tine din cap până-n picioare.

— Dar ție?

Câte ia de mână și un fior electricpornește de la mână și îți străbate corpul la această primă atingere și judecând după surâsul lui afectat, el o știe prea bine.

El te conduce înainte spre prova navei, înspre porțiunea unde promenada iese în afară, o porțiune care atârână deasupra oglinzii apusului mării de dedesubt precum bompresul4 vasului, iar tu ești figura de galionă, un delfin care face surfing fără pic de efort peste valul de aer de la provă, pe deasupra și dincolo de lumea materială.

Dar tu nu te poți abține de la a fi o fată materială.

Îți deschizi brațele în sus și în lateral precum Victoria înaripată.

Tu râzi.

— Nemernicule! Ar trebui să *știi* că am văzut filmul ăsta!

El râde.

— Cine nu l-a văzut? Dar ăsta nu este *litonul*, iar aici nu există ghețari de care să ne izbim, doar nori, și dacă lovești unul, plutești chiar prin el...

Și chiar așa se întâmplă, în timp ce prova aeronavei se strecoară printr-un cocoloș de puf alb și cețos și iese din nou afară în aerul liber.

— În filmul ca tragedie romantică de calitate inferioară, mai presus de toate ca o mică interpretare fericită a unei farse romantice, haide, știi că vrei să faci asta...

Și desigur că nu te poți abține.

— Sunt deasupra lumii! țiți tu, începând să chicotești, iar el începe să chicotească într-o variantă mai masculină, după care desigur că râdeți unul în brațele celuilalt și desigur că de la început aceasta fusese intenția năstrușnicei cheștiuni.

4 Catargul din vârful prorei unui vas cu pânze, de care se leagă mai multe vele (n.tr.).

mamentație care se montează uneori la prora navelor cu pânze (n.tr.).

Și desigur că primul sărut este următorul pas din comedia muzicală.

Dar nu are deloc semn de avertizare „AP”.

Este foarte serios și extrem de fierbinte, un sărut pe gură, pentru o clipă îndelungată limbile luând contact una cu cealaltă, piept la piept, o răsucire rapidă a pelvisului care te lasă, dacă nu fără aer, cel mult extraordinar de nerăbdătoare

pentru mai mult. Mult mai mult. Orice ai putea tu să te gândești și chiar mai mult și să sperăm câteva lucruri pe care doar el le poate face.

O adiere ia cascheta căpitanului de pe capul tău și o duce departe, departe. El doar râde.

— Sincer să fiu, Scarlett, îți spune el, nuâmi pasă deloc.

— Nici mie, strigi tu, luându-ți pălăria ta de pe capul lui și aruncând-o cu veseliepestebord. Ce-ar fi să dansăm? Sau poate ai o idee mai bună? Cum ar fi în cabina căpitanului?

— Ești chiar *foarte* directă, nu-i așa Milly Cea Foarte Modernă, dar ce te face să crezi că sunt genul acela de bărbat?

— Deci ce fel de bărbat ești? Nu am nevoie ca mica ta jucărie să îmi spună că nu ești gay.

— Eu sunt Căpitanul Cerului, îți spune el, și nu te obose să îmi spui mie că... nu ai avut niciodată unul.

— Ce trebuie să fac ca să *îl om...* pe ăsta?

— Un gentleman nu spune niciodată.

— Eu nu întreb un gentleman, eu te întreb pe t/ne.

— Atunci întreabă-mă din nou când nu mă mai simt ca un gentleman, îți spune el, cum ar fi în cabina mea... când trecem pe deasupra Parisului. Îți promit ceva spectaculos.

Iar el se întoarce și urcă scarainapoi spre punte, trimițându-ți prin aer un sărut.

— Sunt gata când ești și tu C.B!

*

Sau cel puțin așa speri, în timp ce îi arăți cartela căpitanului stewardului snob care

îndeplinește rolul de portar pentru clasa întâi. El se strâmbă la vederea ei, după care la tine, lăsându-te să cobori pe scară după o mică plecăciune servilă.

Iar acum înțelegi de ce clasa întâi este aici jos, acolo unde ai putea să crezi că este clasa a treia și de ce cei care își permit sunt dispuși să plătească pentru călătoria într-un peisaj de vis precum *ocesto*.

Uh salon asemănător cu Marele Salon de deasupra, dar cu mult mai mic și cu cupola tavanului făcută din oglinzi.

Reflectând nu cerul, ci *podeoua*.

Podeaua care nu este acolo.

Ei bine, trebuie să fie acolo pentru că tu stai pe ea, dar este un fel de plastic sau un fel de sticlă atât de perfectă încât nu prea poți vedea că este acolo, ținându-te suspendată în aer la mii de kilometri distanță deasupra terenurilor agricole înverzite scăldate în lumina soarelui puternic și acoperite de umbrele norilor.

Asta nu este ca zborul. Asta nu este ca plutirea. Asta nu este ca nimic altceva ce ai simțit până acum. Iar faptul că tavanul este imaginea în oglindă a pământului în mișcare de dedesubt dublează efectul magic. Dacă astaar fi fost o situație amuzantă, ceea ce nu este, ai ști cum se simte Wile E. Coyote trecând în fugă peste o duzină de trepte, trecând peste marginea prăpastie! și apoi uitându-se injos.

Dar tu nu cazi, iar pe măsură ce șocul dispare este înlocuit de o lovitură amețitoare a puterii transcendente la minunea de a sta în picioare

acolo în mod magic și fără efort deasupra tuturor lucrurilor. Și pe măsură ce îți recapeți suflul, observi că există canapele și scaune presărate ici-colo pe podea, niște chestii moi și confortabile din gel transparent și cam o duzină de persoane așezate pe ele, discutând, sorbind din băuturi, încercând să seducă, precum zeii și zeițele cerului pentru care asta este cel mai firesc lucru din lume.

Salonul este înconjurat de un inel de uși, toate închise, toate numerotate; fără nicio îndoială ușile spre cabinele de clasa întâi, cu excepția uneia chiar din față pictată în albastru, care poate fi doar cabina căpitanului.

Tu treci direct peste vid ca să ajungi la ea, bați la ușă.

— Sesam deschide-te, spune voceacăpitanului.

Este descuiată. Tu o deschizi și pășești pe aer în aer. Aici podeaua nu este doar transparentă, ea însăși este un fel de gel transparent, moale și spongios.

Este ca și cum ai merge pe nori invizibili care plutesc spre apus deasupra turlelor catedralei Notre Dame, iar tavanul și pereții formează un ecran video dintr-o bucată ce afișează puntea din nori pe care mergi acum și pentru completarea efectului există un ventilator ascuns care suflă adieri artificiale ca să poți simți vântul în mișcare mângâindu-ți corpul.

Căpitanul este un Adonis gol dezinvolt aflat în picioare în mijlocul aerului deasupra Parisului, cu mâinile pe șolduri și zâmbind în direcția ta cu o erecție netulburată.

— Bine ai venit în salonașul meu, zise

păianjenul muștei.

Are un corp bronzat de gimnast, lipsit de păr cu excepția cârlionților aurii ai părului pubian care se potrivesc cu coama lungă de păr care flutură în vânt. Un zeu grec cu atitudinea unui idol al muzicii rock care plonjează în mijlocul spectatorilor și care își supraveghează marea de fani ce își aruncă lenjeria intimă.

O parte din tine ar vrea să îi tragă un pumn chiar în fața lui cea zâmbăreață, dar asta este deja o poveste din trecut dintr-o galaxie foarte, foarte îndepărtată, în fond, exact pentru asta te afli aici, nu-i așa. El știe asta, tu știi asta, iar el știe că și tu o știi. Nu este nevoie de niciun preludiu și nici nu este posibil aici în mijlocul atmosferei. Este direct la subiect, hainele îți dispar chiar înainte să îți dai seama, te miști viguros în cer deasupra Senei cu ambarcațiunile ei turistice și în brațele lui.

Sărutul pe gură cu limba este foarte senzual, dar de un eroticism mult prea electric ca să poată dura foarte mult, îți miști limba în dăre șerpuitoare pe pieptul lui ce miroase ademenitor înainte să îți dai seama și cu mult înainte să ajungi la obiectul dorințelor tale, coapsele tale sunt jilav de înfierbântate și tu nu gândești deloc când îngenunchez! îi iei în mâini fesele și îl sugi precum un prunc la sân.

Ești așa de pierdută în gemete, zvârcoliri și să te masturbezi într-o excitare anticipativă meat nu doar că nu știi cât a durat, nici măcar nu îți dai seama că el a rămas acolo perfect nemișcat și tăcut până când te ia de obraji, te împinge la o parte cu blândețe și te ridică în picioare, găfaind

și fiind delicios de frustrată.

— A fost bine pentru o uvertură, dar nu este genul de act final pentru un Căpitan al Cerului.

— Nicio problemă, mă descurc cu asta! țipi tu, împingându-l pe spate peste Parisul în trecere cu cel mai puternic brânci al tău cu două mâini de care ești în stare, așezându-te deasupra lui cu picioarele larg deschise, întinzând mâna ca să îl conduci spre zona ta fierbinte.

Dar înainte să poți face asta, el își încolăcește picioarele în jurul taliei tale în maniera mișcării foarfece a luptătorilor de wrestling, te dă la o parte de pe el lăsându-te pe spate, se rostogolește mai încolo și se ridică în poziția lotusului, uitându-se în jos la tine zăcând acolo uluită și destul de enervată.

— Ce naiba a fost asta? întrebi tu, ridicându-te în capul oaselor și uitându-te la el.

— Regularea *în Zbor*.

— Poftim?

— Uită-teânjos.

Plutești într-un punct fix chiar deasupra Turnului Eiffel. Din poziția și unghiul acesta, ceea ce atrage atenția ochiului minții tale frustrate și lascive, construcția marcantă a Orașului Luminilor pare chiar obscenă, cei patru piloni de susținere arătând ca două seturi de coapse cu picioarele larg deschise, făcute din fiare strâns îmbinate într-o îmbrățișare carnală, iar protuberanța cu formă de cap din vârful turnului pare a fi glandul la fel de uriaș al acestui monument falie al Franței, aflându-se chiar sub fesele tale tremurânde. Priveliștea este și excitantă, și dezgustătoare. Este

literalmente foarte masivă și foarte scârboasă.

— Ce fel de om pervers ești? Întrebi tu, abătându-ți privirea.

— Un Căpitan al Cerului.

Și, ridicându-se în picioare, te apucă de mâini și te trage spre el, pânțele lipit de pânțele, păr pubian lipit de păr pubian, el fiind încă obscen de erect dacă nu chiar mai mult, iar tu chiar și mai excitată din punct de vedere somatic, în ciuda sau poate chiar datorită furiei tale frustrate și scandalizate.

— Închide ochii, îți spune el într-un mod insinuant, strecurându-și mâna între picioarele tale și stimulându-ți clitorisul într-un mod și mai sugestiv. Imaginează-ți că ne aflăm deasupra Turnului Eiffel.

El te privește drept în ochi cu o intensitate care este în același timp și terifiantă, și înfricoșător de erotică. Nu te poți abține, trebuie să îți închizi ochii.

— Imaginează-ți că sărim împreună de pe el într-o cădere liberă în neant, nu are de ce să îți fie frică, acesta este doar un vis, ai mai avut vise în carezburai, nu-i așa, cine nu a avut și ai mai avut vise sexuale, nu poți nega asta, iar bătrânul Dr. Freud ar insista că ele provin din același loc...

El își asumă și mai multe libertăți cu degetul mare și cel arătător, topindu-ți temerile cu propria ta căldură, deschizându-te ca o floare...

— Din acest loc...

Tu îți depărtezi coapsele, nu te poți abține, nu vrei să te abții.

— Acum deschide ochii.

Tu nu te poți abține, iar acum poate că nici nu vrei, li deschizi.

— Uită-te în jos.

Te afli în mijlocul văzduhului în îmbrățișarea lui strânsă și senzuală, cu picioarele îndepărtate deasupra Turnului Eiffel, fiind susținută de puterea magică a mâinii sale, de propria ta energie erotică care îți traversează punctele chakra precum forța vitală a zeiței care pari a fi în acel moment, pe măsură ce el te aduce foarte aproape de finalizare și te ține acolo, tremurând în așteptarea apropiatului extaz, plutind datorită energiei delicioase a prezentei tale frustrări nu chiar nedorite.

— Regularea în Zbor, îți spune el în cunoștință de cauză. Întotdeauna ți-ai dorit-o, nu-i așa, într-un fel sau altul, cine nu și-a dorit-o, este visul imposibil și visul unei imposibilități. Până acum. Pentru că acum chiar o putem face.

— Ești nebun! Chiar este imposibil!

Deodată magia dispare în totalitate.

Te afli în picioare pe o podea transparentă și spongioasă dintr-o aeronavă aflată deasupra Parisului. Tipul ăsta îți stimulează clitorisul cu mâna într-un fel al naibii de uimitor și face seducerea cea mai strigătoare la cer din istorie cu cuvintele lui, aceasta devenind și mai formidabilă tocmai fiindcă este așa de ispititoare. Te-a făcut să ți-o dorești mai mult decât ți-ai dorit vreodată ceva, dar tu știi că nu o poți avea. Precum un tătic răutăcios care îi dăruiește copilului său cea mai delicioasă acadea din magazinul cu dulciuri numai ca să o ia înapoi.

Tu îl împingi. El nu se opune. El zâmbește și încă are o erecție plină de viață. Tu ești pe punctul de a-i trage un pumn în față nenorocitului.

— Ba nu este! Îți spune el cu tărie. Categorical putem! Categoricalam făcut-o!

— Tu ai făcut-o...? Noi putem...?

Te urăști pentru că aproape scâncești precum un câine care pofteste la carnea de la cină.

— Dar...

— Cum?

El face o mișcare de genul abracadabra precum un magician nepriceput.

— Cu magie, firește. Nu crezi în magie?

— În magia sufletului unei fete tinere? zâmbești tu disprețuitor. În magia rock and roll? Hai scutește-mă!

— Această aeronavă plutește pe bază de vacuum, nu-i așa, pe baza a *nimic oltcevo decot o vidului*. Nu poate sufletul tău de fată tânără să vadă magie în așa ceva? Așa că de ce nu s-ar putea ca eu și cu tine să ne aflăm sub propriile noastre baloane magice?

Zisă în felul acesta, îți poți imagina, dar...

— Cum se face că nu am auzit niciodată de așa ceva? Cum se face că nu a apărut în ziarele de scandal? Cum se face că nu a apărut niciodată la televizor?

— Pentru că cea mai bună magie este cea secretă, sugerează el.

Tu te holbezi la el.

El ridică din umeri.

— Pentru că majoritatea jurisdicțiilor își țin spațiile aeriene prietenoase sub semnul de

avertizare „AG”. În fond, în ziua de astăzi nici măcar nu mai poți să îți aprinzi o țigară pe un stadion de fotbal în aer liber. Mardi Gras deasupra lui Rio, tot ce se poate, dar Orlando sau Salt Lake City? Poate că nu o să sperie caii deasupra Parisului sau Amsterdamului, dar imaginează-ți ambuteiajele de gură-cască!

Nu te poți abține să nu râzi la așa ceva, dar exhibiționista din tine care nu știai că există nu se poate abține de la a fi excitată de acea fantezie nerușinată.

Fantezie? Nu ai intrat deja în acel Regat Magic și categoric nu în versiunea Disney, iar o păsărică mică și nerușinată își șoptește în buzele Inferioare că, da, ești pregătită pentru așa ceva.

— Unde? te pomenești întrebând cu respirația întretăiată.

— Acolo unde nu există nicio lege care să spună că cei care urcă trebuie să coboare, pune asta în pipa ta și fumeaz-o, Werner von Braun6.

— Unde pe Terra este asta?

— Dincolo de curcubeu, spune Căpitanul Cerului, iar într-un fel, eu nu cred că o să fim în Kansas, nu-i așa? Haide Dorothy, bate din călcâie...

Și chiar așa faci, bați din călcâiele picioarelor tale desculțe, o dată, de două ori...

— Iar la a treia bătaie, te pomenești încălțată în pantofi roșii cu toc înalt și chiar există un curcubeu, iar *Cloud Nine* trece prin el.

Trebuie să fie magie, deoarece acum te afli lângă Căpitanul Cerului îmbrăcat în uniformă completă la prova promenadei de pe puntea

superioară, iar tu ești încă o dată îmbrăcată precum fata de la

Coca-Cola.

Iar dacă acela nu este Orașul de Smarald în jurul căruia aeronava orbitează cu încetineală, în mod categoric merită să plutească deasupra lui Oz. Un Inel din sticlă de seră prin care poți vedea mobilierul camerelor de hotel îmbrățișează ecuatorul unei sfere scânteietoare roz-neon de mărimea unui asteroid destul de mareâncât să fie cel

6 Wernher Magnus Maximilian Freiherr von Braun (1912 - 1977), a fost un om de știință germano-american, pionier și vizionar al dezvoltării tehnologiei și zborurilor rachetelor (n.tr.).

care a omorât dinozaurii ca să facă loc organismelor cu sânge cald, iar din astea există destule expuse.

Suspendată la câteva sute de metri sub gigantul glob disco se află o sferă și mai mare din plasă făcută din fibre sintetice care sunt în mare parte invizibile, o planetă în miniatură făcută în întregime din aer. Înotând înăuntrul ei precum o colivie plină de păsări zburând sunt zeci de baloane cu aer cald de care sunt agățate deltaplane supradimensionate și peste poate de groase. Atârinate de acestea sunt *cupluri* - ei bine nu toate, unele dintre aripile cu vacuum par doar suficient de capabile într-un mod dizgrațios de a susține partidele în trei persoane - o colivie de păsări tropicale formată din trupuri omenеști goale sau înveșmântate minimalist și f etişist

executând în aer fiecare variație posibilă a Regulării în Zbor a Căpitanului Cerului.

Este cea mai vulgară priveliște erotică pe care ochii tăi au văzut-o vreodată, Kamasutra într-o versiune tăcută de spectacol de cabaret și totuși există o frumusețe în ea, frumusețea pură a unui balet nud grandios care nu este limitat de gravitație, rușine sau conștiință de sine. Desigur unele dintre cupluri nu sunt foarte grațioase, iar unii dintredansatori ar trebui să mai dea jos niște kilograme, dar îți este greu să te gândești la ceea ce vezi ca fiind „murdar”, acel dans are o libertate care te face să îți dorești să participi la ei precum o focă de uscat gata să sară înapoi în marea capricioasă.

Cu cine anume nu prea pare să conteze, în acea clipă tu ești doar un alt animal nepăsător în totalitate senzual și pur.

Iar el este destul.

— Ce-ai zice să dansăm? îi șoptești tu, luându-l de mână.

— Ești sigură că asta este fantezia ta preferată a unei orgii de vis?

— Destul de sigură încât să fac o încercare cu tine.

— Uită-teânjos.

Hipnotizată de priveliștea din interiorul plasei diafane, nu te-ai uitat în jos. Dar acum te uiți.

Există o mică insulă acolo în marea albastră, una grecească, judecând după ruinele de culoare albă de pe unul dintre maluri. Restul insulei este înconjurat de nisipuri aurii pline de înotători și persoane care fac plajă. Nu poți vedea de la

distanța asta, dar știi al naibii de bine în ce direcție sunt îndreptați ochii lor. Există hoteluri cu fața spre plaje ocupând două treimi din insulă. Se pot vedea iahtură într-un port. Poțiauzi muzica înceată a tobelor din oțel și a chitarelor electrice. O mireasmă și mai slabă de la grătare, loțiuni de protecție solară, băuturi tropicale acoperite de umbreluțe din hârtie și gaze de eșapament de la karturi cu două viteze poluează inocența aerului.

— Dacă este marți, asta probabil că este Tijuana, suspini tu.

— A, este un pic mai stilat decât asta, dar mult mai scump! Exhibiționistii din cer trebuie să plătească o sumă exorbitantă ca să poată lua parte ia dans și nu este ieftin nici pentru voyeurii care plătesedoar ca să privească.

Vacuumul a dispărut destul de mult din balonul tău excitat.

— Dacă tu crezi...

— Aici nu este vorba despre ce cred eu, este vorba despre ce crezi tu, îți spune el.

Există ceva sfidător în privirea lui în timp ce spune asta, ceva sexual și totuși fără să fie sexual, inexplicabil de provocator, o seriozitate aflată în spatele măștii de obiect sexual a căpitanului pe care nu ai mai văzut-o înainte.

— Tu *chior* vrei să știi ce gândesc...

— Ch/orvreausăștiucegândești.

— Asta este un test?

— Ai putea să îi spui și așa.

— Este o profanare! bălmăjești tu. Aici sus printre nori, spirite libere, exhibiționiști sau nu, își fac dansurile lor de împerechere pentru propria

lor plăcere, iar acolo jos pe sol ei privesc asta cu mâinile în pantaloni ca niște porci.

El zâmbește spre tine radiind de bucurie.

— Ai căpătat nota de trecere.

— Vrei să spui că am picat. Nu am de gând să...

El te reduce la tăcere punându-ți un deget pe buze.

— Ai căpătat nota de trecere. Tu chiar crezi că un tip drăguț ca mine ar fi prins rostogolindu-se prin aer cu tine într-un astfel de loc? Nu este stilul meu, scumpo, nu este tipul cel adevărat, dacă tu spui „da”, eu spun „nu”. Dacă tu spui „stai”, eu spun „hal”.

— Unde?

— Acolo unde îngerului sufletului tău nu îi este frică să pășească, spune ei, strecurându-și mâna într-un mod cunoscător, foarte dezmiardător între coapsele tale. Acolo unde demonul din tine te face să vrei să mergi. Ne aflăm împreună deasupra acestei lumi, iar acest Pilot al Cerului te numește pe *tine* căpitanul sufletului său. Există mai mult de atât în filosofiele lor pornografice imaginate, yin-yangul spune că este nevoie de două suflete similare ca să se poată trece la următorul nivel. Nimic cu adevărat *personal*, dar trebuie să... *facem dragoste*.

— Să facem dragoste? Unde?

— Acolo unde te poți simți... romantică, scumpo, fredonează el. Du-mă în grădina dorinței tale cele mai arzătoare. *Asto* este cea mai arzătoare dorință a mea.

El îți ia mâna și o pune chiar între picioarele

lui.

— Imaginează-ți că sunt duhul acestei lămpi fermecate, micuța mea stăpână, îți spune el. Freac-o și ți se îndeplinește dorința. Dar eu fac o afacere mult mai bună decât acel biet eunuc ectoplasmic de harem. Și eu ajung să merg acolo unde îți dorești tu.

Tu o freci, asta categoric nu este bagheta ofilită a zanului cel bun! Și...

*

Tu împreună cu Căpitanul Cerului atârnați în pielea goală de cordoane elastice în mijlocul aerului aflat la o liniștitoare temperatură a corpului, sub cerul întunecat al nopții presărat cu stele, Calea Lactee părând un voal de mireasă alb și străveziu. Deasupra ta, balonul cu vacuum se vede doar ca un obstacol cu aripi aflat în fața peisajului ceresc.

Tu îl iei pe el în brațele tale și plutiți amândoi acolo tăcuți în marea neagră și blândă a nopții până când orizontul începe să capete o nuanță purpurie mergând spre albastru, iar marginea soarelui ivindu-se deasupra liniei orizontului are destulă strălucire ca să scoată la iveală ce se află dedesubt.

O punte făcută dintr-un nor pufos care se întinde dintr-o parte în alta a orizontului.

Dar nu, pe măsură ce răsăritul precum ceara își răspândește peste ea strălucirea chihlimbarie călduroasă și umbrele lungi, clareobscur, puntea din nori devine o boltă infinită a pădurii tropicale înverzite văzută de deasupra, cu văi și dealuri din care cântecele timide ale păsărilor care se trezesc

urcă spre tine, iar mireasma naturală dulce și bogată a frunzișului alungă cețurile nopții.

Vă sărutați, un sărut lung, dar tandru, pe gură, dar nu există nicio frenezie a întâlnirii limbilor aici, este un sărut romantic, o contopire a respirației sufletelor pereche, a îngerilor văzduhului. Iar ca răspuns, ca o reacție la chemările tale tăcute, păsările se ivesc din coronamentul pădurii, stoluri și cârduri de canari aurii, cinteze minunate în toate culorile curcubeului, ca și cum ai și făcut scufundări deasupra unui recif de pești tropicali.

Apoi devii una cu păsările tropicale din aer în timp ce ele se lasă în jos și se rotesc în jurul tău, iar tu te alături dansului lor, plonjând, răsucindu-te, ridicându-te la suprafață, într-o mișcare lentă, râzând și țipând într-o desfătare inocentă. Iar pe măsură ce soarele se ridică pe jumătate deasupra orizontului într-o coroană cu raze înflăcărâte făcând să dispară stelele într-un cer de un albastru strălucitor, tu te întorci spre acesta, iar el alunecă în înfloritura sexului tău cu aceeași eleganță inocentă.

Dedesubt, miliarde de flori înfloresc și se deschid în același chip în cinstea gloriei noii zile, roșii, galbene, albastre, trandafirii, violet, roz, toate culorile firmamentului floral transformând coronamentul pădurii într-o tapiserie infinită ca din Noptile Arabe, un covor zburător debordând de maiestuositate legănându-se și rostogolindu-se peste adierea răsăritului de soare; învăluindu-te într-un nor invizibil cu o aromă copleșitor de erotică și foarte romantică tu îți iei zborul spre

lumina timpurie a zorilor pe ritmul dansului mădularului său din tine care se ridică și se ridică, dar care nu pare niciodată să coboare, ducându-te din ce în ce mai sus prin mângâierile buzelor tale Inferioare, sus, sus și chiar mai departe de extazul organic trupesc, corpul tău ridicându-se și dizolvându-se în lumină.

Un roi imens de fluturi monarh negri și portocalii apare din pădurea de flori și explodează într-o fanfară cu artificii tăcute, aripile mătăsoase gâdilându-te în ultimele momente în timp ce îl simți penetrându-te și explodând în adâncul tău, în timp ce tu și el și soarele și satisfacerea corporală reciprocă a voastră se transformă într-o lumină cerească încântătoare”.

Lighter thon oir Traducere din limba engleză de Miruna Avram

MANIFESTUL DESTINULUI

Ice Haldeman ceasta este povestea lui John Leroy Harris, dar mă îndoiesc că acest nume îți spune foarte multe; poate doar dacă ești destul de bătrân, în special un om al legii bătrân. Oricum el este mort, se fac treizeci de ani acum și nu a mai rămas nimeni în jur care să poată fi rănit cu această poveste. De fapt, aș fi spus-o de mult, dar când eram mai tânăr m-ar fi deranjat, făcându-mi griji despre ce ar fi crezut oamenii. Acum pur și simplu nu îmi pasă. La naiba cu ea.

M-am aflat pe drumuri de când eram flăcău. La treisprezece ani am înjunghiat un alt băiat și nu am așteptat să văd dacă trăiește, pur și simplu m-am dus în josul râului și m-am îndreptat spre St. Louis, am intrat într-un buclucacoloși am ajuns în

New Orleans câțiva ani mai târziu. Acolo am ajuns să îl cunosc pe John Harris.

Acum nu ai putea să îți dai seama din numele lui (l-a schimbat de câteva ori), dar John era spaniol get-beget, deoarece familia lui venise din Spania înainte de Achiziție¹. John s-a născut în Natchitoches în 1815, anul Bătăliei de la New Orleans. Asta îl făcea cu treisprezece ani mai în vârstă decât mine, așa că presupun că avea în jur de treizeci de ani când ne-am întâlnit.

Eu munceam ca agent de pază, ceea ce numeam „bouncer”, în casa de toleranță a doamnei Carranza din josul docurilor. În mare parte doar stăteam prin jur și păream mare, așa cum și eram atunci, iar nu gras, dar câteodată trebuia să calmez câte un client sau poate să îl dau afară și țineam sub vestă un pistol de buzunar Starr model „pepperbox” în caz de necazuri mari. Prin folosirea acestei arme l-am cunoscut pe John Harris.

Achiziția Louisianei este numele sub care este cunoscut tratatul de achiziționare a unei suprafețe de pământ de aproximativ 2.100.000 kmp de către Statele Unite ale Americi de la Franța în anul 1803. La vremea tranzacției, porțiuni sud-vestice ale statelor de azi Kansas și Louisiana erau teritorii pretinse de Spania (n.tr.).

John Harris fusese în bar de câteva ori, destul de des încât să îl observ, dar din câte știam cu el nu ceruse niciodată serviciile femeilor. Nu avea nevoie să plătească pentru asta, presupun; era un individ chipeș, înalt de peste doi metri, zvelt, cu acea tragică privire care le place femeilor, în orice

caz era o seară ploioasă de noiembrie, rece în felul în care niciun alt loc nu se răcește, iar clientul ăsta coboară să se plângă că fata nu a făcut ceea ce i-a spus să facă și că nu avea de gând să plătească în plus. Fata a coborât chiar în urma lui și mi-a spus despre ce era vorba și că o făcuse și că el nu spusese nimic despre asta atunci când au început și mă poți crede pe cuvânt că era ceva neplăcut.

Ei bine, am discutat despre asta și el a încercat să plece fără să plătească, așa că l-am adus înapoi și i-am golit buzunarele. Nu avea asupra lui nici măcar banii de o băutură (îi dăduse doamnei Carranza cei doi dolari, dar asta nu însemna că puteai să bei cine știe ce). Totuși, avea un pardesiu bun, așa că i l-am luat și l-am escortat afară în ploaie cu capul în față.

Ce a urmat a fost că la vreo zece sau cincisprezece minute mai târziu a dat buzna înăuntru, arătând ca un câine plouat, dar cu un revolver Navy Colt în fiecare mână. A tras de două ori înainte să îi zbor creierii (pepperboxul nu este o mare scofală de pistol, dar el nu era la mai mult de patru metri distanță) și la nicio secundă distanță un alt glonț îl lovește în plămâni. M-am întors și toți erau pe podea sau în spatele barului cu excepția lui John Harris, care era încă cocoțat pe scaun arătând destul de interesat și punând un fel de revolver străin înapoi în buzunarul său.

Polițiștii sosiră curând, dar nu au fost probleme, nu cu patruzeci de martori, cu excepția a ce să facem cu hoitul. Nu avea acte și doamna Carranza nu dorea să plătească orașului pentru

înmormântare. Eu eram pentru scoaterea lui pe ușa din spate și aruncarea lui în apă, dar ei au spus că era împotriva legii și insalubru. John Harris zise că avea o căruță și o dată ce se făcea dimineată urma să aibă grijă de problemă. El semnă un act și asta îi satisfăcu.

La prima oră, Harris a apărut într-o caleașcă elegantă. Eu și vizitiul, un negru bătrân, ne-am chinuit să punem în spatele caleștii cadavrul înfășurat într-o pânză. Harris mi-a spus să îl însoțesc și așa am făcut. Am mers doar un pic spre est și am rostogolit nenorocita de chestie într-o mlaștină, lăsându-i pe aligatori să îl preia. După care vizitiul a fumat o țigară în timp ce eu și cu Harris am vorbit un timp.

voia ca tu să faci ceva, iar tu nu voiai să o faci, era mai bine să îți pui degetele în urechi și să pleci. Acel nemernic putea vinde apă unui om care se îneca.

A început să mă întrebe despre mine, iar în cele din urmă am ajuns să discutăm despre politică. S-a dovedit că amândoi aveam cam aceeași părere despre guvernul S.U.A., adică la naiba cu el. Harris nici măcar nu era cetățean, iar eu însumi nu existam. Pentru motive lesne de înțeles aveam un certificat de deces în St. Louis și aveam câteva seturi diferite de acte pe care un amic din Bourbon Street le tipărise pentru mine.

Harris observase că vorbeam ceva spaniolă - doamna Carranza era mexicană, ca multe dintre fetele ei - și m-a întrebat dacă aș vrea să fac o mică excursie în Mexic, i-am spus că asta părea o idee foarte proastă.

Asta era spre finele lui 1844, iar acel nenorocit de Polk2 tocmai fusese ales și promisese să anexeze Texasul. Mexicanii avuseseră mici încăierări cu Texas de ani de zile, iar ei spusese că va fi război dacă obțineau statalitatea.

James Knox Polk (1795 - 1849), al unsprezecelea președinte al Statelor Unite (1845 - 1849) (n.tr.).

Avea cel mai al naibii fel de a vorbi. Engleza lui nu era ca nimic altceva care ai auzit vreodată - spaniola era limba lui maternă și apoi a învățat o mare parte din engleza sa în Australia, dar nu la asta mă refer. Ce vreau să zic este că dacă el

Persoana responsabilă era acel mexican nebun cu un singur picior, Santa Anna, care fusese așa un gentleman cu câțiva ani înainte la Alamo. Nu doream să fiu un american blocat în acea țară când aveau să înceapă împușcăturile.

Ei bine, Harris a spus că nu m-am gândit destul. Era adevărat că avea să înceapă un război, zisese el, dar șmecheria era să intri acolo destul de devreme încât să profiți de pe urma lui. M-a întrebat dacă aș fi fost interesat să primesc zece la sută din zece mii de dolari, i-am spus că îmi simțeam curajul revenindu-mi.

S-a dovedit că Harris intrase în armată cu câțiva ani înainte și lucrase ca intendent, cei care mută proviziile încolo și înapoi. Reușise să ascundă cinci sute de puști și un lot mare de muniție într-un depozit din New Orleans. Armata credea că sunt depozitate în Kentucky, iar bărbatul care a închiriat depozitul credea că sunt unelte agricole. Harris a fost eliberat din armată și

în cele din urmă a luat legătura cu un anume general Parrodi, în Tampico. Parrodi a fost de acord să cumpere armele și să plătească pentru ele în aur.

trei americani, nu ca să lupte, ci ca să servească pe post de „interpreți” - adică, spioni - pe toată durata războiului. Urma să primim cetățenie mexicană dacă doream și o concesiune pentru teren, dar pentru siguranța noastră urma să fim tratați drept prizonieri pe durata războiului. (O parte din înțelegere spunea că trebuia să tragem cu urechea la alți prizonieri.) Harris mi-a arătat un contract care spunea toate astea, dar eu nu puteam citi spaniola pe atunci. În orice caz nu eram mai înclinat să mă încred în mexicani în astfel de chestiuni decât eram în americani, dar așa cum am spus Harris putea vinde băutură unui baptist.

Cel de-al treilea american nu era nimeni altul decât tipul bătrân care conducea caleașca, un sclav fugar din Florida care se numea Washington. Crescuse cu stăpâni spanioli și nu ca muncitor pe câmp, ci ca un fel de majordom. Era mai învățat decât mine și putea vorbi spaniola precum un nobil spaniol. În Mexic, desigur, nu exista sclavie și s-a gândit că un negru cu aur și pământ era la fel de bun ca oricine altcineva cu aur și pământ.

Privind în urmă, pot să înțeleg de ce Washington a fost dornic să își asume riscul, dar

Șmecheria era că Parrodi dorea și serviciile a eu am fost al naibii de prost să o fac. Nu eram o persoană dură, dar văzusem ceva violență în cei șaptesprezece ani ai mei; acel cetățean pe care îi

aruncasem în mlaștină nu fusese prima persoană pe care a trebuit să o omor. Ai crede că știu mai bine decât să mă pun în mijlocul unui război. Presupun că eram prea tânăr ca să iau în serios moartea – și o mie de dolari erau bani adevărați pe atunci.

Ne-am întors în oraș, iar Harris m-a dus la depozit. Avea cincizeci de cutii albastre lungi marcate cu numele producătorului de echipament și fiecare avea zece puști Hall, noi-nouțe într-un amestec de vaselină și rumeguș.

(De asta erau mexicanii așa de entuziasmați. Pușca Hall avea un dispozitiv cu cremene, cel puțin acestea aveau, dar totodată erau și cu încărcare prin spatele țevei. Reîncărcarea pe la gura țevei a vechilor arme pe care le foloseau majoritatea soldaților, mexicani și americani, se făcea în treisprezece pași diferiți. Ratai unul din pași și rămâneai fără față. De asemenea, pușca Hall folosea părți interschimbabile, ceea ce însemna că nu trebuia să cauți un fierar când avea nevoie de reparații.)

Înapoi la bordel i-am spus doamnei Carranza că trebuia să demisionez și că voi găsi un băiat nou pentru ea. Apoi eu și cu Harris am mâncat o friptură și am băut o sticlă cu sherry, în timp ce el m-a pus în temă cu detaliile operațiunii. Pusese bani mulți în cumpărarea discreției unui șef de șantier naval și a unui căpitan de navă comercială britanică. Această navă era singura care călătorea din New Orleans spre Tampico cât de cât regulat, iar Harris credea că a face contrabandă cu arme nu reprezenta o noutate foarte mare pentru

căpitan. Vinerea următoare pe seară urma să încarcăm marfa pe vas, iar a doua zi dimineată să ne îndreptăm spre sud.

Încărcarea a mers fără probleme, iar a doua zi ne-am imbarcat pe vas ca pasageri plătitori, Washington presupunându-se că îi aparținea lui Harris și urmându-l pe post de servitorul său. La început a fost chiar plăcut, alunecând printre o sută șazeci sau cam așa ceva de kilometri de țară mlăștinoasă. Dar Golful Mexic nu este Mississippi și după câteva ore de așa ceva îmi era rău de la dinți până la unghiile de la picioare și am rămas așa cu zilele. Căpitanul mi-a dat un amestec de brandy cu apă de mare care mă omora. Harris credea că este amuzant, dar umorul dispăru un pic când am acostat în Tampico, iar el și Washington au fost nevoiți să dea jos încărcătura fără prea mult ajutor din partea mea.

Ne-am îndreptat spre vila lui Parrodi și am descoperit că era probabil să fi rămas fără loc de muncă. Cât am fost noi pe acel vas, avusese loc o revoluție. Santa Anna fusese dat afară, după ce aproape golise vistieria, iar acum moderatul Herrera era responsabil. Parrodi și Harris s-au certat mult timp. Mexicanul era dispus să plătească pentru puști, dar jumătate din sumă – pentru serviciul nostru ca spioni, care nu mai era de actualitate.

Se hotărâră în cele din urmă pe opt mii, dar numai dacă rămâneam în Tampico pentru următoarele optsprezece luni, în cazul în care chiar izbucnea un război. Eu și cu Washington urma să primim cincizeci de dolari pe lună ca bani

de buzunar.

Următorul an a fost cel mai plictisitor din viața mea. După New Orleans, chiar nu existau multe de spus despre Tampico. Este un oraș vechi și totodată nou-nouț. Pirații l-au ars până la temelii acum câteva sute de ani. Santa Anna l-a refăcut în anii douăzeci și tot nu era nimic mai mult decât un oraș de garnizoană cât am fost noi acolo. Majoritatea caselor erau făcute din lemne importate din State în bucăți și bătute în cuie laolaltă. Câteva bordeluri și baruri în centrul orașului și poți pune pariu că am petrecut mult timp și cincizeci de dolari pe lună acolo.

În alte părți, lucrurile au început să se miște în primăvară. Congresul S.U.A. a acceptat propunerea lui Folk și a votat pentru anexarea Texasului, iar Mexicul a închis legăturile diplomatice și a declarat război, dar Washington nu păru să observe. Herrera probabil că era foarte ocupat cu Revoluția Carmeliților, deși lucrurile au fost liniștite pentru restul anului.

Am ajuns să îl cunosc pe Harris destul de bine. A petrecut mult timp învățându-mă să citesc și să scriu în spaniolă – deși nu am putut niciodată să o vorbesc fără să par american – și îți pot spune că era foarte dur ca profesor, învățătorul meu obișnuia să mă biciuiască când eram mic, dar asta era mai ușor de suportat decât limba ascuțită a lui Harris. Te puteafacesă te simți înalt de cincisprezece centimetri. După care câteva minute mai târziu nimereai un verb corect și erai un erou.

Mergeam de asemenea și în pădurea din afara orașului și exersam cu pistolul și pușca. Putea să

facă niște lucruri grozave cu un Colt. El m-a învățat cum să arunc cuțitul, iar eu l-am învățat cum să folosească un lasou.

Am intrat într-un fel de rutină. Eu aveam o cameră la familia Galvez din centrul orașului. Mă sculam destul de târziu dimineața și lucram din greu la cărțile de spaniolă. Pe la amiază, Harris cobora (el stătea sus în casa generalului) și îmi oferea doza zilnică de sarcasm. După care mergeam la o crâșmă ca să luăm prânzul, de obicei cu Washington. După-amiaza, când mare parte din oraș dormea, fie călăream, he mergeam să tragem la țintă în pădurea de la sud de oraș. În acest fel o aprovizionam pe familia Gaivez cu carne, aducând un mistreț sau o căprioară din când în când. Deoarece am fost odată băiat la fermă știam cum să gătesc animalele și cum să afum și să sărez carnea ca să o păstrez. Doamna Galvez întotdeauna scădea valoarea cărnii din chiria mea.

Harris petrecea majoritatea serilor sus la vilă cu ofițerii, dar uneori venea cu mine la baruri și bea pulque³ cu soldații aflați în afara orelor de program, sau doar stătea în jurul mesei din bucătărie cu familia Galvez. Le picase cu tronc.

Lui i-a plăcut foarte mult de bătrâna doamnă Dolores, care susținea că are peste o sută de ani și că este din Spania. Nu era rudă, dar fusese

Băutură alcoolică (acută din suc de agave fermentat de agave (n.tr.)).

prietena bunicii doamnei Galvez. În orice caz ea susținea că este vrăjitoare, o vrăjitoare albă care putea vindeca, prezice lucruri și așa mai

departe.

Dacă Harris avea vreo slăbiciune, aceea era pentru superstiții. Întotdeauna purta o monedă norocoasă din aur pe un șnur în jurul gâtului și avea în buzunar osul degetului unui indian. Și deși putea să înjure ca în ultimul hal, nu folosea niciodată numele lui Dumnezeu sau al lui Iisus, iar când altcineva o făcea întotdeauna își încrucișa degetele de la mâna stângă. Deși râdea de religie și nu l-am văzut niciodată intrând în biserică. Astfel că o întreba mereu pe Dolores despre aia sau ailaltă și era mereu pregătit să îi asculte poveștile. Avea doar câteva, dar detaliile se schimbau de la o relatare la alta.

Eu nu m-am gândit niciodată că Dolores nu este întreagă la minte. Dacă nu era vrăjitoare, categoric credea că este. Și chiar vindeca, cu mâinile ei și cu ierburile pe care le culegea din pădure. M-a vindecat de gripă și de o iritație pe care am luat-o de la una dintre fete. Dar nu credeam în vrăji sau în prezicerea viitorului, nu atunci. Când ai optsprezece ani te crezi deștept și că știi cum merge lumea. Eu nu mai sunt așa de sigur, mai ales după ce s-a întâmplat cu Harris.

În fiecare săptămână sau cam așa ceva primeam ziarul din Monterrey. Până în ianuarie îl puteam deja citi destul de bine și privind în urmă cred că se poate spune că în acea lună a început cu adevărat războiul, deși avea să fie primăvară până aveau să înceapă să se tragă focuri. Ceea ce s-a întâmplat a fost că Folk trimisese vreo patru mii de trupe în ceea ce el susținea că este o parte din Texas. Generalul era Zach Taylor, cel care avea

să fie peste câțiva ani un președinte excelent. Herrera părea foarte aproape de a face o înțelegere cu Statele Unite, așa că l-au dat afară și l-au pus pe Paredes în funcție. Mexicanii începuseră să își formeze o armată în Monterrey și se părea că urma totuși să ne câștigăm banii.

Eu am început să devin un pic neliniștit. Nu trebuia să te uiți prea mult la hartă ca să vezi că Tampico urma să aibă necazuri. Dacă S.U.A. dorea să cucerească México City, avea de ales între a mărșalui peste câțiva mii de kilometri de munți și deșerturi, sau a cuceri un port din Golf și a mărșalui doar câteva sute de kilometri. Tampico și Vera Cruz se aflau cam la aceeași distanță de México City, dar Vera Cruz avea un fort care o proteja. Noi nu ne aveam decât pe noi înșine.

De când cu Războiul Civil, nimeni nu își mai amintește prea mult de cel mexican. Ei bine, mexicanii erau într-o formă așa de proastă încât și Taylor îi putea bate. Țara era falită. Armata lor obișnuită avea mai mulți ofițeri decât oameni. Recrutaseră indieni analfabeți și metiși și îi mânaseră cu miile spre o moarte sigură asigurată de artileria și cavaleria americană - unii dintre ei nici măcar nu trăseseră cu arma vreodată înainte să intre în luptă. Acela era Santa Anna făcând economii. Putea să piardă acel război chiar și dacă Mexic ar fi avut toate armatele Europei la un loc.

Noi crezusem că am terminat cu acel nenorocit cu un picior. Când am ajuns noi în Tampico de abia scăpase din Mexic cu pielea de pe spate întreagă, exilat în Cuba. Dar s-a întors și aproape că ne-a omorât pe mine și pe Harris cu

prostia lui. Și chiar l-a omorât pe Washington, la fel de sigur ca și cum ar fi apăsât pe trăgaci.

În luna mai al acelui an Taylor a avut o confruntare în sus spre Matamoros, iar Polk declară război. Am început să vedem bărci americane tot timpul, trecând înainte și înapoi din raza tunurilor, blocând portul. Era neliniștitor. Soldații erau buni de legat, dar bătrâna Dolores spusese că nu era nimic de care să ne îngrijorăm. Spusese că era capabilă să „vadă” dacă aveau să aibă loc lupte și ea nu vedea nimic. Asta îi oferea lui Harris mai multă liniște sufletească decât îmi oferea mie.

Ceea ce nu am aflat decât după război a fost că Santa Anna luase legătura cu Statele Unite și le spusese că putea face ca Mexic să înceteze războiul, să renunțe la Texas și California și în ceea ce mă privește și la lună. Polk, care probabil că era un judecător al caracterelor foarte priceput, i-a oferit lui Santa Anna trecere în siguranță prin blocada americană.

Ei bine, în acest timp oamenii din México City ajunseseră să se sature de Paredes, care avea un fel de a face ca oamenii cu care nu se înțelegea să fie împușcați, așa că l-au dau afară. Santa Anna intră șchiopătând în oraș și îl puseră pe el președinte. L-a înșelat pe Polk, a adunat laolaltă încă douăzeci de mii de soldați și s-a pregătit să se îndrepte spre nord și să îi bată bine pe americani.

Acum încearcă tu să găsești răspunsul la asta. Mexicanii interceptaseră un mesaj spre comandatul naval american, spunându-i să cucerească Tampico. Ce a făcut Santa Anna? l-a

ordonat lui Parrodi să abandoneze locul.

Eu eram în totalitate pentru această idee și așa erau și mulți dintre soldați, dar generalul era extraordinar de supărat. Era suficient de rău că nu putea să rămână și să lupte, iar pe deasupra nu avea nici destui catări și cai pentru mutarea tuturor proviziilor pe care ei le adunaseră acolo.

Ei bine, noi categoric urma să avem grijă de proviziile noastre. Harris avea o șaretă și noi îi puseseăm un fund fals sub scaun. Ne-am pus banii acolo și hârtiile care ne identificau drept americani loiali. În alt loc ne-am pus actele cu cetățenie mexicană și documentele pentru concensiunea terenului din Mesilla Valley. Apoi am scos arme din depozitul de arme și ne-am pregătit să mergem în sus la San Luis Potosi cu un detașament care pleca de dimineață.

M-am bucurat că nu urma să fim în Tampico când flota americană avea să intre, dar nici San Luis Potosi nu părea un picnic. Santa Anna avea să își strângă armata acolo și se afla la doar câteva sute de kilometri distanță de armata lui Taylor. Unul sau altul dintre ei va vrea probabil să facă ceva cu toți acei soldați.

Harris era neliniștit. Își tot băga mâna în buzunar ca să mângâie acel os indian. În acea seară, înainte să se întoarcă la via, a venit la fermă cu mine și i-a spus lui Dolores că are o premoniție rea despre mersul la San Luis Potosi. A rugat-o să îi prezică viitorul și să îi spună în față dacă avea să moară. Ea a spus că nu îi putea spune unei persoane când avea să moară, chiar și atunci când vedea. Dacă îi spunea, puterile aveau

să îi dispară. Dar avea să îi prezică viitorul.

Ea i-a studiat mâinile un timp îndelungat, fără să spună ceva. După care a scos un pachet de cărți de joc vechi și uzate și a împărțit câteva în fața lui, cu fața în sus. (Nu erau cărți de joc obișnuite. Aveau imagini estompate cu diavoli, scheleți și așa mai departe.)

În cele din urmă i-a spus să nu își facă griji. Nu avea să moară în San Luis. De fapt, nu avea să moară în Mexic. Asta era clar.

Acum îmi doresc să fi avut talentul lui Harris pentru lăsarea deoparte a grijilor. A râs și i-a dat un real din aur, iar apoi m-a luat cu forța spre bar, unde am ajuns să ne îmbătăm cu acea nenorocită de pulque, pe banii lui. Am plecat de acolo cu patru urcioare mari din chestia aia, ceea ce era un lucru bun. Am fost nevoit să beau jumătate dintr-unul dimineața înainte să pot vedea prin durere. Chestia aia nu este bună pentru oamenii albi. Dar era doar zece cenți urciorul.

Călătoria din Tampico la San Luis a durat mai mult de o săptămână, cu Washington călătorind în șaretă, iar Harris și cu mine făcând cu schimbul pentru călărit și mers. Erau în jur de două sute de soldați în grupul nostru, nu cu mult mai obișnuiți cu mersul decât noi și câteodată aruncau câte o privire șaretei noastre. Era o țară deluroasă și în mare parte aridă. Generalul Parrodi a luat-o înainte și nu l-am mai revăzut. Mai târziu am aflat că Santa Anna l-a judecat la Curtea Marțială pentru dezertare, pentru că i-a lăsat pe americani să cucerească Tampico. Se potrivește.

San Luis Potosi părea un oraș drăguț, dar nu

am văzut prea mult din el. Am mers în tabăra mare din afara oraşului. Nu l-am putut găsi pe Parrodi, așa că Harris a făcut niște investigații și ne-a atașat diviziei generalului Pacheco. Generalul s-a uitat peste contract și mai mult sau mai puțin ne-a spus să ridicăm un cort și să nustămândrum.

Nu ai văzut în viața ta atât de mulți mexicanii. Patru mii pe care Taylor îi gonise din Monterrey și încă douăzeci de mii care puteau sau nu să știe din care capăt iese glonțul.

Acum am aflat pe pielea noastră ce înseamnă *sontonismo*. Santa Anna avea toți acei băieți necopti și ce făcea ca să îi țină în formă pentru o luptă? îi punea să se îmbrace elegant și să facă parade, în timp ce el călărea dus și întors pe nenorocitul său de cal. Săptămână după săptămână. Mulți băieți au fugit și nu pot să spun că îi învinuiesc. Ei nu aveau o mie de dolari și o fermă pentru care să continue să stea. Noi nu eram singurii americani de acolo. O mare parte din oamenii lui Taylor, mai mult de două sute, spălaseră puțină înaintea ca el să cucerească Monterrey. Mexicanii le-au dat și lor concesiuni pentru teren. Li se spunea cei din „San Pat”, batalionul Sfântului Patriciu. Ni s-a spus să nu ne apropiem de ei, pentru ca niciunul dintre ei să nu afle că nu eram de fapt prizonieri.

După câteva luni de așa ceva, am aflat cum aveau să se desfășoare lucrurile. Lui Taylor i-au fost luați o mare parte din oameni, trimiși în jos la Tampico să se reunească cu alții care se îndreptau spre México City. Ceea ce ne-a spus Santa Anna că urma să facem era să mergem spre nord și să

scăpăm de Taylor, după care să ne întoarcem și să apărăm orașul. Prima parte chiar părea posibilă, deoarece aveam patru sau cinci oameni pentru fiecare om al lui Taylor. Eu cu Harris și cu Washington am hotărât să așteptăm și să vedem cum merge prima luptă. S-ar fi putut să vrem să mergem în continuare spre nord.

A durat trei zile pornirea acelor bărbați la drum. Și nu doar bărbați; mulți dintre ei își luaseră cu ei soțiile și copiii, cărând mâncare, apă și lemne pentru foc. Aveau să fie patru sute optzeci și trei de kilometri, printr-o regiune în mare parte aridă. L-am văzut pe Santa Anna trecând pe lângă noi, într-o caleașcă trasă de opt catări albi, urmat de câteva călești cu prostituate. Dacă aș fi avut acea a doua vedere pe care Dolores susținea că o are, i-aș fi zis una acelui nenorocit. Încă mă întreb de ce nimeni nu a făcut-o vreodată.

Nici pentru noi, care aveam destulă apă și mâncare, nu era ușor. Apoi în a douăsprezecea zi un vânt rece din nord ne-a lovit, temperatura a scăzut cu mult sub limita de îngheț și se porni un nenorocit de viscol. Am început să trecem pe lângă oameni morți pe marginea drumului. Apoi Washington și-a pierdut vocea, a scuipat sânge o vreme și a murit. L-am cărat până noaptea și apoi l-am îngropat. A trebuit să iau un târnăcop de la artileriști ca să sparg prin pământul înghețat. Nu am mai plâns pentru un negru înainte sau după aceea. Nici pentru un alb, acum că stau să mă gândesc. S-ar putea să fi fost de la vânt. Eu și cu Harris am împărțit partea lui din aur și i-am ars

actele.

numită Buena Vista. Chiar și așa, îi întreceam în număr atât de mare că ar fi trebuit să îi călcăm în picioare. În loc de asta, Santa Anna și-a petrecut toată prima zi pierzându-și vremea cu nimicuri, mișcând trupele înapoi și încolo. Nici măcar nu făcea asta cum trebuie. Orice persoană neexperimentată l-ar fi învăluit și i-ar fi înconjurat pe oamenii lui Taylor. El le-a lăsat tot flancul drept liber, precum și drumul spre Saltillo. Am auzit niște împușcături, dar nu a fost mare lucru.

În acea noapte s-a făcut frig și a bătut vântul. Mi s-a părut că de abia m-am culcat atunci când tobele m-au sculat din somn – tobe americane, sunând deșteptarea; așa de aproape ne aflam. După care o nenorocită de trupă, cântând „Slavă Columbiei”. Și Taylor, și Santa Anna trebuiau să se afle pe un nenorocit de loc de defilare.

Un soldat a venit cu niște lanțuri și cătușe pentru picioare, spunând că trebuia să ne lege de șaretă. Pentru douăzeci de dolari a scăpat din greșeală cheia. Mă întreb dacă a trăit ca să

S-a încălzit destul apoi pentru ca zăpada să devină o burniță rece și a plouat două zile fără oprire. După care s-a oprit, iar deșertul a supt apa și noi am mărșăluit restul drumului prin nisip și căldură. Probabil că un sfert din oamenii lui Santa Anna au murit sau au dezertat înainte ca noi să ajungem acolo unde ne aștepta Zach Taylor, la ieșirea din Saltillo într-o vale îi cheltuie. Avea să fie o zi sângeroasă pentru mexicanii.

Ne-am ascuns în spatele șaretei și am urmărit cum aproape o mie de cavaleriști au trecut în

trombă pe lângă noi, cu sulite, macete și sânge în ochii lor, trecând prin spatele dealului din dreapta noastră. După care au început împușcăturile și nu s-au oprit o vreme îndelungată.

La stânga noastră, i s-a ordonat diviziei generalului Blanco să mărșăluiască în vale în coloană, unde americanii erau pregătiți cu artilerie de teren. Șrapnelurile⁴ și mitraliile i-au făcut bucățele. Apoi Santa Anna a venit călare și i-a ordonat diviziei lui Pacheco să se ducă în vale. Eu eram la fel de bucuros că sunt legat de șaretă. Au intrat drept în ea, cu curaj, dar fără minte și cred că poate jumătate dintre ei au reușit în cele din urmă să se întoarcă. Au spus că au omorât mulți americani, dar eu nu am văzut lucrurile liniștindu-se.

Am urmărit toate astea ascuns bine în spatele șaretei. Din când în când un glonț rătăcit mai ridica nisipul sau se mai înfîcea în lemn. Harris pur și simplu stătea în mijlocul drumului cu mâinile în buzunare, pe cât de departe de siguranța șaretei pe cât îi permitea lungimea lanțului. Un glonț sau o schijă dintr-o ghiulea i-a dat jos pălăria. El a scuturat-o de praf și și-a mișcat degetul prin gaură spre mine, a pus-o înapoi pe cap și și-a pus mâinile înapoi în buzunare, l-am amintit că dacă avea să fie omorât urma să iau tot aurul. El doar a zâmbit. El categoric nu avea să moară în Mexic, i-am spus că, chiar dacă aş avea încredere în acea predicție, aş vrea să îi ofer un pic de ajutor. O nenorocită de ghiulea a trecut vâjâind pe lângă el și el nu a clipit, doar a continuat să zâmbească.

4 Proiectil de artilerie încărcat cu bile de metal care sunt împrăștiate prin explozie într-un anumit punct de pe traiectorie (n.tr.).

Slărâmături, bucăți de oțel cu care se umpleau în trecut unele proiectile pentru tunuri și care se spărgeau imediat la ieșirea din țeavă (n.tr.).

A explodat undeva în spatele nostru și mie mi-a intrat un mic fragment în partea corpului care sare ultima peste gard, ceea ce nu este pe cât de amuzant pare, deoarece avea să treacă o lună până când aveam să pot sta așezat ca lumea.

Harris a lăsat însă deoparte ideea de a fi țintă destul de mult încât să îmi acorde îngrijiri, în timp ce făcea asta o mulțime de trupe au trecut prin spatele nostru, urmând drumul luat de cavalerie mai devreme și au avut niște comentarii drăguțe pentru mine. Am ajuns să îl arăt fundul meu gol până și lui Santa Anna, ceea ce presupun că nu mulți oameni o făcuseră și reușiseră să supraviețuiască.

Am auzit mult zgomot din direcția lor, dar nu am putut să vedem nimic din cauza dealurilor. Totodată s-au oprit și împușcăturile în direcția noastră, ceea ce era bine pentru mine, deși Harris părea plictisit.

De atunci am citit toate lucrurile care mi-au căzut în mână despre acea luptă. Mexicanii au avut între 1.500 și 2000 de oameni uciși și răniți la Buena Vista, mulțumită conducerii lui Santa Anna. Americanii au fost nepregătiți și depășiți numeric, iar unii dintre ei chiar au dezertat și au fugit – acolo unde chiar și relatările americane recunosc că mexicanii erau plini de curaj. Dacă am fi avut

un general adevărat, un plan de luptă adevărat, i-am fi călcat în picioare pe americani.

Și nu te poți abține să nu te întrebi ce s-ar fi întâmplat. Dacă Zach Taylor ar fi fost omorât sau dacă doar ar fi pierdut lupta? Pe cine ar fi propus Liberalii ca președinte; cine ar fi fost ales? Poate cineva care nu dorea un război între state.

În orice caz, zgomotele au scăzut, iar soldații s-au târât înapoi. A fi soldat este un lucru curios. După toată acea luptă sângeroasă, odată ce a fost clar cine a câștigat, americanii au venit pe câmpul de luptă și și-au împărțit mâncarea și apa cu noi și au acordat asistență medicală. Dar acea noapte a fost groaznică cu sunetele muribunzilor, iar retragerea a fost iadul însuși. Eu eram pentru drumul spre nord, și s-o dăm naibii de concesiune pentru teren, dar desigur că Harris știa că o să scape cu viață orice s-ar fi întâmplat.

Ei bine, am avut noroc. Când am ajuns la San Luis, un aghiotant al lui Pacheco a decis că nu eram prea utili ca spioni, așa că am fost transferați la detașamentul spitalului și am rămas acolo în timp ce alții au continuat să meargă spre sud cu Santa Anna ca să fie făcuți bucățele la Cerro Gordo și Chapultepec. Câteva luni mai târziu, războiul se încheia, iar Santa Anna se întorcea în exil – ceea ce era temporar, ca de obicei. Acel nenorocit a fost mai apoi președinte de unsprezece ori.

Aici devine ciudată povestea, iar dacă altcineva ar fi spus-o, probabil că l-aș fi făcut mincinos. Ai dreptul la acea părere, dar în orice caz să fie adevărată.

Aveam mai mult de patru sute de hectare în Mesilla, prea mult ca să lucrăm pământul singuri, așa că am împărțit niște afișe și am convins câțiva zeci de foști soldați să vină cu familiile lor, să fie un fel de fermieri chiriași. Trebuia să fie o împărțeală de jumătate la jumătate, ceea ce arăta destul de bine la suprafață, deoarece deși nu era chiar Kansas, solul se presupunea că era destul de bun pentru porumb și agave, planta din care se făcea pulque. Ceea ce nu ne-au spus a fost despre existența apașilor. Dar asta vine mai târziu.

Acum Mesilla Valley arăta foarte bine pe hartă. Avea un râu frumos și era aproape de noua graniță americană. Eu încă aveam actele de cetățenie americană și îmi plăcea ideea de a fi la doar câteva zile distanță în caz că apăreau probleme. În orice caz ne-am echipat în San Luis și ne-am îndreptat micul nostru convoi de căruțe spre nord prin nord-vest. Mai mult de o mie șase sute de kilometri, prin Durango și Chihuahua. Era un drum greu, uscat ca naiba, dar știam asta deja și cel puțin nu trăgea nimeni în noi. Tot ce am pierdut au fost câțiva catâri și ocăruță, niciun om.

Concesiunile noastre se aflau în afara orașului Tubac, aproape de minele de argint din Cerro Colorado. Exista ceva irigație, dar nu destulă, așa că am plantat o mică cultură și am muncit precum castorii săpând șanțuri pentru ca următoarea recoltă să fie destul de mare pentru a căpăta profit.

Sau poate ar trebui să spun mexicanii și cu mine am muncit precum castorii. S-a dovedit că Harris nu avea prea mult chef de așa ceva. Ei

bine, dacă aş fi avut opt mii în monezi de aur probabil că şi eu aş fi luat câţiva ani de vacanţă. El nici măcar nu locuia pe terenul concesionat. A închiriat o casă mică în oraş şi s-a apucat să îşi creeze o reputaţie.

Desigur că Harris a fost mereu priceput cu pistolul şi cuţitul, dar el obişnuia să aibă şi mult respect pentru ceea ce îţi puteau face. Acum începuse să se ia la bătaie sau de fapt, enervând oamenii aşa de mult încât aceştia se luau la bătaie cu el. Cu limba sa ascuţită asta era uşor de făcut.

Şi chiar părea că este fermecat. Nu ştiu câte persoane a împuşcat şi a înjunghiat, fără ca el să se aleagă cu o zgârietură. Nu ştiu, fiindcă amâncetat să îi mai țin companie în mod regulat după ce am căpătat o rană de cuţit urâtă în coapsă, din cauza gurii sale mari. Nu ne-am căutat unul pe altul după asta, dar nu era un oraş aşa de mare şi îl vedeam din când în când. Şi am fost cu el în seara când a murit.

Exista o crăsmă în partea sudică a oraşului unde îmi plăcea să merg, deoarece câţiva americani, artilerişti ca mine, obişnuiau să bea acolo. M-am îndreptat acolo într-o seară şi aproape că am ieşit afară când am auzit glasul lui Harris. Stătea de vorbă la bar, destul de încet şi în acel mod sarcastic al lui, în engleză. Deodată artileristul solid de lângă el se ridică şi îi dădu un şut scaunului lui Harris până în mijlocul camerei, şi cu voce tare îl strigă pe Harris într-un fel în care nu i-aş spune nici măcar diavolului însuşi. În acel moment oricine cu puţină raţiune s-a făcut una cu podeaua, iar eu m-am ascuns în spatele

ușii, dar am văzut tot ce s-a întâmplat:

Tipul solid își bagă mâna în buzunar și brusc Harris are revolverul său Navy Colt în mână. Are acei zâmbet fin pe care l-am văzut adesea. Aud percutorul Colțului pocnind și acel sunet „puf” încet. Fața lui Harris este înmărmurită de uimire, deoarece știe la fel de bine ca și mine ce s-a întâmplat: un cartuș prost, iar acum un glonț era blocat în butoiaș. Nu putea să tragă din nou chiar dacă ar fi avut timp.

După care tipul solid râde, aproape cu voie bună și țintește cu atenție cu micul său pistol de damă, de calibru 32 cred. Îl împușcă pe Harris în braț, evident ca să-i dea o lecție. Doar o zgârietură, nici măcar nu sparge vreun os. Dar Harris îi aruncă o privire, iar fața lui se albește și cade la podea. Chiar și dacă nu ai văzut vreodată un om murind, ai ști că este mort după felul în care a căzut.

Acum am spus povestea asta unor oameni care au fost în Războiul Civil, pe lângă care Războiul Mexican pare ca o plimbare de duminică, iar unii dintre ei spun că nu este greu de crezut. Vezi destui oameni murind și vezi de toate. Unui ins pot să îi fie aruncate în aer amândouă picioarele și să stea și să glumească în timp ce este cusut; un altul poate să capete o zgârietură și să moară din cauza șocului. Dar asta pur și simplu nu pare ca Harris, nu înainte și nu după ce credința în predicția doamnei Dolores îl transformase într-un nesăbuit. Ce are însemnătate pentru mine este ziua când Harris a murit: 30 decembrie, 1853.

Mai devreme în anul acela, Santa Anna reușise

să își recapete funcția, pentru ultima dată. Și-a făcut șmecheria obișnuită de cheltuire a toți banilor pe care i-a putut găsi. Un tovarăș de la calea ferată numit James Gadsden apăruse și s-a oferit să cumpere o mică bucată din partea de nord a Mexicului, ca să capete dreptul de liberă trecere pentru o cale ferată transcontinental. Era vorba de Mesilla Valley, iar Santa Anna a semnat pentru asta pe 30 decembrie. Nu am știut de asta câteva săptămâni, iar tocmeala a continuat până în iunie, dar când Harris s-a luat la ceartă în acea seară, nu se afla pe pământ mexican. Și poți să înțelegi din asta ce vrei tu.

În ceea ce mă privește, am continuat să mai lucrez pământul doar câțiva ani. În jurul lui 57 apașii au început să devină violenți, banda de criminali a lui Cochise. Chiar dacă aș fi vrut să rămân nu aș fi putut să rețin niciun om. Am plecat în California, dar nu mi-a mers bine. De atunci am fost pe drumuri și mi se potrivește. Cred că o să merg aproape oriunde în afară de Mexic.

Pentru că bătrâna Dolores m-a plăcut și mi-a prezis viitorul de multe ori. Nu i-am acordat niciodată prea multă atenție, dar știu că dacă ar fi văzut semnul care spunea că nu urma să mor în Mexic, mi-ar fi spus, iar eu mi-aș fi amintit. Poate că totul este o prostie. Dar nu o să fiu eu cel care să o pună la încercare. X *Manifest destiny*
Traducere din limba engleză de Miruna Avram

Născut încă o dată

Robert Sheckley

— La naiba, zise o voce. Sunt încă în viață.

— Cine este acolo? întrebă Ritchie Castleman.

— Eu sunt, Moise Grelich, zise o voce înăuntrul său.

Grelich? Ritchie auzise acel nume undeva înainte. Apoi își aminti. Grelich era corpul pe care îl cumpărase pentru a-și trăi noua viață în el.

Grelich zise:

— Trebuia să fiu mort. Mi-au promis că o să fiu mort.

— Așa este, spuse Ritchie. Îmi amintesc acum. Mi-ai vândut corpul tău. Și eu trebuia să am stăpânire asupra lui până la oase.

— Dar eu sunt încă în el. Este încă corpul meu.

— Nu cred, spuse Ritchie. Chiar dacă încă mai ești în el, mi l-ai vândut mie. Este corpul meu acum.

— În ordine, este corpul tău. Gândește-te că eu sunt ghidul tău.

— Nu vreau un ghid, spuse Ritchie. Am cumpărat un corp și vreau să fiu singur în el.

— Cine ar putea să te învinovățească? zise Grelich. Vreun idiot din laborator probabil că a dat-o în bară. Sunt încă aici.

— Ieși afară!

— Calmează-te, băiete. Nu am unde să mă duc.

— Nu poți... să stai afară?

— Ca o fantomă? Scuze, Herbie, nu știu cum să fac asta.

— Numele meu este Ritchie.

— Știu, dar pari mai degrabă a Herbie.

Ritchie Ignoră asta. El mormăi:

— Trebuie să remediez încurcătura asta,

Trebuie să existe cineva care ia deciziile pe aici.

— Mă îndoiesc, zise Grelich. Țsta îmi pare a fi apartamentul unui om bogat.

— Unde? Eu nu pot să văd nimic. Dumnezeu, mă afluânântunerice!

— Nu te agita așa de tare. Se pare că încă am controlul asupra aparatului senzorial. Haide, aruncă o privire, îți pasez vederea.

Priveliștea se deschise deodată simțurilor lui Ritchie. Era întins pe pat, în apartamentul său luminos din clădirea înaltă de locuințe din Central Park West. Era dimineață. Razele soarelui se revărsau prin geam. De partea cealaltă a camerei își putea vedea bicicleta mecanică pentru gimnastică. Imprimeul lui Chagall¹ încă domina unul dintre pereți.

— Este apartamentul meu, spuse Ritchie. Presupun că m-au adus înapoi aici după operație. Nu ar trebui să existe o asistentă?

— O asistentă! Băiatul vrea o asistentă!

— Doar fiindcă am trecut printr-o operație complicată.

— Și eu nu?

— Nu este același lucru. Tu ar trebui să fii mort. Nu ai nevoie de o asistentă. Doar un serviciu de eliminare.

— E tare urât din partea ta să spui asta...

Ritchie era un pic rușinat de ceea ce tocmai spusese. Dar asta era o situație nouă pentru el. Tocmai ieri optase pentru alegerea noii descoperiri de a-și introduce mintea într-un nou corp. Asta devenise necesar când afecțiunea sa cardiacă congenitală începuse deodată să își facă

de cap. Nu era timp de pierdut. Se dusesese la Mind Movers Technology Company și descoperise că aveau un corp pe care îl putea ocupa imediat. Moise Grelich se decisese să opteze pentru distrugerea sinelui, să își vândă corpul și să își lase banii Israelului.

Operația avusese loc ieri.

Marcihagall (1887 - 1985) a fost un pictor modern. Stilul său de pictură este considerat deosebit de original și poetic, sub influența fanteziei și a melancoliei și strâns legat de cultura ebraică (n.tr.).

Sonoria se auzi sunând.

Ritchie își puse un halat de baie și papuci și se duse să răspundă, gândindu-se că poate era asistenta pe care Compania ar fi trebuit să i-o trimită în primul rând.

Deschise ușa. În fața lui se afla o femeie bătrână, slabă și înaltă, cu părul ei negru adunat și strâns într-un coc dezordonat. Purta un palton simplu din stofă. Într-o mână își ținea geanta, iar în cealaltă o pungă din hârtie. Era ceva în legătură cu ea... Ritchie se gândi că probabil fusese frumoasă odată.

— Este aici Moise? întrebă ea cu timiditate. Mi-au dat această adresă pentru ei de la Mind Movers.

Ritchie se simțea ca una dintre acele persoane dintr-un basm. De când Grelich preluase controlul asupra corpului, Ritchie putea să vadă și să audă și câteodată chiar să și vorbească, dar nu avea control asupra a nimic altceva. Și nicio senzație în corp. Când corpul se mișca, Ritchie avea senzația

că plutește la o distanță de doi metri deasupra
soiului.

— Sunt aici! zise Grelich din gura lui Ritchie.

— Moise! țipă ea.

— Esther? Chiar tu ești?

— Cine altcineva să fie?

— Intră, intră, zise Moise.

Esther își șterse cu grijă picioarele pe preș și
intră în apartament.

Moise o conduse în sufragerie. Era deja
familiarizat cu apartamentul lui Ritchie. O
îndemnă spre un scaun.

— Spune, nu ai bucătărie? întrebă Esther. Mă
voi simți mai confortabil în bucătărie.

Ritchie îi putea auzi pe Esther și pe Moise
vorbind. Ceva despre cum vechii prieteni ai lui
Moise de la cafeneaua de pe East Broadway erau
îngrijorați pentru el. Unul dintre ei citise un
articol în New York Post despre cum Moise Grelich
era pe cale să recurgă la o operație de transplant
total al corpului. Părea că Moise acceptase să își
vândă corpul cuiva.

Moise era citat ca spunând că dacă Dumnezeu
dăduse greș, comunismul dăduse greș, iar acum
capitalismul dăduse greș, nu vedea niciun sens în
a continua. Intenționa să fie primul om din istorie
care să dovedească vechea zicală: „Dacă cei săraci
ar putea să moară pentru cei bogați, ce trai bun ar
avea!”

— Deci cum de ești încă în viață? întrebă
Esther.

Ritchie își adună toată puterea și spuse:

— Nu ar trebui să fie!

— Poftim, ce ai spus? zise Esther.

— Operația nu a fost un succes, spuse Ritchie. Au făcut transplantul, dar nu au scăpat de Moise. Acesta ar trebui să fie acum corpul meu. Dar el este încă aici, la naiba!

Ochii lui Esther se măriră.

Inspirând cu putere și expirând o parte din aer, ea zise:

— Încântată de cunoștință, domnule...

— Castleman, Ritchie Castleman. Iar dumneavoastră sunteți?

— Doamna Kazorney, Esther Kazorney.

Ea se încruntă, părând să spună: „Nu îmi vine să cred ce se întâmplă”. Apoi, cu timiditate, ea zise:

— Moise, chiar mai ești acolo undeva?

— Desigur că sunt încă aici.

Unde altundeva să fiu?

Ritchie observă că vocea lui Grelich era mai puternică decât a lui. Grelich vorbea cu emfază și întrucâtva dramatic. Propozițiile sale erau pline de suișuri și coborâșuri și folosea din plin diminuendo și crescendo.

— Da, Esther, continuă Grelich, grație timpurilor în care trăim sunt încă aici. Neîndemânaticii ăștia nu au putut nici măcar să omoare un evreu nefericit, deși Hitler le-a arătat cum se face acum câțiva ani. Esther, acum trăim într-o eră a apoteozei *goyishe*². Țărănimea se află acum la putere și ne arată ce înseamnă cu adevărat să o dai în bară, trebuie să îmi scuzi limbajul.

Esther făcu un mic gest de nepăsare. Se uită

atentă la fața lui Moise și zise, cu o voce înceată:

— Moise?

— Sunt încă aici, zise Moise. Unde altundeva să fiu?

— Individul ăsta care locuiește în tine - este un *conațional*?

— Ateu! spuse Ritchie. Ateu get-beget.

— Vezi? zise Moise. Ateismul este primul pas spre iudaism.

— Al naibii de puțin probabil, spuse Ritchie.

— În orice caz, ce fel de ateu ești? întrebă Grelich.

— Câte feluri există?

— Cel puțin două. Intelectual și instinctiv.

— Presupun că eu sunt tipul intelectual.

— Aha! zise Grelich.

Termen care indică pe cineva sau ceva care nu este de origine ebraică (în Ib. ebraică, în original) (n.tr.).

— Ce, aha?

— Cu gura ta ai dovedit o teorie pe care am avut-o de mult timp. Evreii nu sunt atei instinctivi. Evreii, chiar și cei mai proști dintre noi, se nasc certăreți, care va să zică, intelectuali. Niciun evreu nu se sinucide fără să țină în mintea lui o controversă lungă și justificată, o controversă care ține seama de perspectiva lui Dumnezeu asupra sinuciderii.

Sonoria sună din nou. Grelich deschise ușa.

— Solomon! strigă el, văzând bărbatul negru și înalt de partea cealaltă a ușii. Solomon Grundy, evreul etiopian, îi explică el lui Ritchie.

— Mă poți auzi, Moise? spuse Solomon. Esther

mi-a dat adresa asta.

— Da, da, te aud Solomon. Ai sosit la apartamentul persoanei care deține corpul meu. Din păcate, eu sunt încă în el.

— Cum se poate așa ceva?

— O să se rezolve imediat. Între timp, ce ai să îmi spui? Și mai multe dintre aiurelile tale mistice Africano-Hasidiceăpseudo-științifice?

— Vin doar ca prieten, spuse Solomon.

— Asta este foarte frumos, zise Grelich. Ucigașul se întoarce să plângă pentru cadavrul pe care l-a făcut.

— Nu preaânțelegce vrei să spui.

— Ideea este, unde erai tu când aveam nevoie de un prieten? Unde erai înainte să mă omor?

— Să te omori? Nu îmi pari a fi foarte mort.

— Am încercat. Este un accident că sunt în viață.

— Asta spunem cu toții. Dar ceva care este echivalent cu un accident se poate considera că nici nu s-a întâmplat.

— Sofisme, țipă Grelich.

Solomon rămase tăcut un timp îndelungat, apoi încuviință.

— Așa este. Adevărul este că nu am fost un prieten foarte bun. Sau mai degrabă, nu am fost un prieten destul de bun atunci când ai avut nevoie de unul.

— Ei bine, nu sunt sigur de asta, zise Grelich, pentru o clipă nesigur de direcția în care se îndrepta Solomon.

— Amândoi suntem responsabili pentru ceea ce s-a întâmplat, spuse Solomon. Tu ai devenit

victimă de bunăvoie, eu am devenit un ucigaș vrând-nevrând. Împreună am distrus o viață. Dar ne-am socotit fără Dumnezeu.

— De ce zici asta? întrebă Grelich.

— Am crezut că putem produce nimicnicia morții. Dar Dumnezeu a spus: „Nu o să fie așa”. Și ne-a lăsat pe amândoi în viață ca să suferim consecințele faptei pe care am încercat-o, dar care nu ne-a prea reușit.

— Dumnezeu nu ar face așa ceva, zise Grelich. Asta, dacă El ar exista.

— Există.

— Ce fel de principiu ar putea El să facă din așa ceva?

— Nu trebuie să facă un principiu din așa ceva. El nu este limitat de propriul său precedent. El poate să facă ce dorește de la zero de fiecare dată. De data aceasta tu trebuie să suferi și o meriți, deoarece Dumnezeu nu ți-a spus că este în ordine să te sinucizi.

Lui Ritchie îi plăcea să asculte ce se discuta. Se desfăta (un cuvânt pe care avea să îl învețe în curând) ascultându-l pe agresivul și intelectualul Grelich fiind luat la rost de un tip precum Solomon, care dădea impresia de rapper religios și care chiar știa cum să le servească.

Dar Ritchie își dădu seama că toată discuția venea din partea lui Grelich și deloc din partea lui.

— Hei, băieți, spuse Ritchie, discuția asta pare că ar putea să mai continue ceva vreme și eu nici măcar nu am fost prezentat.

Grelich făcu ursuz introducerile.

— De ce nu mergem să mâncăm ceva? spuse

Ritchie, acum că era capabil să vorbească. Și mie mi-ar prinde bine ceva.

— Există vreun restaurant vegetarian prin zonă? Întrebă Grelich.

— Iisuse, nu știu, spuse Ritchie. Există o cafenea cubaneză destul de bună la doar câteva străzi distanță de aici.

— Eu nu aș mânca acea porcărie numită tre'/f4, zise Grelich. Nici chiar dacă nu aș fi vegetarian.

Hasidismul a fost un curent inovator al gândirii și vieții comunității evreiești, apărut în Polonia la sfârșitul secolului al optsprezecelea. Scopul principal al acestei mișcări este ca individul să nu rămână închistat în dogme teologice tară o finalitate practică, să îl vadă pe Dumnezeu în orice lucru și să îl atingă prin orice act autentic (n.tr.).

4 Termen care desemnează alimente ce nu sunt în conformitate cu regimul alimentar evreiesc (în Ib. ebraică, în original) (n.tr.).

— Atunci propune tu un loc, gură bogată, spuse Ritchie.

— Domnilor, spuse Solomon, vom lua un taxi, pentru care voi plăti eu și vom merge la Ratstein se în Lower East Side.

Taxiul îi lăsa la intersecția dintre 2nd Avenue și Fourth Street. Un restaurant pe colț, Ratstein's era deschis. Înăuntru era mare - probabil că avea peste o sută de mese, toate neocupate, cu excepția a doi bărbați de la o masă din față, care se certau pe cafea și clătite.

— O să stăm în spate, la Masa Filosofilor,

spuse Solomon și îi conduse spre o masă ovală cu scaune pentru opt persoane.

— Schlepstein de la NYU vine adesea pe aici, spusese Solomon. Și uneori Hans Werthke din Columbia.

Ritchie nu auzise niciodată de acei oameni. Și nu îi prea plăcea mâncarea vegetariană. Se mulțumi cu o farfurie cu prăjituri din ouă și cu un tonic din felină. Grelich comandă clătite cu căpșuni, Esther ceru budincă din orez, iar Solomon comandă o mâncare cu orez și legume.

Chelnerul lor era un bărbat de vârstă mijlocie, mic de statură, grăsuț, cu un breton din păr alb rar și o fizionomie vag europeană. Se mișca încet pe ceea ce păreau a fi picioare dureroase.

— Am nevoie de această masă până în ora 7 seara, zise el. Este rezervată.

— De abia este ora 3 acum, zise Grelich. Doamne ferește ca filosofi voștri faimoși să fie nevoiți să stea în altă parte. Vom pleca de aici cu mult înainte să își înceapă dezbaterile.

— Clienții noștri sunt obișnuiți să îi vadă aici, zise chelnerul. Mă numesc Jakob Leiber și sunt aici ca să vă servesc.

Un timp, discuția a fost la modul general, fiecare povestind întâmplările zilei. Din conversația lor, Ritchie căpătă impresia unui New York mai vechi, plin de case închiriate după vechile legi, cărucioare, mikva A și camere de studiu pentru cărturarii tineri. Se întreba dacă nu cumva vorbeau despre un New York de acum o sută de ani, mai degrabă decât despre cel de astăzi.

Din taxi observase pe Second Avenue magazinele hispanice de produse alimentare, parfumeriile, tezghelele pentru masa de prânz și spălătoriile. Ceea ce fusese probabil odată un cartier evreiesc devenise un barrio hispanic, sau cum le zicea la cartierele lor de mahala.

El îi spusese asta lui Esther. Ea îi zise:

— Totul s-a schimbat. Am auzit că Ratstein's reușește să rămână deschis doar datorită ajutorului unor mafioți evrei bogați care locuiesc în New Jersey și care au nevoie de un loc pentru a-și lua prânzul în incursiunile lor prin oraș.

— Asta îmi amintește de un film pe care l-am văzut, spusese Ritchie. Era cu un mafiot evreu și fata lui și un alt mafiot, un tip tânăr, care se îndrăgostește de fata primului mafiot și se întoarce în timp să îl omoare pe bărbatul care devenise soțul ei, dar care nu o tratase cum trebuie. Am uitat cum au făcut rost de mașina timpului, dar părea destul de logic la vremea aceea.

— S-a ales cu fata? întrebă Esther.

— Relativ. Dar a existat o complicație.

— Întotdeauna există o

Baie folosită pentru ritualul spălării i în iudaism (în lb. ebraică, în original) (n.tr.).

complicație în poveștile inventate, zise Grelich. Dar viața nu este așa. Viața este foarte simplă.

— Eu nu sunt de acord, spusese Ritchie, recunoscând tendința lui Grelich de a-și impune premisele instabile și de a invita pe cineva să i le demonteze. Am scris o poveste despre o situație

similară - este un subiect vechi, înțelegi - și am găsit doar complicații. Iisuse, până și complicațiile mele aveau complicații.

Asta a căpătat un râset ușor de la Esther și o chicoteală de la Solomon. Până și Grelich oferi un mormăit posac de aprobare.

— Băiete, zise Grelich, nu știam că ești scriitor.

— Ei bine, departe de a fi *scriitor*, spuse Ritchie. Dar am publicat câteva lucruri într-o revistă. O revistă online, fără să fiu plătit, dar acolo publică ceva lume bună.

— Sunteți scriitor? întrebă chelnerul Jakob.

Acesta ascultase conversația în timp ce servea felurile de mâncare.

— Ei bine, scriu, spuse Ritchie.

Experiențele sale recente cu adevărații scriitori profesioniști, care postau mesaje și comentarii pe forumul său din când în când, îi convinseseră că cea mai bună metodă era să nu facă afirmații publice despre sine însuși, cel puțin până când nu avea vânzări la nivel de profesionist.

— Un scriitor, se gândi Jakob, ștergându-și mâinile pe șorț. Și eu lucrez în domeniul activității editoriale.

— Ești editor? întrebă Grelich.

— Nu, sunt traducător. Din română. Am un scriitor român de science fiction pentru care traduc.

— Traduci în engleză? întrebă Grelich.

— Desigur, engleză, ce altceva? Urdu?

Ritchie spuse:

— Cum se numește acest scriitor?

Nu reuși să îl deslușească nici după câteva repetări, așa că se decise să îl afle mai târziu și să îl noteze, ca să vadă dacă numele era important.

— A publicat? întrebă Ritchie.

— În engleză, nu. În română, destule. Este doar o chestiune de timp până îl vând aici.

— Ești și agentul lui? întrebă Ritchie.

— Am această onoare.

Ritchie dorea să îl întrebe pe Leiber cât de bune erau contactele lui ca agent și dacă accepta clienți noi. Dar nu reuși să găsească o cale de a o strecura în conversație. Se hotărî să vină înapoi la Ratstein's pe cont propriu altă dată, să reentre în chestiune, fără Solomon și Esther și cu puțin noroc, fără Grelich. Pentru un scriitor începător merita întotdeauna să verifici un agent, Indiferent ce altceva făcea.

— În orice caz, zise Grelich, ne aflăm aici ca să discutăm problema asta pe care o am, cu tipul ăsta cazat în capul meu.

Nimeni nu avea vreo idee despre asta. Luară în considerație sugestia lui Ritchie de a se întoarce cu toții la apartamentul său. Dar Solomon era obosit și avea o întâlnire la începutul serii; Grelich avusese destule certuri pentru o singură zi, iar Esther aștepta cu nerăbdare programele de televiziune de după-amiaza târziu. Toți căzură de acord să se întâlnească mâine seară, mai întâi la cafeneaua de pe East Broadway, apoi, după ce Ritchie spusese că o să plătească, la Ratstein's.

Epuizarea încheie noaptea și pentru Ritchie, și pentru Grelich. Ritchie avu un somn lung, fără

vise, în propriul său pat.

De dimineață, după ce Ritchie făcu cafea, căzură de acord că era timpul să meargă în centru la biroul de vânzări al MMT și să afle ce nu mersese bine.

Grelich se simțea un pic ciudat în legătură cu asta. Dorința sa de a-și lua viața se atenuase într-un mod remarcabil. De fapt, impulsul său sinucigaș dispăruse. În locul lui apăruse o vervă neașteptată pentru viață, cea mai puternică pe care o avusese.

Era greu de explicat așa ceva. Poate că procedura medicală, deși nu îl omorâse, îi alungase din minte disperarea filosofică. Aceste probleme, care îl forțaseră deunăzi să se sinucidă, i se păreau acum de domeniul trecutului, chiar puerile. De ce să te omori pentru că nu te poți decide dacă Dumnezeu există sau nu?

La rândul lui, Ritchie dorea să stăpânească propriul său spațiu din cap neaglomerat cu Grelich. Dar îi plăceau prietenii lui Grelich. Esther arăta ca și cum ar fi fost o doamnă stilată. Solomon era interesant. Ritchie nu avusese habar că existau și evrei negri. Dorea să afle cum se întâmplase așa ceva.

Și mai era Leiber, un posibil agent.

Desigur, Leiber nu era un prieten al lui Grelich, dar Ritchie datora întâlnirea asocierii sale – sau amalgamării? – cu Grelich.

Ritchie avea și un simț bine dezvoltat al corectitudinii. Nu i se părea corect să provoace moartea persoanei a cărei prezență îl ajutase să îl cunoască pe Leiber, o persoană care, dacă era un

agent adevărat, îi putea schimba viața.

În pofida acestui fapt, detesta ideea ca Grelich să se afle în același cap cu el. Poate chiar se uita printre amintirile lui Ritchie?

Totuși, Grelich se purtă în mod cinstit. El nu îi opri de la a merge la biroul MMT ca să afle despre moartea sa anulată, deși cu controlul său superior al corpului – în fond, era locatarul inițial – ar fi putut împiedica mișcarea, ar fi putut să îi facă pe amândoi să rămână în apartament, sau să se plimbe prin parc, sau să vadă un film.

În loc de asta, luă taxiul spre 23rd Street.

Grelich, cu Ritchie la bord, intră în clădirea cu birouri a MMT și spuse recepționerei că dorea să îl vadă pe Sven Mayer, pe președinte.

Ei așteptară în timp ce recepționera șoptea în telefon. Ritchie se aștepta să li se spună că Mayer nu se afla la birou, că vor trebui să vorbească cu vreun subaltern care avea să le spună că nu știa nimic despre asta, dar că valua legătura cu ei „cât de curând posibil”.

Dar nu se întâmplă așa ceva. Recepționera le spuse că domnul Mayer era în biroul său, așteptându-i – ultima ușă pe stânga la capătul coridorului.

Mayer era un bărbat scund, bondoc și cu părul alb.

— Intră, strigă el când ei bătură la ușă. Domnule Grelich! Iar domnul Castleman este acolo cu dumneavoastră?

— Sunt aici, spuse Ritchie. Și doresc o explicație.

— Desigur că doriți, spuse Mayer. Intrați, luați

loc. Cafea? Ceva mai puternic?

— Cafea, neagră, fără frișcă, zise Grelich.

Mayer spuse câteva cuvinte în telefon.

— Este pe drum. Domnilor, îmi pare așa de rău...

— Nu ne-ați returnat apelurile, spuse Ritchie.

— Îmi cer scuze. Domnișoara Christiansen, recepționera noastră obișnuită, a plecat devreme când Nathan nu a apărut la laborator. Nu a venit astăzi. Cea de afară este provizorie. Când am luat astăzi legătura prin telefon cu domnișoara Christiansen, ea a susținut că nu știa nimic despre situație.

— Ha! zise Grelich.

Mayer continuă:

— Deocamdată nu am reușit să îl localizez pe Nathan, tehnicianul laboratorului, cel care v-a făcut de fapt operația. Sau care a stricat-o, ar trebui să spun.

— Nathan, zise Grelich sumbru.

— El este cel cu care va trebui să vorbim, singurul care este probabil să aibă o explicație pentru cum a putut avea loc această situație neplăcută.

— Dar unde este acest Nathan? întrebă Ritchie.

Mayer ridică din umeri.

— Am telefonat la pensiunea sa, nueraacolo. Am vorbit cu rabinul său, cel pe care l-a trecut ca recomandare primară când a aplicat pentru acest post. Rabinul său, Zvi Cohen, a spus că nu a vorbit cu Nathan de mai mult de o săptămână, M-am dus eu însumi la terenurile de handbal de pe 92nd

Street și Riverside, la sugestia rabinului. Niciunul dintre jucători nu l-a văzut pe Nathan de câteva zile.

— Ați anunțat poliția?

— O să fiu nevoit, dacă nu apare foarte curând. Nu am altă cale de a-l găsi.

Ritchie întreabă:

— Dar propriul meu corp? Corpul Castleman?

— Mă tem că nu a supraviețuit transferului, spuse Mayer. Așa cum ne așteptam. A fost distrus conform instrucțiilor dumneavoastră.

Auzind că trupul său dispăruse în mod definitiv, îl făcu pe Ritchie să aibă muștrări de conștiință. Nu fusese un corp extraordinar de bun, dar îi aparținuse o vreme îndelungată. Iar acum nu avea un corp fizic. Cu excepția corpului lui Grelich, iar Grelich nu mai părea atât de dornic să renunțe la el.

Înapoi în apartamentul său, Ritchie se hotărî că era timpul să îl găsească pe Nathan Cohen, tehnicianul dispărut care era probabil responsabil pentru toată megillah6, un cuvânt pe care i-l furnizase Grelich. Dar înainte să poată începe să facă asta, el primi un telefon pe care Grelich nu îl împiedică să răspundă.

— Aici este Ritchie Castleman, spuse el.

— Domnul Castleman? Mă numesc Edward Simonson. Domnul Mayer m-a angajat recent ca să conduc laboratorul. Am absolvit CCNY7, cu acreditare completă și certificată. Am lucrat doi ani la Institutul Zeitgeist din Zürich. Dacă doriți...

Grelich zise:

— Despre ce este vorba?

— Acesta este domnul Grelich vorbind acum?

— Da, eu sunt. Ce doriți?

— Am fost autorizat de domnul Mayer să vă spun că dacă doriți să vă întoarceți la laborator, vă putem asigura că operația și eliminarea vor fi realizate în mod corespunzător de data aceasta și fără costuri suplimentare.

— O să vă asigurați că mor de data asta? zise Grelich.

— Ei bine... Da, aceasta a fost Intenția dumneavoastră inițială pentru care ați venit la MMT, nu este așa?

h Tărășenie; Situație (în Ib. ebraică, în original) (**n.tr.**).

City College of New York - Universitatea din New York (în Ib. engleză, în original) (**n.tr.**).

— Asta a fost atunci, iar acum este acum.

— Asta înseamnă că v-ați răzgândit?

— O reconsider, zise Grelich. Uite, nu suntem interesați chiar acum. Avem câteva probleme de rezolvat mai întâi. O să revenim noi cu un telefon.

Grelich închise telefonul. Ritchie era bucuros că Grelich nu acceptase imediat această ofertă ca să își corecteze sinuciderea ce dăduse greș. Nu dorea să îl vadă pe Grelich murind. Dar nu era prea bucuros că va trebui să continue să își împartă corpul cu un necunoscut.

Grelichâi zise lui Ritchie:

— Trebuie să aflăm ce nu a mers bine.

— Desigur, spuse Ritchie. Telefonul sună din nou. De data aceasta răspunse Grelich.

— Domnul Castleman? întrebă o voce de femeie.

— Aici este Grelich.

— Domnule Grelich, sunt Rachel Christiansen. Sunt recepționera obișnuită a MMT Company. Am vrut să sun și să îmi cer iertare pentru ceea ce v-am făcut - nu dinadins, vă asigur - nu mi-am imaginat niciodată...

— Dar ce s-a întâmplat? o întrerupse Ritchie.

— Este o poveste așa de complicată încât chiar cred că ar trebui să ne întâlnim - adică, dacă aveți timp...

— Am timp! spuse Ritchie, Unde? Când?

— Există un fel de cafenea aproape de locuința mea. Asta este în Bronx, sau poate că se numește Upper Manhattan - sunt nou-venită în oraș și știu doar cum să ajung la locul de muncă și înapoi.

— Cum se numește locul?

— O ceva Maronie. Vaca? Oaia? Nu sunt sigură. Nu am intrat niciodată înăuntru. Pare - dubios.

— Adresa?

— Să vedem, mă urc în metroul de la intersecția dintre 167th Street și Jérôme

Avenue, iar acea orice ar fi Maronie se află la două străzi depărtare de intrare, asta ar fi pe 165th Street, pe partea de est a lui Jérôme Avenue, Doar dacă nu se află la două străzi în partea opusă - îmi cer scuze, de obicei sunt mult mai adunată decât acum - dar evenimentele recente...

— Știu, spuse Ritchie. Înțeleg. Uite, o să luăm un taxi. Probabil că o să dureze o jumătate de oră ca să ajungem la tine în Bronx. Este bine așa?

— Desigur, domnule Castleman. Vă datorez

măcar atât. Deși nu cred că locul are foarte multă savoare...

— Cât de rea poate fi o cafenea? interveni Grelich. O să fim acolo.

Grelich închise telefonul.

— Voiam să îi cer adresa de acasă și numărul de telefon, spuse Ritchie.

— Nu complica lucrurile, va fi acolo.

Drumul cu taxiul a fost o călătorie în sine și nu fără porția sa de umor și de patos. Dar nu are importanță pentru povestea noastră, așa că o sărim, menționând doar că au găsit Vaca Brună la intersecția dintre 166th Street și Jérôme Avenue și că au lăsat un șofer cubanez de taxi să se întrebe de ce un tip așa de bine îmbrăcat ca Ritchie mergea într-un loc care era cunoscut pentru servirea celei mai proaste cafele din cele cinci cartiere. Probabil că avea de a face cu mafia, trase concluzia șoferul.

Rachel Christiansen se afla înăuntru, așezată la o masă de lângă ușă, cu o cană cu ceai în fața ei. Locul era întunecat și aproape gol. Rachel era o femeie supraponderală, cu o față drăguță și care avea cu mult peste douăzeci de ani. Fața ei era încadrată de păr ciufulit șaten deschis. Ea se ridică în picioare când Castleman intră.

— Domnul Castleman? Eu sunt Rachel Christiansen. Îmi pare așa de rău de cele întâmplate. Credeți-mă nu am știut...

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ritchie.

— Ei bine, pot doar să îmi dau cu presupusul. S-ar putea să fie cu totul altceva.

— Doar spune-mi ce crezi tu.

— Ei bine, așa cum am spus, chiar nu știu. Dar Nathan avea sentimente confuze cu privire la munca pentru care fusese angajat. Sau pe care urma să o facă. Dumneavoastră ați fost primul lui pacient. Dar chiar ideea de a lua o viață omenească - chiar și cu consimțământul proprietarului acelei vieți - i se părea un sacrilegiu.

— Deci ce căuta într-un astfel de loc de muncă? întrebă Ritchie.

— Ei bine, la început nu a știut că avea să necesite luarea unei vieți omenești. Adică știa, dar presupun că a ignorat acea parte. Avea nevoie de acel loc de muncă. Tocmai sosise aici din San Antonio, Texas, ca să participe la cursurile rabinului Tomasi despre studiul Torei. Și rabinul Tomasi a venit tot din San Antonio. Cred că îi cunoaște pe părinții lui Nathan.

— Nathan se pregătea pentru rabinat? întrebă Grelich.

— Poftim?

— Voia să devină rabin?

— Aș prefera ca el însuși să răspundă ia asta, zise Rachel, întrebarea este un pic personală. Și oricum, nu prea știu. Cred că avea de gând, dar începuse să se răzgândească. Știți, a venit la una dintre întâlnirile noastre și i-a pus preotului nostru niște întrebări.

— Întâlniri? întrebă Grelich.

— La Cercul Internațional al Prieteniei Creștine din Fort Wayne, Indiana, care are o filială aici pe 173rd Street.

— Ce fel de întrebări a pus? întrebă Ritchie.

— Erau despre relațiile potrivite dintre oameni și Dumnezeu în epoca noastră străveche. Evident, preotul nostru nu a fost de acord cu crima.

— Sinuciderea nu este chiar crimă, zise Grelich.

— Uciderea sinelui este tot crimă, zise Rachel. Și este tot un păcat, chiar dacă domnul Nietzsche era de acord cu așa ceva.

— Cum de s-a ajuns la Nietzsche? întrebă Grelich.

— Nathan cita din el tot timpul. Și din Camus.

— Aha! zise Grelich. Probabil că l-a citat pe acel Camus care spunea dacă singura întrebare adevărată este să te sinucizi sau să nu te sinucizi.

— Posibil să fi fost acela, zise Rachel.

— Și a vorbit despre un grec bătrân. Sissy-cumva?

— Sisif? își dădu cu părerea Grelich.

— Acest Nathan pare a fi un individ pe gustul meu, zise Grelich.

— Chiar credeți asta, domnule Castleman? întrebă

Rachel, atitudinea ei dezaprobatoare fiind evidentă.

— Cel care vorbește acum este Grelich, zise Grelich. Și eu sunt aici, datorită schimbării de spirit a Iubitului tău sau căderii nervoase sau orice ar fi fost.

— Asta este atât de derutant, zise Rachel. Dumneavoastră sunteți cel cu vocea mai groasă?

— Da, și cel cu payes8 imagine. Nu contează. Despre ce altceva a mai vorbit Nathan?

— Mai nimic... Odată a vorbit despre cei care

schimbau banii în templu. Cred că se referea la domnul Mayer. În orice caz, nu era de acord cu așa ceva.

— Și cei care schimbă banii trebuie să își câștige traiul, zise Grelich.

— Hai să nu schimbăm subiectul, spuse Ritchie. Rachel, de ce crezi că tu ești responsabilă?

— L-am încurajat pe Nathan să își urmeze conștiința. i-am spus că aceea este cea mai adevărată voce a lui Dumnezeu din el. Cred că am avut ceva influență asupra lui. Dar credeți-mă, nici nu mi-a trecut prin mintecăva lua problema în propriile sale mâini - dacă asta a făcut.

— Ai idee unde îl putem găsi pe Nathan Cohen? întrebă Ritchie.

Rachel își deschise geanta și scoase afară o coală de hârtie.

— Aici este adresa lui și adresa rabinului său. Asta este tot ce știu, tot ce pot să fac pentru dumneavoastră. A, încă ceva. Lui Nathan îi place șahul foarte mult. M-a dus la un club de șah cu ceva timp în urmă. Nu îmi amintesc unde era. În Midtown? în Downtown? A fost foarte frumos.

Nathan nu era la clubul de șah Marshall, dar l-au găsit la clubul de șah Manhattan de pe West 9th Street din Greenwich Village⁹. Directorul l-a indicat - era tânărul înalt, slab, cu tenul palid și părul negru, stand aplecat în spatele Apărării Nimzo-Indiene¹⁰ de pe tabla 1. Marele maestru ungar, Emil Bobul, juca cu albele. Bobul venise pentru un joc neoficial, dar devenise acesta o competiție greu de câștigat. Nathan era aplecat

peste tabla de șah, o mână proptindu-i maxilarul, cealaltă mână atingând ceasul de șah.

După o vreme Nathan își ridică privirea, îl recunoscuse pe Grelich, se gândi o clipă, își țuguie buzele, scutură din cap și se aplecă și îi șopti ceva lui Bobul. Bobul clătină din cap. Nathan șopti altceva. Bobul ridică din umeri. Nathan își puse regele în poziție culcată, se ridică și se îndreptă spre Grelich.

— Domnule Grelich, spuse el, cred că vă datorez o explicație.

— Dacă ai fi așa de amabil, zise Grelich.

La o cafea într-un local din apropiere, Nathan încercă să explice de ce anulasese operația.

— Știam că nu trebuie să dau greș la așa ceva, spuse Nathan, referindu-se la operația de transfer. Sinuciderea și transferul corporal sunt legale, nu glumești cu procedurile ce pot fi sancționate de guvern. L-am transferat pe domnul Castleman fără probleme morale. Dacă Grelich dorea să își împartă corpul cu Castleman, nu era problema mea. Dar când a trebuit să îl dezactivez pe Grelich – să îi distrug conexiunile electrochimice – să îl omor – ei bine, am ezitat. Ezitarea mea s-a transformat într-o amânare de lungă durată. Iar în cele din urmă pur și simplu am plecat de acolo. Mi-am amintit că eu am ales acest post de a întoarce cadranele și de a apăsa butoanele. Dar acum devenea prea personal. Ei vor ca eu să mă joc de-a călăul, în mod conștient, adică. Asta a fost prea mult. Am plecat de acolo.

Era după ora unsprezece seara când Grelich și Ritchie ajunseră înapoi la apartamentul lui

Ritchie. Se opriseră mai întâi să ia cina la un bar irlandez din apropiere. În ciuda vegetarianismului lui Grelich, el nu obiectă când Ritchie comandă un sandviș cu carne de vită, cartofi prăjiți, o salată verde mică și o halbă de Killian's Red.

— Sper că nu ai nimic împotriva, spuse Ritchie, gesticulând cu sandvișul.

— Bucle laterale, perciuni lăsați să crească peste urechi și să atârne în bucle sau în cârlionți (în lb, ebraică, în original) (n.tr.).

1 Cartier din Manhattan, New York City (n.tr.).

10 în deschiderea de șah numită Apărarea Nimzo-Indiană linia principală de joc este: I.d4 Cf6.2. c4 e6.3. Ce3 Nb4 (n.tr.).

— De ce să obiectez? Ți-am vândut corpul meu. Dacă vrei să îl umpli cu mâncare treif nesănătoasă, asta este problema ta.

— Încă obere?

— Fă cum vrei.

Ritchie nu mai comandă alta. Îi era teamă că va merge la baie toată noaptea. Se întreba despre cum va decurge noaptea. Noaptea trecută fusese ușor, fusese epuizat. Dar în noaptea asta? Era ca prima dată. Nu se simțea confortabil, fiind nevoit să doarmă cu Grelich, deși era vorba doar de un singur corp. Va putea oare să doarmă? Noaptea trecută fusese epuizat și șocat. Dar în noaptea asta? Spera că trupul va dormi când era pregătit. Dar ai cui era corpul? Oare știa acest corp cărei minți îl aparținea? Oare corpul însuși - nici Castleman și nici Grelich, dar un reprezentant doar al corpului - oare acest corp fusese martor la schimbarea de proprietar?

La apartament, Grelich făcu un duș, apoi găsi un set de pijamale ale lui Ritchie, se dezbracă și se îmbracă cu ele. Fără să discute cu Ritchie, el se întinse pe pat, stinse veioza de pe noptieră, își vârî mâna sub pernă și adormi.

Ritchie rămase întins acolo, simțindu-se incomod, complet treaz, urmărind lumini și umbre mișcându-se pe tavan ce proveneau de la mașinile de pe stradă.

Încercă să se resemneze în fața unei nopți de nesomn. Urmări jocul de lumini și umbre de pe tavan - un model hipnotic, ca o țesătură. Se simțea nefericit deoarece nu avea un corp al lui personal, ca să se poată ridica, să își pregătească un sandviș, să se uite la televizor, sau să joace un joc pe calculator, în loc de asta, cu Grelich controlând corpul, trebuia să rămână întins acolo poate toată noaptea urmărind luminile de pe tavan. Nici măcar nu se putea ridica să își pregătească o băutură. Va trebui să discute cu Grelich despre asta, dacă situația mai continua mult. Ceea ce el spera cu ardoare că nu se va întâmpla... Cum ar fi putut să doarmă într-un corp nefamiliar, împărțindu-și spațiul din cap cu un bărbat pe care de abia îl cunoștea? Având în vedere circumstanțele, oricine ar avea insomnii. Gândind astfel, el adormi.

Începu să viseze. În visul său mergea pe un coridor lung și întunecat spre o ușă închisă cu lumină răzbătând de sub ea.

Ușa se deschise. Ritchie intră înăuntru.

Se afla într-o cameră mică și întunecată. Tavanul era înclinat. Părea să fie o cameră de

mansardă, în fața lui se afla o masă simplă din lemn. Pe ea se afla o lumânare aprinsă într-un suport din cositor.

În spatele mesei, în capătul camerei, putea vedea o fereastră înaltă. Nu era umbrită și nu avea perdele, iar prin geam Ritchie putea să vadă întunericul unui oraș în noapte, o nuanță mai întunecată decât întunericul din cameră.

Acum putea să distingă mijlocul distanței. Erau doi oameni așezați în spatele mesei cu fața spre el. Cel din dreapta sa, spre capătul mesei, purta haine negre, fără formă, și avea o yarmulke pe cap. El era bătrân, cu o față slabă și barbă nerasă. Avea ochelari cu ramă metalică urcați pe frunte. Avea un pergament pe masa din fața lui și ținea în mână dreaptă un stilou cu peniță din oțel.

Și celălalt bărbat era bătrân, dar era corpulent și părea binevoitor. Purta haine negre, o pălărie neagră din blană de castor și ochelari negri cu ramă din corn. Avea un fel de șal aruncat peste umerii săi. Avea o barbă albă care îi venea până la mijlocul pieptului.

El își ridică privirea când Ritchie intra în cameră.

— Așadar poștește înăuntru. Este timpul, deja. Ai adus kotuboh¹²?

Bărbatul slab zise:

— L-am adus, rabin.

Întorcându-se spre Ritchie, el zise:

— Eu sunt scribul. De obicei reclamantul își aduce propriile instrumente de scris și un pergament. Dar în această epocă modernă a noastră, cine să aibă? Așa că îți dăruiesc stiloul și

pergamentul meu. Poate că vei fi atât de amabilâncât să mi le împrumuți ca să scriu documentul?

— Da, sigur, bine, spuse Ritchie, nefiind sigur de ceea ce se întâmpla.

Rabinul spuse:

— Dumneavoastră nu sunteți evreu, nu-i așa, domnule Castleman?

— Nu, nu sunt, spuse Ritchie.

Acoperământ pentru cap purtat de evrei (în Ib. ebraică, în original) (n.tr.).

12 Contract matrimonial la evrei (în Ib. ebraică, în original) (n.tr.).

Rabinul nu îi aruncă o anumită privire, dar Ritchie simți că într-un fel nu era prea bine că nu era evreu. Se abținu de la a-și cere scuze.

— Să continuăm ceremonia, spuse rabinul.

El tuși și își dresе glasul.

— Mi-a fost adus la cunoștință că doriți să fiți separat de Moise Grelich, partenerul dumneavoastră mintal. Dacă este adevărat, vă rog să declarați.

— Așa este, spuse Ritchie. Doresesă fiu separat de Moise Grelich.

Rabinul ridică un mic blocnotes, îl deschise și îi spuse lui Ritchie să repete după el.

— Moise Grelich mi-a vândut corpul lui, ca să fie posesiunea mea exclusivă. O ceremonie medicală a avut loc, dar eu nu am căpătat corpul lipsit de restricții. Când am intrat în el, Grelich încă mai era acolo. În ciuda acestei încălcări a angajamentului, l-am lăsat să locuiască în corp împreună cu mine în timp ce el a făcut alte

aranjamente. Acum este timpul ca el să plece.

După ce Ritchie termină de spus cuvintele, putu să audă scrijelirea uscată a stiloului scribului pe pergament.

— Prin urmare, spuse rabinul, eu, rabinul Schmucl Shakovsky, împuternicit de codul civil al acestui stat și de către congregația mea, cer ca tu, Moise Grelch, să ne spui că ești aici.

— Sunt aici, rabin, zise Grelich, Dar știi că eu nu am fost niciodată credincios. Nici măcar nu cred în Dumnezeu.

— Nu ești legat de Dumnezeu. Ești legat de tradiție.

— Sunt de acord cu asta, rabin. Sunt aici, nu-i așa?

— La comanda mea îți vei elibera corpul, care, conform declarației și actului tău premeditat, nu mai este al tău.

— Am fost într-o dispoziție ciudată când am făcut acea înțelegere, zise Grelich, Viața fusese dezamăgitoare. Dar nici această jumătate de viață nu este chiar paradisul.

Rabinul Shakovsky spuse:

— Acum voi semna acest document cu numele meu. Când ultima linie a numelui meu va fi scrisă, tu, Moise Grelich, o să dispari și o să te duci acolo unde trebuie să te duci.

Scribul îi înmână rabinului stiloul și împinse pergamentul spre acesta. Rabinul începu, foarte încet, să își scrie numele.

Iar Ritchie începu să se gândească. Își aminti că nu avusese încă oportunitatea de a-l întreba pe Grelich despre Nietzsche sau Camus. Amândoi

păreau importanți. Apoi era Jakob, chelnerul-traducător-agent. Ritchie știa că de unul singur, fără Grelich, nu avea să se reîntoarcă la Ratstein's. Avea să se convingă că trășenia cu agentul era o prostie, cum putea un chelner român bătrân și hodorogit dintr-un restaurant evreiesc să facă ceva pentru el pe piața americană? Și probabil că nu avea să îl revadă pe Solomon. Sau dacă îl revedea, ce ar fi putut să îi spună? Dorea să îl întrebe pe Solomon de viața lui, dar Solomon nu ar fi fost dornic să vorbească despre bunele zile din Addis Ababa și despre cum negri au devenit evrei, când știa că Ritchie era responsabil de moartea prietenului său Grelich.

Grelich, desigur, putea să dea vina doar pe el însuși. Acesta pornise pe drumul morții de unul singur. Dar era hotărârea unui prieten să îl acompanieze și să îl ajute când sinuciderea nu a mers bine în primul rând? Sau era chiar hotărârea unui străin milos să îl ajute pe Grelich să termine ceea ce a început, posibil când nu fusese întoate mințile?

Ritchie se gândi la propria lui familie mică și lipsită de interacțiuni. Mama lui era moartă. Tatăl lui murise acum câțiva ani într-un azil de bătrâni din Arizona. Sora lui mai mică studia Biblioteconomia în Vassar. Nu se întâlnea cu ea, nu corespondau.

Această familie nouă, care apăruse în jurul lui Grelich și care îl includea și pe el, era o experiență ciudată și incitantă. Ar fi fost nevoit să renunțe la toate astea odată ce ar fi scăpat de Grelich.

Îi trecu deodată prin minte lui Ritchie să

oprească această ceremonie, să anuleze execuția. Exista destul loc în capul său și pentru Grelich, și pentru el!

Rabinul își termină semnătura și se uită la el cu sprâncenele ridicate.

— Ei bine? spuse rabinul.

Rabinul făcu un gest. Flacăra lumânării pâlpâi și se stinse.

Ritchie se ridică în capul oaselor. Uau, ce vis. Se uită în jur. Își atinse fața - noua față familiară a lui Moise Grelich.

Ritchie spuse:

— Grelich, ești acolo?

Niciun răspuns.

— Grelich! Ieși afară! Nu te îmbufna. Hai să vorbim.

Încă nimic de la Grelich.

— Ah, Grelich, spuse Ritchie, inima frângându-i-se, unde ești? Spune-mi că ești încă aici!

— Ei bine, unde altundeva aș putea să fiu? vocea familiară a lui Grelich vorbi în capul său.

— Iisuse, m-ai speriat. Am avut un vis. Am visat că un rabin ne divorța.

— Suntem soț și soție pentru ca un rabin să ne divorțeze?

— Nu, dar suntem destul de aproape. Colegi de cameră. Colegi de minte. În anumite privințe, mai apropiați decât soțul și soția.

— Ce expresie de agățat ai.

— Nu este de agățat! Te vreau aici. Vreau să îi suni pe Solomon și pe Esther și să le spui că ne întâlnim diseară la Ratstein's.

— Este ca și făcut. Vrei să vorbești din nou cu

agentul acela român? Ritchie, tu chiar nu ai bun-simț?

— Dacă voi afla că este o persoană fără scrupule, spuse Ritchie, nu am să îl rog să mă reprezinte. Dar poate că este un sch/em/ef4 cinstit. Vom vedea.

— Am niște povești pe care le-ai putea scrie, zise Grelich.

— Voi fi încântat să le ascult.

— Asta rămâne pentru mâine, zise Grelich. Pentru seara asta, ce zici să mai dormim un pic?

Ritchie consimți mormăind. Din nou, Grelich adormi aproape imediat. Ritchie rămase întins pe pat și urmări luminile și umbrele de pe tavan. În cele din urmă adormi. Ultimul său gând fu că, cel mai probabil, exista un viitor atât pentru el, cât și pentru Grelich.

X

Reborn again Traducere din limba engleză de
Miruna Avram